

สัจจะแห่งวาทะ

(๑) ไทยเอ๋ยเคยกล่าวเกลียด
แต่ยุคนี้ไยวิกฤต
ด้วยโลกโกรธหลงชนิด
กายวจีมีโนแปลล์

สุจริต
ชาติแท้
จัดหนัก ยิ่งเฮย
เปี่ยมด้วยเลวลาม

(๒) ทรมานเลวเหลวแหลกได้
วาทะระบอบห่วยห้า
หัวเหี้ยมทิ่มเกินกว่า
ไหนจึงบ้าระทำแม่

ระดมดำ กั้นเลย
เท่าแท้
กาลยุค ไตไต
แต่ผู้อยู่สูง

(๓) จูงนำกันปั้นหุ่น
ให้จัดจ้านวิตถาร
กิเลสล่อสันดาน
ปั้นแต่คำเบื่อนป้าย

โหวหาร
ร่านร้าย
บ่หวาด ไตเลย
ใส่ร้ายคนดี

(๔) กาลียังยุคแล้ว
หยาบตำระยาแปลก
ใครกล่าวเก่งกล้าแหก
โตดโลดฟุ้งรุ่งฟ้า

ถจะแหลก กั้นถา
ป่วนบ้า
ด้านเดือด เด่นแฮ
ลามลั่นเหนือใคร

(๕) ใหญ่โตได้เพราะใช้
ปดหยาบล่อเสียดตะ
ยุคนี้ยกผู้ชนะ
ลำรากร้ายจัดจ้าน

วาทะ
ดำดำน
ด้วยปาก
นั่นแลคนเจริญ

(๖) มันเกินจักกล่าวแล้ว
ใช่แค่ชั่วในไทย
โรควาทะระบอบไป
โลกแหลกด้วยเชิงซัน

เลวไต
เท่านั้น
ทั่วโลก
ฆ่าคำคารม

(๗) ค่านิยมคนคิดใช้
ควรฉลาดอาริยะ
ต่อให้โลกกาละ
สัจจะแห่งธรรมชี้

วาทะ
กว่านี้
กลียุค ก็เถอะ
กิเลสแท้ตัวการ

“สไมย์ จำปาแพง”

๙ ก.ค. ๒๕๕๕

สัจจะแห่งวาทะ

ปัญหาความวุ่นวายในบ้านเมืองทุกวันนี้

สาเหตุใหญ่น่าจะมาจากที่คนไทยในทุกวันนี้**ใครจะพูดอะไร ๆ ก็ได้ !**

“ผมมันเลยพี่น้อง ผมรับผิดชอบเอง!” ยิ่งก้องติดหูกันอยู่มีรู้อิม...

ผลก็คือศาลากลางในต่างจังหวัดหลายแห่งพินาศย่อยยับไปกับเปลวไฟ

แถมด้วยศูนย์การค้าและธนาคารใน กทม.อีกหลายที่พลอยถูกเผาไปด้วย

โดยปกติธรรมดาแล้ว จะโกรธเกลียดกันขนาดไหนก็ไม่มีใครกล้าไปเผาบ้านคนอื่นเขาง่าย ๆ

แต่เพราะชาวบ้านได้รับวาทะการที่ปรุงแต่งให้เกิดความเคียดแค้นชิงชังขึ้นมา

ศาลากลางที่เป็นทั้งสัญลักษณ์และศูนย์กลางอำนาจที่ใหญ่ที่สุดของแต่ละจังหวัด

จึงไม่ต่างอะไรกับกองฟางให้มวลชนที่ได้รับการปลุกกระดมมาเผาทิ้งอย่างง่ายดาย

การกล้าตำว่าผู้ใหญ่ที่ควรได้รับความเคารพนับถือก็ดูจะได้รับความนิยมนายแน่มาก!” ขึ้นมาทันที

ต่อให้เราตำว่าท่านหยาบ ๆ คาย ๆ แค่นั้น เช่น....**“ไอ้สัตว์นรก!”** ถ้าท่านดีจริง ๆ

คำตำว่าเหล่านี้ย่อมย้อนกลับมาหาตัวเราเองเหมือนปาฐุลิทวนลมหรือถ่มน้ำลายรดฟ้า

วาทกรรม **“สัตว์นรก!”** ย่อมเกิดมาจากจิตวิญญานที่เป็นสัตว์นรกปรุงแต่งวาทกรรมขึ้นมา

คนฟังที่ลุ่มหลงเชื่อตามก็ย่อมพลอยได้รับเชื่อสัตว์นรกใ้จิตวิญญานตามหัวหน้าสัตว์นรกไปด้วย

และเมื่อตายไปเขาย่อมบังเกิดในอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก

เพราะประกอบ กายทุจริต วจีทุจริต มโนทุจริต กล่าวร้ายพระอาริยะ

มีความเห็นผิด และชักชวนผู้อื่นให้ทำตามความเห็นผิด (พระไตรปิฎก.เล่ม ๙ ข้อ ๒๔๗)

และที่นับว่าชั่วที่สุดหรือชั่วเกินกว่าจินตนาการก็คือ **บุคคลที่กล้ากล่าวคำเท็จทั้ง ๆ ที่รู้อยู่**

พระพุทธเจ้าได้พยากรณ์คนที่กล้าโกหกแบบหน้าด้าน ๆ นี้ว่า **“เขาย่อมทำชั่วได้ทุกอย่าง !”**

พิษภัยอันร้ายกาจที่ปากของเขาจะไม่ต่างอะไรกับเจ้าของโรงน้ำแข็ง

ที่ปล่อยสารพิษลงในน้ำทำให้ปลาที่ล่าตะคองนับแสน ๆ ตัวลอยตายขึ้นมา

คานธีกล่าวว่า “ความเท็จเพียงนิดเดียวก็สามารถทำลายคนได้

เช่นเดียวกับยาพิษเพียงหยดเดียวย่อมทำให้น้ำนมเสียได้”

ปากที่เป็นพิษก็ย่อมออกมาจากจิตใจที่เป็นพิษ ยิ่งเป็นปากระดับโรงงานปั่นน้ำเป็นตัว

ย่อมปล่อยสารพิษออกมาทำลายสังคมและสิ่งแวดล้อมให้วิปริตบิดเบี้ยวเน่าเฟะน่าขยะแขยง

ดังปรากฏการณ์ที่พ่อบ่มขี้ลูกแล้วยังถูกตำรวจรุมข่มขืนซ้ำ แถมแท็กซี่ก็ยังเข้าช่วยข่มขืนต่ออีก

และอย่าไปหวังความสำนึกผิดจากคนชั่วร้ายเหล่านี้ จะไม่มีแม้แต่คำสารภาพ

เพราะสังคมไทยยุคนี้ “ใครจะพูดอะไร ๆ ก็ได้ ยกเว้นพูดจริง และพูดให้เกิดประโยชน์กับบ้านเมือง”

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๘ ฉบับที่ ๒๖๕ เดือน สิงหาคม ๒๕๕๕

เอโกปี หุตวา พุธา โหติ พุธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อานวย อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎฐาวัด

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันธ์ชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันธ์ศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเรี สุประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุกูญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดทำนาย
กัณฑ์ ๖๔๔ ขอนอมรินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
ป.ท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กัณฑ์
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๙๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@yahoo.com

1 นัยปก : สัจจะแห่งวาทะ	สไมย์ จำปาแพง
4 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จริงจัง ตามพ่อ
5 คุณนิตคิดหน่อย	จำลอง ศรีเมือง
6 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8 บทความพิเศษ	บรรณาธิการ
11 จากใจถึงใจ	ทศพนธ์ นรทัศน์
12 บ้านป่าขนาดออย	สำนักพิมพ์กัณฑ์
16 สีสันชีวิต (กฤษฎา ให้วฒฒนาภู)	จำลอง
22 ข้าพเจ้าคิดอะไร	ทิม สมอ.
27 กำปั้นทุบดิน	สมณะโพธิรักษ์
32 คิดคนละชั่ว	ดังนั้น วิมุติตินันทะ
38 การ์ตูน	แรงรวม ชาวหินฟ้า
40 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่โศกสลด	วิสูตร
42 ชีวิตนี้มีปัญหา	สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
52 ซาดกัณฑ์ยุค	สมณะโพธิรักษ์
54 ลูกอโศกชะงักกูโลกกว้าง	ฉวมพุทธ
57 เวทีความคิด	ฟ้าสาง
58 สหรัฐอเมริกาประเทศที่ล้มเหลว	นายนอก ทำเนียบ
63 พุทธศาสตร์การเมือง	ทิมลวิวัฒน์ ชูโต
64 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	ฉวมพุทธ
68 ชีวิตไร้สารพิษ	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
71 แคคิดก็หนาว	ล้อเกวียน
72 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	นายชิง วินเทอร์
76 กติกาเมือง	ฟอด เทพสุรินทร์
80 ปิดท้าย	ประคอง เดกฉัตร
	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

16 สีสันชีวิต

ผมอยากอยู่ในเพศบรรพชิต คือ ถ้าไม่ได้อยู่ในสมณเพศ ผมก็อยากอยู่อย่างไม่รุงรัง อยู่อย่างไม่มียึดติด อยู่อย่างไม่เกาะเกี่ยวการมีเครื่องผูกโยง หรือพันธนาการ อยู่อย่างอิสระที่เป็น Freedom จริง ๆ

CHEN SHU-CHU
Taiwan
2012 Ramon Magsaysay Awardee
เฉิน ชู ฉู แม่ค้าผัก
ได้รับรางวัลแม่ไก่ไช

“เงินจะมีคุณค่าก็ต่อเมื่อ
นำไปช่วยเหลือผู้ที่ขาดแคลน”

ภาพอินเทอร์เน็ต

ตอนนี้อยู่ในยุค “แพงทั้งแผ่นดิน” อะไร ๆ
แพงไปหมด ต้องประหยัดแล้วประหยัด
อีก การฟอกไตเพื่อการกุศลแทนที่จะ
ซบเซา กลับมีผู้บริจาคเครื่องฟอกไตเพิ่มมากขึ้น
ทั้ง ๆ ที่ผมและคุณศิริลักษณ์มีเครื่องฟอกไต
ทันสมัยมากที่สุดในประเทศไทยอยู่แล้ว

วันแจกรางวัลแม่ไก่ไชเมื่อปี ๒๕๔๑ เรา
๒ คนได้รู้จักหมอที่มีโรงพยาบาลมากที่สุด
ณัฐปุณชื้อหมอโทชุดะ ที่ไปแสดงความยินดีแก่อดีต
ประธานาธิบดีอาคีโนของฟิลิปปินส์ ส่วนผมและ
คุณศิริลักษณ์ไปหนุน คุณโสภณ สุภาพงษ์ คน
ไทยที่ได้รับรางวัลแม่ไก่ไชพร้อมกัน ต่อมา
คุณหมอโทชุดะได้ซื้อเครื่องฟอกไตบริจาคให้เรา
จนมีจำนวนมากที่สุด

ผู้ที่ได้รับรางวัลแม่ไก่ไชปีนี้ที่น่าสนใจมาก
ชื่อ **เฉิน ชู ฉู** เป็นแม่ค้าขายผักชาวไต้หวัน
อายุ ๖๓ ปี เรียนจบประถม ๖ เสียสละช่วย
เหลือสังคมมาโดยตลอดด้วยความเชื่อมั่นว่า
“เงินจะมีคุณค่าก็ต่อเมื่อนำไปช่วยเหลือผู้ที่

ขาดแคลน”

หนังสือพิมพ์แนวหน้าประจำวันที ๒๘ กรกฎาคม
ได้ลงบทความชื่นชมผู้ได้รับรางวัลแม่ไก่ไช
เปรียบเทียบกับมหาเศรษฐีของเรา “ทำให้นึก
ย้อนเปรียบเทียบกับสัมภเวสีตนหนึ่งที่ชีวิตเต็มไปด้วย
ความตะกละตะกลามบ้าอำนาจ โลกโมโกลัน
ไม่รู้จักอ้ม ไม่รู้จักพอ มีหน้าซำยังมีนิสัยโกหก
มดเท็จเป็นประจำ ยิ่งคิดก็ยิ่งสังเวชสมเพชสัมภเว
สีตนนี่เป็นที่สุด เมื่อไรหนอสัมภเวสีจะ
สำนึก หรือเวลาแค่เพียง ๖ ปี ไม่สามารถทำให้
สัมภเวสีได้สำนึกเนื่องจากบาปกรรมที่มันทำไว้
มากมายมหาศาลดังนั้นมันจึงต้องทนทุกข์เวทนา
ไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่แล้วยังต้องเผชิญกรรม
ไปอีกหลายภพหลายกัลป์”

การโกหกมดเท็จ ผิดศีลข้อ ๔ เป็นความชั่ว
ที่ชั่วไม่ยิ่งหย่อนไปกว่า การกอบโกยโกงกินซึ่ง
ผิดศีลข้อ ๒ สมแล้วที่ “เราคิดอะไร” ฉบับนี้
เน้น “**ลัจจะแห่งวาทะ**”

๓

▶ บ้านป่านาดอย

จำลอง

ใครอยากโกงเท่าไร อยากฆ่าใคร อยากเผาที่ไหน
ทำได้เต็มที่เลย หาเงินซื้อเสียง ส.ส. เข้าไปในสภามาก ๆ
แล้วยกมือออกกฎหมายปรองดองยกโทษให้หมด
บ้านเมืองจะอยู่ได้อย่างไร

▶ คิดคนละบัว

แจกรวม ขาวหินฟ้า

ไปชุมนุมนี้เราไม่มีมวลมาก แต่มีคุณภาพของประชาธิปไตยอีกแห่งหนึ่ง
สงบ เรียบร้อย มีคุณธรรม อันนี้แหละละฮาดมาเห็นว่าความเป็นผลได้
ที่เราได้ไปทำด้านนี้ ให้เกิดแก่สังคมประเทศ...

เมื่อ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๕ ที่หอประชุมอนุสรณ์ ๗๐ ปี มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ศ.ดร.กาญจนา นาคสกุล ราชบัณฑิตสำนักศิลปกรรมราชบัณฑิตยสถาน ได้เป็นวิทยากรบรรยายพิเศษการเตรียมตัวเป็นครูภาษาไทย ในโครงการฝึกอบรมนักศึกษาสาขาการสอนภาษาไทยว่าภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติที่เราใช้ในกิจการทุกอย่างในชีวิตของเรา..... “แต่คนไม่ค่อยสนใจภาษาไทยและมีความคิดว่าถ้าเราใช้ภาษาต่างประเทศ ใช้ภาษาอื่นได้จะเป็นความสามารถหรือเป็นคนเก่ง... ฉะนั้นคงต้องบอกว่าเราใช้ภาษาไม่ใช่เพียงแต่จะสื่อเท่านั้น แต่ภาษานั้นแสดงความคิด แสดงจิตใจ แสดงวัฒนธรรม แสดงค่านิยมความเชื่อทุกอย่างที่เป็นชีวิตของเราได้อยู่ที่ภาษาไทยอยู่ที่คนไทย ฉะนั้นเราต้องใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง ถ้าหากเราไม่ใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง ต่อไปนาน ๆ เข้าภาษาไทยก็จะบิดเบี้ยวไป ผิดเพี้ยนไปในที่สุดเราก็จะไม่มีความเป็นชาติที่คงอยู่ ภาษาเป็นวัฒนธรรม ถ้าเราไม่รักษาวัฒนธรรมของชาติเราก็จะถูกชาติอื่นกลืนไปหมด เราจะกลายเป็นคนชาติอื่น และเราจะจะไม่มียากเหง้า ไม่มีความเป็นตัวของเราเอง”

ศ.ดร.กาญจนากล่าวต่อว่า ฉะนั้น สิ่งสำคัญที่ความเป็นตัวของเราคือภาษา ตนอยากให้รักษาภาษาไทย ใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง โดยเฉพาะสื่อมวลชนหรือที่เป็นผู้บริหารเป็นผู้นำประเทศ เป็นผู้นำของสังคม ถ้าหากว่าท่านมองเห็นความสำคัญของภาษาไทยและใช้ภาษาให้ดี ให้ถูกต้อง ก็จะเป็นตัวอย่างหรือแบบอย่างให้เยาวชนได้ใช้ตาม และเขาจะเป็นผู้ที่รักษาภาษาไทยต่อไปในอนาคตด้วย

ทั้งนี้ ในปี ๒๕๕๔ ประเทศไทยจะเข้าสู่ประชาคมอาเซียน และหลายคนอาจจะพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษนั้น ตนคิดว่าเราต้องเข้าใจว่าภาษาแต่ละภาษามีอัตลักษณ์ เอกลักษณ์ของตน เมื่อเราใช้ภาษาอังกฤษก็ต้องใช้ให้ถูกต้อง เมื่อใช้ภาษาไทย

ก็ควรใช้ให้ถูกต้อง ไม่ควรสับสนปนเป ไทยบ้าง อังกฤษบ้าง.....

เมื่อสื่อสารมวลชนปรารภถึงนักการเมืองระดับประเทศและนักการเมืองทุกระดับที่อยู่ใกล้ชิดประชาชนระดับรากหญ้า ควรจะเป็นตัวอย่างที่ดีอย่างไร ศ.ดร.กาญจนาชี้แจงว่า “ไม่ยากไปก้าวล่วงท่านเหล่านี้ ซึ่งมีความรู้ลึกว่าเป็นคนพิเศษเหลือเกินอยากจะทำเรื่องว่านักการเมืองก็ดี ผู้นำประเทศก็ดี ท่านที่เป็นผู้บริหารในที่ต่าง ๆ ก็ดี ถ้าท่านพูดชัด พูดถูกต้อง รักษาภาษาให้ดีสักหน่อย ท่านก็จะเป็นตัวอย่างที่ดี เพราะจริง ๆ แล้ว นักการเมืองที่พูดใช้ภาษาดี แสดงความคิดเห็นที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม ก็เป็นที่ชื่นชมของประชาชน แล้วคนไทยที่ใช้ภาษาหยาบคายบ้าง ใช้ภาษาไม่ถูกต้องบ้าง คนเขาก็เห็นว่าไม่ดี.....”

เป็นส่วนหนึ่งที่คัดจาก ไทยโพสต์ ๒๔ มิ.ย. ๕๕ เหตุที่คัดเอามาเพื่อเผยแพร่ต่อเพราะด้วยเหตุ ๓ ประการ

๑. รักษาภาษาไทย และเห็นด้วยอย่างยิ่งกับงานเรื่องนี้

๒. เมื่อ พ.ศ.๒๕๐๑-๓ มีโอกาสเป็นศิษย์ของอาจารย์กาญจนา นาคสกุล ที่ ร.ร.บพิตรพิมุข ซึ่งเป็นโรงเรียนอาชีวศึกษา

๓. พ่อเป็นครูประจำบ้านนอกสมัยก่อน ไม่มีวุฒิ เรียกว่าครูมูล เป็นสมาชิกหนังสือวิทยาสารขององค์การครูสภา องค์การครู ซึ่งพ่อส่งบทวิเคราะห์โคลงกลอนเข้าประกวดและได้รับรางวัลเสมอ ผมจึงมีโอกาสได้อ่านวิทยาสารและพจนานุกรมของพ่อ ตั้งแต่ชั้นประถม

● วิทยาสาร (ภาพอินเทอร์เน็ต)

เดี๋ยวนี้ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนผันแปรไปทั้งไวยากรณ์ สำนวน บุพพท สันธานไม่สอดคล้องถูกต้องตามกริยา พูดและใช้ผิด ๆ จนรู้สึกชินว่าเป็นถูกเสียแล้ว จึงยากจะล้างออกจากทุกวงการได้

แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อดำรง “เอกลักษณ์ไทย” ก็สมควรชูธงนำร่วมกัน

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

จัดการแล้วครับ

เป็นสมาชิกหนังสือเราคิดอะไรเลขที่ ๐๐๑๔๐๕ ปีนี้อายุ ๘๑ ปี ๒ เดือนแล้วครับ หัวเข่าไม่ดี ขาไม่แข็งแรง ขึ้นรถเมล์ยากมากครับ ไม่ได้มาวัดฟังธรรมวันอาทิตย์นานหลายปีแล้ว ได้รับเรคิดอะไรฉบับที่ ๒๖๔ แล้ว แต่ฉบับที่ ๒๖๒ และ ๒๖๓ ยังไม่ได้รับเลยครับ เอาของผู้อื่นที่เขาอ่านแล้วส่งมาให้ผมก็ได้ครับ แต่ถ้าไม่มีก็ไม่เอาครับ

- สมบุญ ตีอรัญ เก่งคอย สระบุรี

👉 ตัวมาไม่ไหวเพราะสังขารไม่อำนวย แต่ใจยังผูกพันธรรมะ เดี่ยวนี้การสื่อสารทันสมัย คิดว่าคงจะติดตามฟังรายการทางช่องเอฟเอ็มที่ไวอยู่แล้ว ก็น่าจะพอจะทดแทนกันได้ดีกว่าไม่รู้ไม่ได้เห็นอะไรเลยหรอกนะครับ พร้อมกันนี้ได้ส่งหนังสือที่ขาดหายไป ๒ ฉบับมาให้แล้วนะครับ

จดความฯ-เซาวรินทร์

เจียบหายไปนาน ทั้งจดความรามเทพ และ ร.ต.ท.เซาวรินทร์ ลัทธศัภย์ศิริ อดีต ส.ส.พรรคเพื่อไทย โพล่มาคราวนี้ตกเป็นจำเลยศาลอาญา อัยการโจทก์ฟ้องฐานฉ้อโกงประชาชน บรรยายฟ้องว่าเมื่อระหว่างวันที่ ๑ พ.ค.-๓๐ มิ.ย. ๒๕๕๐ ต่อเนื่องกัน จำเลยได้บังอาจกระทำผิดกฎหมายโดยเจตนาทุจริต โดยบังอาจหลอกลวงผู้อื่นด้วยข้อความอันเป็นเท็จและปกปิดความจริงที่ควรบอกแก่ประชาชนโดยนำข้อความลงประกาศในหนังสือพิมพ์หลายฉบับ ในวันที่ ๑๖ มิ.ย. ๒๕๕๐ เชิญชวนให้ประชาชนทั่วไปสั่งจองและซื้อวัตถุมงคล จตุคามรามเทพ รุ่น “ทรัพย์สินเนืองนองเงินทองไหลมา” โดยจำเลยเป็นประธานกรรมการในการจัดสร้าง พร้อมกับปลุกเสกที่วัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) และศาลหลักเมือง ที่ล่วนเป็นเท็จทั้งสิ้น ทำให้มีประชาชนจำนวนมากสั่งจอง

และจ่ายเงินค่าวัตถุมงคลดังกล่าว ทั้งนี้คดีนี้มีผู้เสียหายแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดี จนกระทั่งสอบสวนเสร็จสิ้นและอัยการมีคำสั่งฟ้อง ในที่สุดก็มาถึงที่สุดจนได้ที่ละคนสองคน เป็นไปตามเวรตามกรรมของใครของมันแต่ละคน ใครไม่เชื่อเรื่องนี้ก็ช่างหัวมัน!

- อุดร รักบ้านเกิด

👉 คดีนี้ยอมความไม่ได้เสียด้วยซี ถ้าศาลรับฟ้องแล้ว ร.ต.ท.เซาวรินทร์ ก็ตกเป็นจำเลยในคดีฉ้อโกงประชาชนทันทีเท่านั้นแหละ ก็ลองหารื้อจตุคามรามเทพหาช่องทางแก้ปัญหาว่าจะทำอย่างไรดีเสียด้วยซี

คับแค้นดิน

ในวันที่ ๒๖ มิ.ย.๕๕ นายจตุพร พรหมพันธุ์ แกนนากลุ่ม นปช.จะเดินทางไปศาลรัฐธรรมนูญเพื่อทวงถามขอยุติอำนาจที่ใช้มาตรฐานใดในการยื่นถอนประกัน ยืนยันว่าในการกล่าวปราศรัยและการให้สัมภาษณ์ในหนังสือพิมพ์ที่ผ่านมาไม่มีถ้อยคำใดที่เป็นเป็นการข่มขู่ศาล แต่เป็นการแสดงความคิดเห็นเท่านั้น ซึ่งวันที่ตนเดินทางไปอยากขอให้นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์ ออกมาพบตนด้วย ฟังคำให้สัมภาษณ์ของนายจตุพรแล้ว รู้สึกว่ายิ่งใหญ่เหลือหลาย ขนาดขอให้หัวหน้าศาลรัฐธรรมนูญออกมาพบ ไร้อะไร !

- พร จันทรพันธุ์

👉 คนที่เจริญวัยจากครอบครัวที่ “เจริญด้วยคุณธรรม” เท่านั้นแหละที่จะมี “สมบัติผู้ดี” หลงเหลือติดตัวอยู่ พวกที่ยศเต็มบ่าเหริยบุตราเต็มอกนั้น บ้างก็เลวร้ายซ่อนแฝงไว้ไม่ด้อยกว่ากัน

เสนาะ-ยงยุทธ-อัลไพน์

วันนี้ (๑๔ มิ.ย.) มีข่าว ป.ป.ช. ชี้มูลความผิด

นายยงยุทธ วิชัยดิษฐ์ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งรอง ปลัดกระทรวงมหาดไทยรักษาราชการแทน ปลัดกระทรวงมหาดไทย กรณีมีคำสั่งเพิกถอน คำสั่งอธิบดีกรมที่ดิน (ที่จดทะเบียนในนามสนาม กอล์ฟอัลไพน์) ที่แบ่งแยกออกมาจากโฉนดที่ดิน เลขที่ ๒๐ และเลขที่ ๑๔๔๖ อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี อันเป็นการโอนที่ธรณีสงฆ์โดย มิชอบ หรือเรียกว่ากรณีสนามกอล์ฟอัลไพน์

โดยคณะ ป.ป.ช.มีมติเสียงข้างมาก ๖ ต่อ ๓ ซึ่ง มูลความผิดว่าเป็นการกระทำผิดวินัยร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดย มิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ ขของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบาย ของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ อย่างร้ายแรง และฐานประพฤติดูชั่วร้ายแรงตาม พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๖ มาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๔ วรรคสอง และมีมูล ความผิดทางอาญาฐานเป็นเจ้าพนักงาน ปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิด ความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา ๑๕๗

ผมเป็นสิงห์ดำ พอจะรู้อะไร ๆ ในแวดวงการ บ้านการเมืองอยู่บ้าง รู้สึกเอือมฉกรรจ์เมืองเต็มทน และในขณะเดียวกันก็รู้สึกระอาข้าราชการได้ ปกครองนักการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งฝ่าย ข้าราชการปกครองทั้งหลายที่เอาแต่สอพลอ นักการเมือง เอาแต่ทุจริตประพฤติดูชั่วร้าย มี ตัวอย่างให้เห็นมายุคแล้วยุคเล่า

• สิงห์ เสรีไท

 คนเช่นโดยอ้อมผูกพันน้ำมใจไปสู่คนเช่นนั้นแล

กฎหมาย-จริยธรรม

ผบ.ตร.และ พล.ต.อ.อดุลย์ แสงสิงแก้ว ว่าที่ ผบ.ตร.กับคณะเดินทางไปคารวะ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ที่ฮ่องกง ล่วงหน้าเมื่อ ๒๔ มิ.ย.นี้ นาย วันชัย สอนสิริ อดีตเลขาธิการสภาทนายความ แม้ไม่ถือว่าไม่เป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ตาม มาตรา ๑๕๗ เนื่องจากอยู่ต่างประเทศ ซึ่งอยู่นอก เหนืออำนาจ พล.ต.อ.เพรียวพันธ์ แต่การเดินทาง ไปพบ พ.ต.ท.ทักษิณ ถือว่ามีความผิดร้ายแรง สำหรับข้าราชการยิ่งกว่าการกระทำผิดกฎหมาย เสียอีก ดร.สังศิต พิริยะรังสรรค์ คณบดีวิทยาลัย นวัตกรรม มหาวิทยาลัยรังสิต อดีตกรรมการ ปฏิรูปองค์กรตำรวจเห็นว่า พล.ต.อ.เพรียวพันธ์ มี ๒ สถานะ ๑.สถานะญาติ ๒.สถานะ ผบ.ตร ผู้นำองค์กรตำรวจ แม้ไม่เข้าข่ายผิดกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ชัดเจน แต่ถือว่าขัดต่อระบบ จริยธรรมอย่างรุนแรงที่สุด

เมื่อ ผบ.ตร.คนปัจจุบันและจะเป็นรอง นายกฤษณ์สำนักงานตำรวจต่อไป และผบ.ตร. คนต่อไปในอนาคตอันใกล้นี้พากันไปคารวะ นักโทษได้โดยไม่ขวยเขิน แล้วบ้านเมืองของเรา จะอยู่ได้อย่างไรหนอ

• ห้องกรง บางขวาง เมืองไทย

 ก็เป็นข่าวฮือฮาน่าสนใจไม่น้อย เพราะมี ผลต่อความสงบสุขของบ้านเมือง ถ้าตำรวจยอม ชูชอกกับหัวหน้าโจรเสียแล้วทุกอย่างก็จบ ก็อยู่กับไป ตามประสาบ้านเมืองนี้ไม่มีชื่อไม่มีแป ไล่จับแต่ โจรกระจอก พวกโจรมีปลอกคอก็หัวทิ่มไม่กล้า ตตะต้อง กลัวอะไรกันนักหนา ยอมให้อันธพาล ครองเมือง ถ้าจะลากคอกมาเมืองไทยก็มีช่องทาง !

☞ ussna@kha

บทความพิเศษ

เฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา บรมราชินีนาถ และ ๖๐ พรรษา สยามมกุฎราชกุมาร

เสด็จพระราชดำเนินไปทรงเยี่ยมราษฎรและสมาชิกศิลปาชีพกลุ่มปักผ้า ณ บ้านไทยสุข หมู่ที่ 8 ตำบลลาโละ อำเภอ รือเสาะ จังหวัดนราธิวาส Her Majesty the Queen, accompanied by His Royal Highness Crown Prince Maha Vajiralongkorn, conversing with the local populace and members of the SUPPORT Foundation of Her Majesty Queen Sirikit of Thailand, who came to greet Her Majesty during a visit to Thai Suk Village, Rueso District, Narathiwat Province. (สำนักพระราชวัง)

● ทศพนธ์ นรทัศน์ HS4HNL

พุทธศักราช ๒๕๕๕ นับเป็นปีมหามงคล เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๕ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ และเนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๕ รอบ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร (HS1C)

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชสมภพเมื่อวันศุกร์ที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๕ ณ บ้านของพลเอกเจ้าพระยาวงษาอนุประพัทธ์ (หม่อมราชวงศ์สท้าน สนิทวงศ์) และทำวณิตาพิจาริณี (นาง สนิทวงศ์ ณ อยุธยา) บิดาและมารดาของหม่อมหลวงบัว กิติยากร ตั้งอยู่ที่ ๑๘๐๘ ถนนพระรามที่ ๖ อำเภอปทุมวัน จังหวัดพระนคร ได้รับพระราชทานนามจากพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวว่า “สิริกิติ์” มีความหมายว่า “ผู้เป็นศรีแห่งกิติยากร”

สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ได้ทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจน้อยใหญ่นานัปการ ทั้งในฐานะพระผู้เป็นที่พึ่งของปวงชนชาวไทย และในฐานะคู่บุญคู่พระราชหฤทัยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระองค์ท่านทรงเจริญรอยตามเบื้องพระยุคลบาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เพื่อความผาสุกของปวงชนชาวไทยและเพื่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติ ทรงช่วยแบ่งเบาพระราชภารกิจในการบำบัดทุกข์บำรุงสุขแก่อาณาประชาราษฎร์ ทั้งโดยเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และเสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์เอง

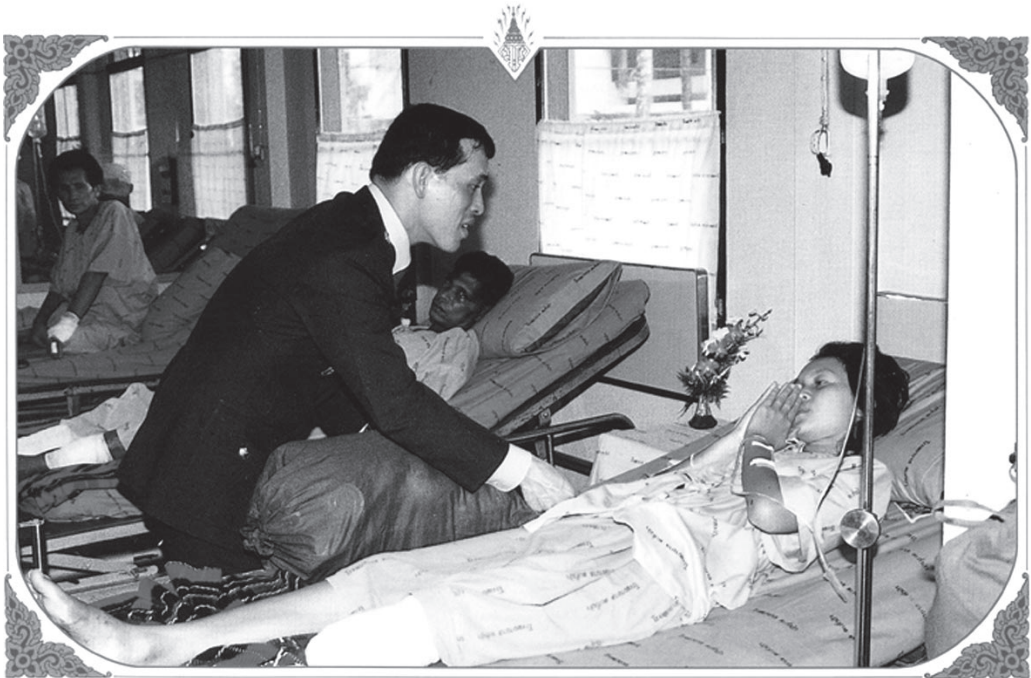
พลเอกฉพล บุญทับ รองสมุหราชองครักษ์ ข้าราชการบริพารที่รับใช้เบื้องพระยุคลบาท ได้เล่าไว้ในหนังสือพระราชินีของเราเรื่องเล่าจากแผ่นดินใต้ เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ความตอนหนึ่งว่า “สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ เคยมีพระราชกระแสเล่าเรื่อง พระองค์ท่านทรงยอมทำทุกอย่าง เหน็ดเหนื่อยพระวรกาย เพื่อคนในชาติ ซึ่งเหมือนกับลูกของพระองค์ท่าน ไม่ว่าเดือดร้อนมีปัญหอะไร อาทิ โครงการปะการังเทียม อำเภอไม้แก่น จังหวัดปัตตานี ชาวบ้านร้องให้ว่าทำมาหากินไม่ได้ เคยทำประมงอยู่ชายฝั่ง ตอนนีปลาไม่มี จากนั้นตี ๓ พระองค์ท่านเรียกประชุม ๒ ชั่วโมงว่าจะแก้ปัญหากันอย่างไร ซึ่งมีสาเหตุจากอวนลากอวนรุน...” ด้วยพระราชกรณียกิจเหล่านี้ แสดงให้เห็นถึงหิตานุหิตประโยชน์ที่พระองค์ท่านได้ทรงบำเพ็ญในฐานะพระบรมราชินี ผู้เป็นที่พึ่งของประชาชน โดยแท้ ดังข้อความที่พระองค์ท่านได้ทรงพระราชทานสัมภาษณ์แก่ผู้สื่อข่าว BBC ในสารคดี “Soul of a Nation” เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๒ ความตอนหนึ่งว่า “Loving kindness is the real thing one should give to other person, to give, not to take only. To give to love. So, that’s the reason my husband and I can work year after year, day after day, without being ill. But we know when it is time to die, nobody can escape. ความเมตตากรุณาเป็นสิ่งที่คนเราควรมีให้ต่อผู้อื่น อย่างแท้จริง ไม่ใช่เป็นฝ่ายรับข้างเดียว ให้และเมตตา นี่เป็นเหตุผลให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และข้าพเจ้าทรงงาน

ปีแล้วปีเล่า วันแล้ววันเล่า โดยไม่ประจบสอประนอม แต่เรารู้ดีว่า เมื่อถึงเวลาที่จะต้องจากโลกนี้ไป ไม่มีใครที่หนีพ้นได้”

สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช เจ้าฟ้ามหาวชิราลงกรณ์ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จพระราชสมภพ เมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๙๕ เวลา ๑๗ นาฬิกา ๔๕ นาที ณ พระที่นั่งอัมพรสถาน พระราชวังดุสิต พระองค์ได้ทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจเพื่อประชาชนชาวไทย ในหลายประการ อาทิ ทรงโปรดให้สร้างโรงพยาบาลสมเด็จพระยุพราชขึ้นทั่วประเทศ เพื่อให้การรักษาพยาบาลผู้เจ็บป่วยในถิ่นทุรกันดาร และเมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๒ ทรงปฏิบัติหน้าที่นักบินที่ ๑ เครื่องบินโบอิง ๗๓๗ - ๔๐๐ ในเที่ยวบินสายใยรักแห่งครอบครัวช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย และจัดหาอุปกรณ์ด้านการแพทย์สำหรับโรงพยาบาลใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ ฯลฯ

ด้านกิจการวิทยุสมัครเล่น กรมไปรษณีย์โทรเลข ได้ทูลเกล้าฯ ถวายประกาศนียบัตรพนักงานวิทยุสมัครเล่นชั้นสูง พร้อมสัญญาอนุญาตเรียกขาน “HS1C” แต่สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๕ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ขอประชาชนชาวไทยทุกหมู่เหล่าได้น้อมจิตและทำความดีถวายเป็นพระราชกุศล ขอพระองค์จงทรงพระเจริญ พระพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง สถิติเป็นมิ่งขวัญและคู่พระบารมีแห่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ตราบนิรันดร์เทอญ...**ทิฆายุกา โทตุ มหาราชินี** ประชาชนทุกหมู่เหล่าสามารถร่วมถวายพระพรออนไลน์ได้ที่ www.belovedqueen.com และถวายพระพรออนไลน์เฉลิมพระเกียรติ สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร ผ่านทางเว็บไซต์ www.crownprince60.com

๗

จากใจถึงใจ

“เราคิดอะไร” จะครบรอบ ๑๘ ปี ในฉบับที่ ๒๖๗ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๕ นี้ เพื่อสื่อสำนึกขอบคุณมวลสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์หนังสือ “ธรรมที่เป็นพุทธ” มอบเป็นบรรณาการ

“ธรรมที่เป็นพุทธ” -อรรถาธิบายธรรมะโดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ เป็นการเจาะลึกขยายรายละเอียดความเป็นสัตว์ (สัตว์โอปปาติกะ) นานาชนิด ทั้งสัตว์นรกสัตว์เทวดาทางจิตวิญญาณ ซึ่งกบดานนิ่งลึกซ่อนพรางอยู่ในตัวเรา จนตัวมันกับตัวเราแทบจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และพาเราทุกข์พาลังคมโลกทุกข์ อีกทั้งเวียนว่ายวัฏสงสารไม่สิ้นสุด ต้องมาศึกษารู้จักหน้าค่าตามัน และลงมือฝึกฝนเข้มข้นไปตามลำดับขั้น จึงจะเลื่อนชั้นมีฝีมือฆ่าสัตว์ได้เก่งขึ้น จนกระทั่งฆ่าสัตว์ร้ายหยาบ กลาง ละเอียดตายสนิท เพราะศาสนาพุทธเท่านั้นที่มีการศึกษากิเลสสัตว์โอปปาติกะล้างสังโยชนสิ้นสะอาด

มอบแต่สมาชิกเป็นบรรณาการในรูปเล่มปกอ่อนกึ่งปกแข็ง ๑๖ หน้ายกพิเศษ

ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสาระด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือลงโฆษณาองค์กร หน่วยงาน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ X ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “ธรรมที่เป็นพุทธ” ขนาดหนังสือ ๑๕๐ X ๒๑๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ	ขาว-ดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แคมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ , ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

● สำนักพิมพ์ก้านแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร./แฟกซ์ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

คนที่อายุมาก ๆ อย่างผมไม่มีใครอยากจะไปไหน อยากปักหลักอยู่กับที่ โดยเฉพาะที่ที่มีอากาศบริสุทธิ์แวดล้อมไปด้วยธรรมชาติที่เงียบสงบ แต่แล้วผมก็ทำได้บ้างไม่ได้บ้าง เดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา จากเมืองกาญจน์ต้องเข้าเมืองกรุงบอย สลับกับการเดินสายไปพบปะพูดคุยกับพันธมิตร...

โรงเรียนผู้นำเป็นพื้นที่ราบ ล้อมรอบไปด้วยทิวเขาสวย ๆ และในโรงเรียนเองก็มีภูเขา จึงเหมาะกับการชื่อ “บ้านป่านาคอย” ฤดูที่นำอยู่คือฤดูฝนกับฤดูหนาว ซึ่งอากาศเย็นสบาย ฤดูร้อนแม้จะร้อนบ้างก็ไม่มากนัก เพราะเป็นที่ราบสูง เทียบชั้นความสูงเท่ากับตึกชั้นที่ ๕๐ ของกรุงเทพฯ

คนที่อายุมาก ๆ อย่างผมไม่มีใครอยากจะไปไหน อยากปักหลักอยู่กับที่ โดยเฉพาะที่ที่มีอากาศบริสุทธิ์แวดล้อมไปด้วยธรรมชาติที่เงียบสงบอย่างโรงเรียนผู้นำ แต่แล้วผมก็ทำได้บ้างไม่ได้บ้าง เดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา จากเมืองกาญจน์ต้องเข้าเมืองกรุงบอย สลับกับการเดินสายไปพบปะพูดคุยกับพันธมิตรที่อุดร เชียงใหม่ ปากช่อง และสุราษฎร์ธานี

ศาลรัฐธรรมนูญไต่สวนคำร้องเกี่ยวกับการ
แก้รัฐธรรมนูญวันที่ ๖ และ ๗ กรกฎาคม ผม
ก็ต้องไปอยู่ที่หน้าศาลทั้ง ๒ วัน แม้ไม่ได้อยู่ที่
วันทั้งคืนก็ตาม

ศาลประกาศคำวินิจฉัยเมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม
การแก้รัฐธรรมนูญมาตรา ๒๙๑ นั้น ทำไม่ได้
ต้องแก้ทีละมาตรา (ทีละข้อ) ไม่ใช่แก้ทั้งฉบับ
ถ้าอยากแก้ยกฉบับ ศาลแนะนำให้ทำประชามติ
ถามประชาชนก่อนว่าจะเห็นด้วยไหม เพราะ
รัฐธรรมนูญที่กำลังแก้อยู่นี้ประชาชนออกเสียง
เห็นชอบถึง ๑๔ ล้าน ๗ แสนคน

พอศาลประกาศวินิจฉัยเสร็จ ใคร ๆ ก็ไป
สนใจแต่เรื่อง จะเดินหน้าหรือถอยหลังการแก้
รัฐธรรมนูญอย่างไร พวกเรา **“พันธมิตรประชาชน
เพื่อประชาธิปไตย”** ไหวหวั่น เรียกประชุมด่วน
การแก้รัฐธรรมนูญที่เถียงกันไปเถียงกันมานั้นแก้
ยาก และใช้เวลานานมากกว่าจะสำเร็จ เรื่อง
ที่ง่ายนิดเดียวและสำเร็จเร็วมาก คือการประชุม
ออก **“กฎหมายปรองดอง”** ซึ่งเข้าไปในสภา
เรียบร้อยแล้ว เป็นเรื่องแรกสุดที่จะประชุมวันที่
๑ สิงหาคม ฝ่ายรัฐบาลสามารถรวบรัดให้ออก
มาเป็นกฎหมายได้รวดเร็ว เมื่อผ่านสภาแล้ว
ก็หมดหนทางที่จะคัดค้านต่อต้าน

เป็นการหลักการหนักอึ้งให้สถาบันเบื้องบน
พระองค์ท่านจะลงพระปรมาภิไธยให้ผ่านเป็น
กฎหมายได้อย่างไรเพราะ **“บ่อนทำลายชาติและ
ราชบัลลังก์”**

ระบุไว้ชัดว่า “ให้บรรดาการกระทำใด ๆ ที่
เกี่ยวเนื่องกับการชุมนุมทางการเมือง หรือการ
แสดงออกทางการเมือง ตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน
พ.ศ.๒๕๕๔ จนถึงวันที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๕๔
หากมีการกระทำใดที่เป็นการผิดตามกฎหมาย
ให้การกระทำนั้นไม่เป็นความผิดต่อไป และให้
ผู้กระทำการนั้นพ้นจากการเป็นผู้กระทำความผิด
และความรับผิดชอบโดยสิ้นเชิง”

ครั้งนี้จะไม่ลงพระปรมาภิไธย พวกจ้อง
ล้มเจ้าก็จะปลุกระดมด้วยการใส่ร้ายพระองค์ท่าน

ต่าง ๆ นานา สรุปลือก็คือจะลงหรือไม่ลงพระ
ปรมาภิไธย ทรงเลี้ยหายทั้งขึ้นทั้งลง

พันธมิตรเคยเตือนไว้แล้วว่าเป็นความรับผิดชอบ
ชอบของนายกรัฐมนตรีที่มีเสียงข้างมากในสภา
และเป็นผู้ริเริ่มเรื่องกฎหมายปรองดอง เพื่อให้
พี่ชายซึ่งถูก ๔ หมิ่น ๖ พันล้านบาท ก็ได้คืนมา
หมด คดีต่าง ๆ ของพี่ยังค้างอยู่เพียบ ไม่ต้อง
ถูกลงโทษ ไม่ต้องถูกยึดเงินอีกต่อไป

บริวารที่รับจ้างยิงทหารตาย ยิงประชาชน
ตาย ๙๑ ศพ เผาบ้านเผาเมือง ได้รับการยกโทษ
หมด ต่อไป ใครอยากโกงเท่าไร อยากฆ่าใคร
อยากเผาที่ไหน ทำได้เต็มที่เลย หาเงินซื้อเสียง
ส.ส. เข้าไปในสภา มาก ๆ แล้วยกมือออกกฎหมาย
ปรองดองยกโทษให้หมด บ้านเมืองจะอยู่ได้อย่างไร

แล้วเราจะยอมให้เป็นอย่างนั้นหรือ เมื่อ
พันธมิตรประชุมด่วนทำหนังสือถึงนายกรัฐมนตรี
และประธานสภาตอนเช้าของวันที่ ๒๔ กรกฎาคม
แล้วตอนสายของวันเดียวกันก็แถลงผ่านสื่อมวลชน

เป็นการบอกให้รัฐบาลทราบล่วงหน้าตั้ง ๓
วันว่า ทางที่ติรัฐบาลควรดำเนินการอย่างไรก็ได้
ให้มีการถอนร่างกฎหมายปรองดองออกจากสภา
ถ้าไม่ถอน และมีการประชุมออกกฎหมายวันที่
๑ สิงหาคม เราก็จะชุมนุมใหญ่วันประชุมนั้นแหละ
เตือนให้พันธมิตรมีเวลาเตรียมจัดการชุมนุม
ใหญ่ด้วย

หนังสือถึงนายกรัฐมนตรีมีข้อความดังนี้

วันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๕

เรื่อง ขอให้ถอนร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยความปรองดองแห่งชาติ

กราบเรียน อาพลานายกรัฐมนตรี

ตามที่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้ประกาศอย่างต่อเนื่องว่าจะออกมาเคลื่อนไหวมวลชนเพื่อต่อต้านกฎหมายที่จะนำไปสู่การลบล้างความผิดหรือลบล้างคำตัดสินของศาลฎีกาที่กระทำภายใต้พระปรมาภิไธยเพื่อช่วยเหลือนักโทษชายทักษิณ ชินวัตร และพวกให้ไม่ต้องรับผิดตามกระบวนการยุติธรรมนั้น

บัดนี้ได้ปรากฏเป็นที่ชัดเจนแล้วว่าพระราชบัญญัติว่าด้วยความปรองดองแห่งชาตินั้น แท้ที่จริงแล้วก็คือกฎหมายที่ลบล้างความผิดให้กับนักโทษชายทักษิณ ชินวัตรที่กำลังหลบหนีอาญาแผ่นดินอยู่ในขณะนี้ อีกทั้งเป็นกระบวนการลบล้างความผิดให้กับพวกพ้องของคนในรัฐบาล และผู้สนับสนุนรัฐบาลให้ไม่ต้องรับผิดตามกฎหมาย อันเป็นการทำลายหลักนิติรัฐ ทำลายหลักการถ่วงดุลอำนาจ และสร้างให้กลุ่มบุคคลในฝ่ายของรัฐบาลกลายเป็นอภิสิทธิ์ชนอยู่เหนือกฎหมายและอยู่เหนือคำตัดสินของศาล อย่างไม่ไฉนจริยธรรม และเป็นการกระทำที่ขัดกันแห่งผลประโยชน์อย่างชัดเจน อันเป็นการกระทำที่ผิดต่อกฎหมายที่ไม่อาจจะยอมรับได้

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมานับตั้งแต่ที่ได้มีการนำเสนอพระราชบัญญัติว่าด้วยความปรองดองแห่งชาตินั้น ได้ปรากฏเป็นที่ประจักษ์ชัดเจนแล้วว่า ได้สร้างความแตกแยกให้กับคนในชาติทั้งในสภาผู้แทนราษฎร และนอกสภาอย่างใหญ่หลวง ทั้ง ๆ ที่ในความเป็นจริงแล้วประเทศไทยยังคงเผชิญหน้ากับปัญหาด้านอื่นที่ประชาชนกำลังได้รับความทุกข์ร้อนอย่างแสนสาหัสและกำลังรอความช่วยเหลือจากรัฐบาล ไม่ว่าจะเป็นปัญหาที่ประชาชนได้รับความช่วยเหลือจากอุทกภัยอย่างเป็นธรรมและทั่วถึง, ปัญหาสินค้ามีราคาแพงจากราคาน้ำมันและก๊าซธรรมชาติเพิ่มสูงขึ้นปัญหาอธิปไตยถูกรุกรานจากประเทศเพื่อนบ้าน, ปัญหาสินค้าราคาเกษตรตกต่ำ, ปัญหาการทุจริตฉ้อราษฎร์บังหลวง ฯลฯ แต่รัฐบาลกลับสนใจแต่ที่จะออกกฎหมายที่จะสร้างความแตกแยกให้กับคนในชาติมากขึ้นเพื่อผลประโยชน์ของนักการเมืองเพียงไม่กี่คน

อย่างไรก็ตามเมื่อสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้เห็นชอบเลื่อนวาระการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยความปรองดองแห่งชาติเป็นวาระเร่งด่วนลำดับที่ ๑ ประกอบกับการประชุมรัฐสภา สมัยประชุมสามัญทั่วไป ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นต้นไปนั้น โดยที่ไม่มีความชัดเจนในเรื่องการดำเนินการเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยความปรองดองแห่งชาติ จึงถือได้ว่าสภาผู้แทนราษฎรยังคงเดินหน้ากฎหมายล้างความผิดให้กับพรรคพวกตัวเองเดินหน้าต่อไป

เมื่อฝ่ายรัฐบาลเป็นฝ่ายที่มีเสียงข้างมากในสภาผู้แทนราษฎร พรรครัฐบาลจึงต้องมีส่วนในความ

รับผิดชอบกับกฎหมายดังกล่าวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จึงขอให้ท่านดำเนินการสั่งการและประสานงานให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรถอนพระราชบัญญัติ ว่าด้วยความปรองดองแห่งชาติออกจากที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรก่อนวันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๕ เพื่อยุติความขัดแย้งของคนในชาติ ยอมรับและเคารพหลักนิติรัฐ และแก้ไขปัญหาของประเทศชาติและประชาชนให้อยู่เย็นเป็นสุขอันจะเป็นการสร้างความปรองดองที่แท้จริงให้กับคนในชาติ

เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปตามเจตนารมณ์ของประชาชนที่เข้าร่วมชุมนุมกับพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จึงขอแจ้งให้ท่านได้ทราบว่าพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจะจัดให้มีการชุมนุมในวันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ณ.....เพื่อหยุดยั้งพระราชบัญญัติว่าด้วยความปรองดองแห่งชาติอย่างถึงที่สุด และหากท่านและคณะยังคงเดินหน้าพิจารณาให้ความเห็นชอบกฎหมายดังกล่าวต่อไป พันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยก็จำเป็นจะต้องยกระดับการชุมนุมเป็นแบบปักหลักปักค้าง ณ เชิงสะพานมอญวานรังสรรค์ และพร้อมเคลื่อนมวลชนไปในสถานที่ต่าง ๆ จนกว่าจะมีการถอนร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว

.....

**ยังไม่มีการประชุมกฎหมายปรองดอง
พันธมิตรก็ไม่ต้องประชุม
รอฟังข่าวประชุมวันไหน
ชุมนุมใหญ่วันนั้น**

วันที่ ๒๙ กรกฎาคม พรรครัฐบาลมีการประชุมใหญ่ **ทักษิณ** โทรคัพท์ทางไกลมาบอกพรรคพวกให้หลีกเลี่ยงการก่อเรื่องก่อราว เพื่อให้รัฐบาลอยู่นาน ๆ ได้ทั้งผลประโยชน์มหาศาล ได้ทั้งอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ต่อไปจะทำเรื่องใหญ่ ๆ อะไร จะเปลี่ยนบ้านแปลงเมืองตามใจชอบก็ง่ายนิดเดียว

ดังนั้นเมื่อวันที่ ๑ สิงหาคมยังไม่มีการประชุมกฎหมายปรองดอง พันมิตรก็ไม่ต้องประชุม รอฟังข่าวประชุมวันไหน ชุมนุมใหญ่วันนั้น **ณ**

บทนำ

หนึ่งในงานที่ไม่ง่าย คืองานพิธีกร เพราะต้องใช้ความแว่วไวไหวพริบ ทักษะในการพูด การสื่อความหมาย ฯลฯ และดูเหมือนความไม่ง่ายนั้นจะเพิ่มทบทวียิ่งขึ้นเมื่อเป็นพิธีกรรายการธรรมะ โดยเฉพาะธรรมะเชิงกว้างและลึกละเอียด แต่น่าที่...อาจารย์กฤษฎาให้-
พัฒนานุกุลสามารถทำให้รายการ “เรียนอิสระตามสำนัก” เป็นสีสันแห่งรอยยิ้มและเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจรรถธรรมะจากวิถีปฏิบัติและการบรรยายถ่ายทอดด้วยนิรุตติปฏิภาณของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ แห่งสันตโศกได้ตลอดเวลา ๒ ชั่วโมง สัมผัสบรรยากาศนี้ได้ทุกวันจันทร์ ๑๘.๐๐-๒๐.๐๐ น. สถานีโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ (F.M.TV)

กามบันก้าไอบำคัญนัก

ผมชื่อกฤษฎา เป็นคำโบราณ แปลว่า ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ เปรียบได้ว่าชีวิตเราทำอะไรต้องสำเร็จ แม้จะเป็นเรื่องยากเย็นเข็ญใจแค่ไหนก็ต้องทำได้และเรื่องนั้นต้องหมายเป็นสิ่งที่ดีเท่านั้น

นามสกุล “ให้พัฒนานุกุล” เดิมพ่อใช้แซ่ เป็นลูกต่างดาว แม่เป็นลูกคุณหลวง มีนามสกุลพระราชทาน ซึ่งถ้าพ่อขอใช้นามสกุล แม่ก็จะถูกรังเกียจ พ่อจึงตั้งนามสกุลใหม่ โดยนำชื่อของอากง (พ่อของพ่อ) ให้มาใส่ข้างหน้า แต่ใช้ไม้ม้วนแทน พอโตขึ้นมาเพื่อนมักแซวว่าทำไมต้อง “ให้” ด้วย บางทีเขาก็ล้อเลียนให้ๆ พ่ออธิบายเมื่อผมถาม นามสกุล “ให้พัฒนานุกุล” มีความหมายว่าเรามีแล้ว จึงต้องให้เขา นี่เป็นเหตุผลสำคัญ ต่อมาผมมีความรู้สึกดิ้นะ ที่พ่อตั้งนามสกุลนี้ มันเป็นการเตือนสติของเราต้องให้ๆ เกิดมาชาตินี้เพื่อจะมาให้

เล่าเรื่องตัวเอง

ตั้งแต่เด็กผมไม่ค่อยแข็งแรง เป็นเด็กตัวเล็ก

ประวัติ

เกิดวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๐๘ ที่จังหวัดสุโขทัย เป็นลูกคนกลางของครอบครัว สามคนพี่น้อง แม่ยังมีชีวิต พ่อเสียชีวิตแล้ว โดยอาชีพและวิชาชีพเป็นเกษตรกร

หน้าที่

เป็นกรรมการองค์การอิสระด้านสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ

เป็นอนุกรรมการนโยบายและแผนงาน ในคณะกรรมการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

เป็นกรรมการสภาวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง

การศึกษา

ชั้นประถมศึกษาจากโรงเรียนคูหาสุวรรณที่ อ.เมือง จ.สุโขทัย

ชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนสุโขทัยวิทยาคม

อุดมศึกษา ปริญญาตรี คณะเกษตรศาสตร์

ภาควิชาสัตวบาล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

จบปริญญาโท รัฐศาสตร์ ม.รามคำแหง

และกำลังเรียนปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยมหา-
จุฬาฯ หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ ถ้าจบจะได้
พดต. (พุทธศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต)

ครอบครัว

ภรรยาชื่อคุณรุ่งรักษ์ เป็นแม่บ้าน มีบุตรชาย ๓ คน คนโตอายุใกล้ ๒๐ ปี อยู่มหาวิทยาลัยศิลปากร ปี ๒ คนที่สองจบไฮสคูลจาก International Philippine คนที่สามอยู่ชั้น ม.๕ ร.ร.สารสิทธิ์ บ้านบ่อ

ย่าจะพาเข้าวัดตั้งแต่ยังจำความได้
 ผมประทับใจหลวงตาแก่ ๆ
 บิณฑบาตผ่านบ้าน
 เด็ก ๆ ก็จะมีขันคดข้าว
 วิ่งไปรอใส่บาตร
 ทุกเช้าวันเสาร์อาทิตย์
 วิ่งแข่งกับเพื่อน ๆ
 ถ้าใครไม่ได้ใส่บาตรหลวงตา
 ก็คล้ายจะเสียน้ำอะไรประมาณนี้
 บางทีก็วิ่งสะดุดชั้นข้าวหก
 หลวงตาก็จะคอย...

หัวโต เรียนหนังสือเก่ง สอบได้ที่ ๑ มาตลอด จบ
 ป.๔ สอบชิงทุนเรียนดี สอบครั้งเดียวแข่งกันทั่ว
 จังหวัด ได้ทุนเรียนดีมาตลอดจนจบชั้น ม.ศ.๕
 ผมเป็นเด็กเรียบร้อย ไม่ซน อยู่ในกรอบระเบียบ
 วินัย ตัดผมทรงนักเรียน เลือเสื้อผ้าเรียบร้อย ยืนตัว
 ตรง สมกับเป็นลูกครู คือความเป็นลูกครูสมัย
 ก่อนจะได้รับการถ่ายทอดอยู่ในจิตใต้สำนึก และ
 ผมเป็นนักเรียนเก่ง มันจึงเหมือนเป็นผลผลิตของ
 ระบบการศึกษา ผมกลัวพูดว่า ผมนี้แหละคือ
 ผลผลิตของการศึกษาในยุคนี้ ซึ่งสะท้อนภาพ
 ความมีสติปัญญา ความเฉลียวฉลาด และความ
 ประพฤติที่ถูกบ่มสอนมา

ความสนใจศาสนา

ผมมักได้รับเลือกเป็นหัวหน้าห้อง ทำกิจกรรม
 ต่าง ๆ ของโรงเรียน ในครอบครัว ย่าจะพาเข้าวัด
 ตั้งแต่ยังจำความได้ ผมประทับใจหลวงตาแก่ ๆ บิณฑบาต
 ผ่านบ้าน เด็ก ๆ ก็จะมีขันคดข้าววิ่งไปรอใส่บาตร
 ทุกเช้าวันเสาร์อาทิตย์ วิ่งแข่งกับเพื่อน ๆ ถ้าใคร
 ไม่ได้ใส่บาตรหลวงตาก็คล้ายจะเสียน้ำอะไร
 ประมาณนี้ บางทีก็วิ่งสะดุดชั้นข้าวหก หลวงตาก็จะ
 คอย ตอนหน้าน้ำท่วม หลวงตาก็ยังพายเรือมา
 บิณฑบาตเหมือนท่านมาโปรดสัตว์พอผมเริ่มโต ท่านก็
 มรณภาพ ผมก็รู้สึกถึงความผูกพันทางใจที่มีให้ท่าน

ตอนเรียนอนุบาล พ่อเป็นผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่
 โรงเรียนที่ผมเรียนอยู่ติดวัด เป็นรั้วเดียวกัน ผม
 รู้สึกว่าวัดกับโรงเรียนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ผม
 ทำตัวเป็นลูกศิษย์วัดโดยเข้าไปกินข้าววัด ไปพัก
 นอนเล่นบ้าง ไปโบสถ์บ้าง และในครอบครัวสมัย
 ก่อน จะให้ความเคารพและความสำคัญต่อผู้หลัก
 ผู้ใหญ่มาก เวลาผู้ใหญ่เสียชีวิต จะมีการบวช
 เณรหน้าศพ ที่บ้านผมมีผู้ชายน้อย เพราะฉะนั้น
 เวลาญาติผู้ใหญ่ตายแต่ละที ผมก็ต้องถูกจับให้
 บวชหน้าศพ ถ้าจำไม่ผิดผมบวชเณรไม่ต่ำกว่าสิบ
 สองครั้ง ครั้งสุดท้าย แม้กระทั่งโตแล้ว ตอนยา
 เสียว ผมอายุประมาณยี่สิบสี่ปี ก็ยังบวชเณรให้ย่า
 ทำให้ชีวิตของผมเข้า ๆ ออก ๆ กับผ้าเหลืองอยู่
 ตลอดเวลา คลุกคลีกับวัดตั้งแต่เล็กจนโต

สมัยนั้นยังมีการสอนวิชาหน้าที่พลเมืองและ
 ศิลธรรม ก็อย่างที่บอก ผมเรียนหนังสือเก่ง การ
 เป็นเด็กเก่ง ไม่ใช่เก่งวิชาเดียว ต้องเก่งหมดทั้ง
 วิชาเลข วิทยาศาสตร์ ลังคม ภาษาไทย เพราะ
 ฉะนั้นผมจึงเก่งวิชาหน้าที่พลเมืองและศิลปธรรม
 ซึ่งรวมทั้งวิชาประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ วิชา
 เหล่านี้เราต้องทำคะแนนให้ดี ผมท่องจำได้หมด
 อิทธิบาท ๔ พรหมวิหาร ๔ ความที่เป็นเด็ก
 ชอบอ่านหนังสือ ชอบแซกซน ทำให้เราค่อนข้าง
 จะเข้าใจในมิติภาษาไปโดยธรรมชาติ ระหว่าง

ผมถามพ่อ
 ตอนนั้นท่านเริ่มไม่ค่อยสบายแล้ว
 “พ่อ ถามจริง ๆ เถอะ
 ชีวิตนี้ลูกจำเป็นต้องมีผู้สืบสกุล
 ให้กับพ่อไหม”
 ผมห่วงความรู้สึกของพ่อว่า
 เราเป็นลูกผู้ชายทั้งที่
 ก็สมควรจะทำหน้าที่ให้สมบูรณ์
 พ่อบอกว่าไม่จำเป็นหรอก
 อ้าว แล้วทำไมเพิ่งจะมาบอก...

ภาษาบาลีกับภาษาไทยที่มันมีความเกี่ยวเนื่องกัน มีเรื่องที่ผมฝังใจ ทุกครั้งที่ใส่บาตร ผมรู้สึกว่า พระรูปสุดท้ายหรือเณรแทบจะไม่ได้ข้าวหรือกับข้าวเลย วันหนึ่งตอนนั้นผมอายุสิบเท่าไรจำไม่ได้ ไปใส่บาตรพร้อมพ่อ แต่ผมเดินไปใส่องค์สุดท้ายก่อน เขาก็บอกไม่ได้ โยมต้องใส่รูปข้างหน้าก่อน ผมถามทำไม ก็องค์สุดท้ายไม่ได้สักที ผมมีความรู้สึกมันไม่ยุติธรรม อาจเป็นความคิดอีกด้านหนึ่ง

ช่วงหนึ่งผมรู้สึกเกิดความอยากเรียนรัฐธรรมเอยากพบพหูสูต ตอนเรียนวิชาหน้าที่พลเมืองและศีลธรรม ผมตั้งคำถามในใจ “พหูสูตเป็นยังไง (วะ)” จนกระทั่งอายุครบ ๒๐ ปี ผมเรียนมหาวิทยาลัยปีสอง ก็มีโอกาสดำเนินตามประเพณีนิยม บวชให้ยาซึ่งอายุมากแล้ว และบวชให้ครอบครัว พี่สาวผมบอกว่า เขาไม่แน่ใจจะกราบไหว้ผมเต็มมือไหม เพราะมันคือน้องชาย แต่พอเห็นน้องบวช และเห็นกิจของสงฆ์ที่น้องประพฤติปฏิบัติ ทำให้เขาสามารถกราบน้องชายได้เต็มมือ อันนี้คือสิ่งที่สะท้อนคำพูดของพี่

วันที่สึก ตอนกล่าวคำอำลาสิกขา ผมร้องไห้ไม่ยอมกลืน เกิดความรู้สึกเสียดายสภาวะของเพศบรรพชิตซึ่งเป็นช่วงเวลาชีวิตที่เบาบางไม่รุ่งรังไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง ไม่มีอะไรต้องมาห่วงเหนี่ยวติดยึดเกาะกุมมากมาย

วัฒนธรรมการสืบสกุล

ความที่ผมเป็นลูกผู้ชายคนเดียวของครอบครัว หรือความเป็นลูกคนจีนผสมวัฒนธรรมไทย กับการศึกษาแบบสายไทยอนุรักษดั้งเดิมหรือไม่ก็ไม่รู้นะ ทำให้ผมคิดว่า พ่อมีผมเป็นผู้สืบสกุล และผมก็ควรจะต้องมีลูกเป็นผู้สืบสกุล ก็เลยผันผวนชีวิตให้ต้องมีครอบครัวเพื่อมีผู้สืบสกุล จนเมื่อภรรยาคลอดลูกคนสุดท้ายยังแบเบาะอยู่ ผมถามพ่อ ตอนนั้นท่านเริ่มไม่ค่อยสบายแล้ว “พ่อ ถามจริง ๆ เถอะ ชีวิตนี้ลูกจำเป็นต้องมีผู้สืบสกุลให้กับพ่อไหม” คือผมห่วงความรู้สึกของพ่อว่าเราเป็นลูกผู้ชายทั้งที่ก็สมควรจะทำหน้าที่ให้สมบูรณ์ พ่อบอกว่าไม่จำเป็นหรอก อ้าว แล้วทำไมเพิ่งจะมาบอก ก็คงเป็นผมที่ถามพ่อเข้าไป ก็โอเค มันผ่านไปแล้ว

ความสามารถพิเศษ

ผมเป็นนักดนตรีไทยตั้งแต่ชั้นมัธยม วันเสาร์อาทิตย์เพื่อน ๆ ไปเที่ยวที่โนนที่นี่ แต่ผมต้องไปโรงเรียน มีหน้าที่หัดสีซอ พ่ออีกแถมเป็นผู้ปลูกฝัง เวลามีกงานบุญหรืองานอะไรก็ตาม ครูบาอาจารย์ท่านเป็นศึกษานิเทศก์ไปรับงานไว้ เราก็จะไปสีซอตามงาน หรืองานประเพณีเผาเทียนเล่นไฟของจังหวัดสุโขทัย เราก็ไปเล่นดนตรีไทยที่สี่มุมเมือง ผมมีความรู้สึกว่าคุณน้อยเราช่วยกัน

อะไรเป็นของเราก็จะมาตกแก่เราเอง
 อย่าไปคิดอยากได้ ชีวิตนี้จึงมีแต่ให้ ๆ ๆ
 เพราะเราคือ **ให้วัฒนานุกูล**
 แต่บางครั้งต้องได้รับความเจ็บปวด
 ที่เรายังก้าวไม่พ้นความน้อยเนื้อต่ำใจ
 ทำไมไม่เห็นมีใครให้ตอบแทนเราบ้าง
 มนุษย์มักตั้งคำถามและบอกอย่างนั้น
 ทำบุญไม่ขึ้น คือทำดีแล้วยังหวังผล
 เราจึงผิดหวัง
 เมื่อศึกษาธรรมะด้วยตัวเอง
 เราจึงได้คำตอบ

รักษาวัฒนธรรมไทยไว้ ผมรู้จักกระบวนการหลายอย่างจากดนตรีไทย เรียนรู้พิธีไหว้ครูที่มันเป็นรากลึกของความ เป็นไทย จนผมเข้ามหาวิทยาลัย ดนตรีไทยนำไปสู่งานดนตรีไทยอุดมศึกษา ซึ่งเป็นงานศักดิ์สิทธิ์อยู่ที่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาเสด็จมาทรงเปิดงานทุกครั้ง เพราะพระองค์ทรงเป็นนักดนตรีไทยของจุฬาฯ และทรงบรรเลงดนตรีร่วมกับทุกมหาวิทยาลัย

คำสอนของพ่อ

ผมเกิดที่สุโขทัยเมืองเก่า เมืองพุทธ ซึ่งมีวัฒนธรรม รากเหง้า และเป็นลูกหลานของคนโบราณ มีพ่อแม่ที่มีจิตวิญญาณครู ตรงนี้คงหล่อหลอมจิตวิญญาณของผมมาโดยธรรมชาติ พ่อเป็นต้นแบบที่ไม่เสพในลาภยศสรรเสริญ พ่อจะสอนลูก ๆ ทำงานอย่าหวังผลตอบแทน แต่ให้ทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด ผมไม่ได้รับราชการ พี่สาว น้องสาวเป็นพยาบาล แม่เป็นครู พ่อจะสอนแม่ให้ได้ยินเสมอ ๆ ทำงานอย่าหวังสองชั้น สอนพี่สาวไปเช้าเวรก่อนเวลา ๑๕ นาทีเป็นอย่างซ้ำ เพื่อเตรียมการรับรองเวทีที่ดีที่สุด ผมเองก็ได้โอนิสงส์ไม่ติดในลาภยศสรรเสริญ รู้ความจริงว่าฐานะครอบครัวเล็ก ๆ ของเรา มีสิ่งเดียวที่เกื้อหนุนคือความดี และความกตัญญูกตเวทิตะ เราเชื่อเช่นนั้น

ผมเข้าสภาครั้งแรก ผมโทร.หาครูบาอาจารย์

ตั้งแต่สอนชั้นประถมฯและมหาวิทยาลัยที่สนิทกันมายาวนาน พ่อแม่ญาติพี่น้องที่สอนมาให้ดีในวันนี้ มาเป็น สสร. ซึ่งเทียบกับซี ๑๑ มาทำเรื่องกฎหมายสูงสุดของประเทศ ผมถูกสอนให้เสียสละให้คนอื่นเลือกก่อน สุดท้ายถ้าอะไรจะเป็นของเราก็จะมาตกแก่เราเอง อย่าไปคิดอยากได้ ซึ่งผมจำคำสอนนี้ไว้ ชีวิตนี้จึงมีแต่ให้ ๆ ๆ เพราะเราคือ **ให้วัฒนานุกูล** เกิดมาชาตินี้เพื่อให้ แต่บางครั้งต้องได้รับความเจ็บปวด ที่เรายังก้าวไม่พ้นความน้อยเนื้อต่ำใจ ทำไมไม่เห็นมีใครให้ตอบแทนเราบ้างเลย มนุษย์มักตั้งคำถามและบอกอย่างนั้น **ทำบุญไม่ขึ้น คือทำดีกับใครแล้วยังหวังผล เราจึงผิดหวัง เมื่อศึกษาธรรมะด้วยตัวเอง เราจึงได้คำตอบ** ผมจะเอาคำว่าลาภยศสรรเสริญ รักโลกโกรธหลงมาเป็นตัวจับ จับอารมณ์ จับอาการ และเตือนสติตัวเองอยู่ตลอดเวลา

ปูพื้นฐานการเมือง

ผมชอบเรื่องการเมืองตั้งแต่เด็ก เคยมีคนสงสัยว่าเด็กเรียนมาสนใจการเมือง มันคนละเรื่อง ผมกลับรู้สึกว่าการเมืองที่เรารู้เรื่องการเมืองเด็กที่ไม่เรียนมันจะเล่น ไม่สนใจการเมือง ผมฟังวิทยุถ่ายทอดอภิปรายตั้งแต่อยู่ชั้น ป.๑ ฟังว่าเขาพูดอะไร วาทศิลป์เป็นยังไง บางทีก็จินตนาการว่าชีวิตนี้ขอให้ เป็น ส.ส.เถอะ อยากเป็น

ผมอ่านหนังสือพิมพ์ตั้งแต่เด็ก
เพราะฉันเราจะจำตัวละคร
ซึ่งเป็นบุคคลที่โลดแล่นอยู่ในสังคม
ช่วงการเมืองขณะนั้น
เหมือนเราจดจำประวัติศาสตร์
จึงรู้นั่นแหละคือการสะสมทุน
สร้างทุนบนเส้นทางชีวิต
เพื่อรอเวลาเหตุปัจจัยครบพร้อม
มันก็จะเกิดปรากฏการณ์ขึ้นเอง

ส.ส. ผมอ่านหนังสือพิมพ์ตั้งแต่เด็ก เพราะฉันเราจะจำตัวละคร ซึ่งเป็นบุคคลที่โลดแล่นอยู่ในสังคมช่วงการเมืองขณะนั้น เหมือนเราจดจำประวัติศาสตร์ จึงรู้นั่นแหละคือการสะสมทุนสร้างทุนบนเส้นทางชีวิต เพื่อรอเวลาเหตุปัจจัยครบพร้อม มันก็จะเกิดปรากฏการณ์ขึ้นเอง ตอนนี่ก็ทำรายการที่เอฟเอ็มทีวี (F.M.TV) รายการ “สองบ้านสองเมือง” และ “เรียนอิสระตามสำนัก” กับพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ที่พุทธสถานสันตติอโศก

การคบคุนได้เห็นข้อดีข้อด้อย

อโศกเป็นเหมือนตำรา เป็นรูปธรรม พอฝึกคุนก็ได้เห็นนามธรรมที่เป็นรูปธรรม เพราะในหลักสูตรการเรียน เรื่องเศรษฐกิจพอเพียงซึ่งมักจะมีชาวอโศกเข้าไปเกี่ยวข้อง เมื่อได้สัมผัสชาวอโศกมากขึ้นจนถึงปัจจุบัน ยิ่งได้เรียนรู้ ไกล่ชิด พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ก็ได้เห็นอัจฉริยภาพ ท่านมีวิสัยทัศน์ที่ยาวไกลมาก ๆ ผมไม่ได้มองอนาคต แต่มองสิ่งที่มีในปัจจุบัน ณ ขณะนี้ ถอยหลังไปในอดีต ส่วนอีกข้อสำคัญที่ผมเห็น คือวันนี้เริ่มเปลี่ยนไปเยอะ ไม่รู้อิทธิพลรายการเรียนอิสระฯ หรือเปล่าที่ชาวอโศกเริ่มตั้งคำถามที่มีวิวัฒนาการมากขึ้น มันสะท้อนบางอย่างเหมือนไปวัดภูมิธรรมผู้อื่น เหมือนจับผิดผู้อื่น แต่ไม่เอาคนอื่นมาวัดภูมิธรรมของตัวเองในชีวิตผมช่วงที่หนักมาก

แบกคัมภีร์หนัก หลงภาษา ผมก็ชอบวัดภูมิธรรมคนอื่นอยู่เสมอ แต่เดี๋ยวนี้อาจเปลี่ยน ยิ่งมาพบชาวอโศก ผมยิ่งเปลี่ยนหนักเลย กลับกลายเป็นว่าผมเอาชาวอโศกมาวัดภูมิธรรมผมว่า ทำได้เท่าเขาหรือยัง

ผมไม่ทราบว่าการที่เขาวัดภูมิธรรมคนอื่นคือการที่เอาคนอื่นมาวัดภูมิธรรมของตัวเองหรือเปล่า แต่การแสดงออกมันไม่ใช่ ตรงนี้มันก็เลยทำให้ดูเหมือนแคบ แล้วการเปิดกว้างที่จะรับคนนอกเข้ามาค่อนข้างจะเหมือนว่าสกรีนมาก ถ้าคนนั้นไม่เข้าใจความเป็นอโศก ก็จะมาอยู่กับชาวอโศกไม่ได้ ซึ่งตรงนี้ผมคิดว่าชาวอโศกน่าจะต้องมองกลับด้านกันว่า พ่อครูอดสูค่าเหนื่อยเพื่อที่นำธรรมะของพระพุทธเจ้ามาเผยแพร่ ไม่เฉพาะในหมู่ชาวอโศกเท่านั้นนะ เรามี FMTV เพื่อจะเผยแพร่ให้มนุษยชาติ ถ้าชาวอโศกส่วนใหญ่เข้าใจในบริบทและช่วยกันเผยแพร่ ผมว่าชาวอโศกจะได้ทำหน้าที่ความเป็นลูกพ่อท่านได้อย่างสมบูรณ์แบบนี้เป็นมิติที่ผมอาจมองอีกด้านหนึ่งก็ได้

เป้าหมายชีวิต

ผมอยากอยู่ในเพศบรรพชิต คือ ถ้าไม่ได้อยู่ในสมณเพศ ผมก็อยากอยู่อย่างไม่รุ่งรัง อยู่อย่างไม่ยึดติด อยู่อย่างไม่เกาะเกี่ยวการมีเครื่องผูกโยงหรือพันธนาการ อยู่อย่างอิสระที่เป็น Freedom จริง ๆ **๒๑**

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๖๔)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“**ที่พึง**”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“**ทิวฏฐัมมิกัตถประโยชน**” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“**ประโยชน์ปัจจุบัน**” ทั้งที่เป็น**โลกียประโยชน์** ไปกระทั่งถึงที่เป็น**โลกุตระประโยชน์** ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า“**กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน**”นั้น เป็นฉันท และได้อธิบายมาถึงตอนท้ายแห่ง**ทิวฏฐัมมิกัตถประโยชน** คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ “**สมขีวตา**” อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“**จุดต่าง**”นัยสำคัญของความเป็น“**อารยชน**” กับ“**ปฤชชน**”หรือ“**กัลยาณชน**” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง“**หลักคิด**”หรือ“**การคำนวณ**”ของ“**ปัญญาโลกิยะ**” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ“**ปัญญาโลกุตระ**” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ“**อารยบุคคล**”ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของ**ศาสนาพุทธ**แล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น“**โสดาบัน**”ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลुकุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง“**สัมมาทิฐิ**”นั้น ยิ่งบรรลुकุณสมบัติ**“โลกุตระ”** ก็ยิ่งเป็นคนขยันการทำงาน มี“**สัมมาอาชีพ**” ชนิดเป็น“**บุญนิยม**” สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ“**อารยบุคคล**”จะมี“**ปัญญาโลกุตระ**” เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น“**กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน**” ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ“**บุญนิยม**” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“**บุญ**”จึงไม่เพียงเป็น“**บุญ**” แต่“**โลกิยธรรม**”เท่านั้น ยังมี“**บุญ**”ที่เป็น“**โลกุตระธรรม**” ซึ่งมีคุณพิเศษของ“**โลกุตระสังข**” อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน“**โลกุตระธรรม**”จะไม่มี“**บุญ**”แบบ**โลกิยธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง“**บุญ**”ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังข** และมีทั้ง“**บุญ**”แบบ**โลกิยธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“**โลกุตระธรรม**”จะต้อง

เป็น“**บุญ**”ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด“**โลกุตระสังข**”**ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ“**บุญนิยม**”

เราได้รับฟังถึง“**ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม**”มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“**แนวคิด**”เล่นๆ หรือเป็นแค่“**ตรรกะ**”वादเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้หมูกุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“**บุญนิยม**” ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง“**ความแตกต่าง**”ของ“**ทุนนิยม**”กับ“**บุญนิยม**” ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า“**ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข**” สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลुकุณจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง“**จวนใจ**” หรือเพราะ“**ไ้ทางออก**” หรือ“**สุดทุกข์สุดฝืนทน**”แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลुकุณยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นย่อมเป็นไปตามความจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลુถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง“**ตั้งตนอยู่บนความลำบาก**”(ทุกขายะ อัตตนาถ ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ “**กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**”ในประเด็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**” ที่หมายความว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**”นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน“**มัชฌิมาปฏิปทา**”นี้เป็น“**ประเด็นสำคัญมาก**”สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**”(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น“**หยาบที่สุด**”เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น“**ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง**”

[ก่อนหน้านี ได้พูดถึง“**กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน**” ซึ่งเป็น

“สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวานามขันธ์”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเห็น“สัมมาสมาธิ”นั่น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

นี่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตธรรมขั้นปรมาตถสังขะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดสู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย] เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลึกซึ้งมาทิวถี่ว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลลุดอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชฌฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนาสาน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสังข) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้สาธยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป] เช่น เมื่อ“เข้ามาน ๑”ได้ ก็“สงบ”สำเร็จระดับต้นมี

คุณภาพหรือคุณสมบัติที่ชื่อว่า“คุณพิเศษ”(อุตริมนุสสรธรรม) เริ่มเข้ากระแสโลกุตระภูมิ นั่นคือ คุณก็ได้“หลุดพ้น”หรือ“ล่วงพ้น”ออกมาจากโลกธรรมได้เป็นขั้นๆ หรือหลุดพ้น“ออกมาจาก”โลกีย์ระดับนั้นๆได้จริง

“ความหลุดพ้น”(วิมุตติ)หรือ“ล่วงพ้น”(สมตติกมตติ)นี่จึงเป็นเนื้อแท้ของ“การออกมา”(ภูฐาน)จากที่เก่า จากแดนเก่า จากโลกเก่า จากความหลงติดเก่าได้แล้ว เข้าสู่สนามเรียนรู้ปฏิบัติฝึกฝน(เนกขัมมะ)ในฐานะที่เจริญใหม่ จนกระทั่งสามารถ“ตั้งขึ้น”(ภูฐานหติ)ใน“ฐานใหม่”หรือ“ออกจาก”

(ภูฏาน)ฐานเก่า ภพเก่า ภูมิเก่ามาได้จริง **เป็นภูมิใหม่** ยังมีพฤติกรรมของกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม ต่อไปอีกหรือทำงานต่อไปอีก ตามคุณธรรมที่เจริญแกร่งกล้าขึ้นไปตามลำดับ ย่อมเกิดคุณสมบัติหรือคุณธรรมที่พิเศษ**“เข้าฉาน”**ไหนได้ก็เจริญ**“ฉาน”**นั้น เพราะปฏิบัติเจริญก้าวหน้าขึ้น **พ้น**ไปจาก**“ฉาน”**ไหนได้ก็คือ**“ออกฉานหรือออกจากฉาน”**นั้นไป ล่วงพ้นไป เสร็จสิ้นผลไปจนถึง**“ฉาน ๔”** จึงจะเริ่มนับว่า**“เข้าสู่นิโรธ”**ได้ เพราะมี**“อุเบกขา”**หรือ**“กิเลสดับสนิท”** ซึ่ง**ไม่ใช่“ดับไปทั้งจิต”**
“อุเบกขา”เป็นพื้นฐานของ**“นิโรธ”**หรือ**“นิพพาน”** จิตที่ว่างจากกิเลส **ไม่มีสุขไม่มีทุกข์**(อทุกขมสุข)จิตนี้ก็มีอารมณ์**“อุเบกขา”** คือ ว่างจากสุข-ทุกข์แบบโลกีย์นั้นๆได้แล้ว เป็นคุณสมบัติขั้นสูงสุดของ**“ฉาน ๔”** นี้แหละคือพื้นฐานของนิพพาน **“พ้นทุกข์อารยสัง”**ที่เคยมีมาได้ จึงมี**“ผลจิต”**เป็นเช่นนี้ ที่เรียกกันในภาษาว่า**“ไม่ทุกข์ไม่สุข”**อย่างที่เคยสุขเคยทุกข์แบบชาวโลกีย์อีกแล้ว (อทุกขมสุข) ใครยังหลงเสพหลงติดสุข(สุขลลิกะ=สุขเท็จ)โลกีย์นี้อยู่ ก็ยังทุกข์กันต่อไป **“พ้นทุกข์”**ไม่ได้ **“ผล”**ของ**“ฉาน ๔”** เป็น**“การพ้นทุกข์”**เช่นนี้เองคือ**“พ้นทุกข์ อริยสังหรือดับทุกข์อริยสัง”**ลงได้ จึงเป็น**“สัมมานิโรธ”** ถ้าทำถึงขั้นสูงสุดก็เรียกว่า **“สัญญาเวทยิตนิโรธ”** เมื่อมี**“สัญญาเวทยิตนิโรธ”**(คือนิโรธสำเร็จสัมบูรณ์) ก็ไม่ต้อง**“เข้าฉาน”**(อุปสัมปชชะ)เพื่อทำ**“นิโรธ”**ใหม่อีก เป็นผู้**“พ้นทุกข์”**ตลอดในชีวิต มี**“ความดับ”**ประจำอยู่ เป็นปกติชีวิตประจำวันทุกขณะ ไม่ต้องมี**“นิโรธสมาบัติ”**อีกแล้ว **ไม่ต้อง“เข้านิโรธ”**อีกใหม่แล้วก็**“ออกนิโรธ”**ใหม่กันอีก ไม่เหมือน**“มิถฉานนิโรธ”**ที่ต้องทำแล้วทำอีกไม่รู้จัก เพราะมันเป็นเช่นนั้นเอง(ตตตา) **ไม่ต้องไปปฏิบัติหรือทำอะไรกับมันอีกแล้ว** เนื่องจากมันเป็นได้เองเป็นอัตโนมัติแล้ว เป็นเองแล้ว และเป็นอยู่ประจำชีวิตเลย เพราะ**“ฉาน”**นั้นบรรลุ**“ผล”**สัมบูรณ์แล้ว ไม่ต้อง**“เข้าๆ-ออกๆ”**อีก **“ฉาน”**มันก็**“ตตตา”**แล้วในตนเอง ถ้าปฏิบัติ**“เข้าฉาน”**นั้นจนเจริญสูงยิ่งขึ้นๆถึงขั้นได้**“ผล”**คือ**“นิโรธ”** ก็เป็นการบรรลุ**“สุดท้ายของฉาน”**ที่มี**“ผล”**สงบสูงสุดแล้ว คือ **“ไม่ทุกข์ไม่สุข”**(อุเบกขา)หรือ**“พ้นทุกข์อริยสัง”**นั้นสัมบูรณ์แล้ว จึงไม่ต้องกลับ

เข้าฉานใหม่อีก เพื่อ**“ทำฉาน”**กันอีก ไม่ต้อง**“เข้าฉาน-ออกฉาน”**นั้นอีก เพราะได้**“ล่วงพ้น”**(สมตีกมตติ) จาก การต้อง**เข้าฉาน**กันแล้ว **“ฉาน”**นั้น**สัมบูรณ์ผล**แล้ว ความสามารถของ**ฉาน**ก็จะเป็น**“ฉาน”**อยู่กับตนทุกเวลาปกติแล้ว นี่คือ**“ตตตา”**อันมีคุณภาพเป็นเช่นนั้นเอง(ตตตา)ประจำชีวิตแล้ว **“ฉาน”**นี้เป็น**“ฉานเช่นนั้นเอง”**อยู่ในกับชีวิตตนถาวรยั่งยืนแล้ว อย่างอัตโนมัติไม่ต้อง**“ทำ”**เอาอีก **ไม่ต้องเข้าต้องออกอะไรอีกเลย** เพราะ**“ฉาน”**นั้นผู้ปฏิบัติได้มี**“วิสี ๕”**แล้วคล่องชำนาญ**สัมบูรณ์แล้ว** คือได้ปฏิบัติจนชำนาญตั้งแต่ขั้นต้นของฉานและพิจารณาความเป็นฉาน(อวัชชะ) กระทั่งการ**เข้าฉานหรือเข้าถึงความเป็นฉาน**ได้แล้วคล่องเจริญขึ้นดีขึ้นๆ(สมาปัชชะ) -การสั่งสมผลฉานให้ตกผลึกตั้งมั่นขึ้นในจิต(อธิฐานะ) -การ**ออกฉานหรือล่วงพ้นจากฉาน**ขั้นต่ำสู่ฉานขั้นสูงจนจบ(ภูฏานะ) -การพิจารณาตรวจสอบทบทวนความเป็นฉานให้บริสุทธิ์สุดสัมบูรณ์(ปัจจเวกขณะ)
“ฉาน”ที่เป็น**“อุเบกขา”** คือ**“จิตที่บริสุทธิ์จากกิเลสนิรวรณ”**(บริสุทธิ์) เมื่อมี**“วิสี ๕”**สัมบูรณ์ **“อุเบกขา”**ก็จะเจริญมีคุณสมบัติพิเศษด้วย**“องค์ ๕”**
“องค์คุณ ๕ ประการของอุเบกขา” ได้แก่ **บริสุทธิ์**(ความบริสุทธิ์จากกิเลสนิรวรณ) -**ปรีเยทาตา**(แม้จะกระทบกระทบแกกสัมผัสสัมผัสกับเหตุปัจจัยใดๆก็ยังคงความบริสุทธิ์ผุดผ่องคงที่อยู่) -**มุกุ**(จิตจะ**“ห้าวอ่อน”**แว่วไวปรับตัวได้ง่าย) -**กัมมัฏญา**(การงานก็ทำได้ง่ายวิเศษใช้สัปปริสธรรม ๗ ตามฐานะ) -**ปภัสสรา**(จิตบริสุทธิ์สะอาดผ่องแผ้วตลอดกาล แม้จะอยู่ในสภาพใด)
การสั่งสม“อุเบกขา”ด้วย**“อาเสวนา-ภาวนา-พหุลี กัมมัง”**ก็คือการสั่งสมความเป็น**“นิโรธ”**ให้เต็มที่สัมบูรณ์ เมื่อ**“อาเสวนา-ภาวนา-พหุลี กัมมัง”**ที่**“สัมมา”**เจริญถึงที่สุด นั่นคือ**“ไตรสิกขา”**เจริญพร้อมทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”** จิตก็บริบูรณ์ด้วย**“สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ”**ซึ่งตั้งมั่นเป็น**“สัมมาสมาธิ”**ที่**สัมบูรณ์**
“สมาธิ”ของพุทธ จึงคือผลที่ได้จากการปฏิบัติจนกระทั่งมีคุณธรรมของ**“สัมมาญาณ”**กับ**“สัมมาวิมุตติ”**สั่งสมลงในจิตครบอุบาทภาค(สองส่วน) หมายความว่าครบผลธรรมทั้งที่เป็น**ญาณ**และเป็น**วิมุตติ** ๒ ชนิดนี้เองที่เจริญบริบูรณ์ขึ้นเป็นคุณสมบัติสำคัญในจิตใจกระทั่ง

เกิดเป็น**“ความตั้งมั่นในจิตใจ”** ภาษาไทยที่ว่า **ความตั้งมั่นในจิตใจ**นี้แหละ คือ ความเป็น**“สมาธิ”**ในภาษาบาลี ไม่ใช่อื่นเลย **สมาธิ** แปลว่า **ความมีใจตั้งมั่น**

ดังนั้น **“ความตั้งมั่นในจิตใจ”**ที่ประกอบไปด้วยเนื้อหาแท้คือ **สัมมาญาณกับสัมมาวิมุติ**นี้เอง เป็นสาระสำคัญของความเป็น**“สมาธิ”**ของพุทธ พระพุทธเจ้าจึงตรัสเรียก**“สมาธิ”**ของพระองค์เป็นพิเศษว่า**สัมมาสมาธิ**

ซึ่งมีเนื้อแท้ต่างจาก**“สมาธิ”**ทั่วไป ที่สาระสำคัญของเขายึดถือเน้นกัน ก็คือ ทำให้เกิด**ความนิ่งๆเงียบๆในจิตใจ** หรือแค่ทำให้เกิด**จิตใจที่อยู่นิ่งๆอย่าคิดอะไรไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องสังคมประเทศชาติ** หรือ**ทำให้จิตใจสงบแล้วสบายอยู่เฉยๆ**เท่านั้น เป็นเป้าหมาย

แต่**สัมมาสมาธิ**หรือ**สมาธิ**พุทธนั้นเน้นสาระแท้ที่สำคัญ คือ ทำให้**“กิเลสมันหมดไป มันไม่มีตัวตนเลยอยู่ในจิตใจเรา”**นั่นต่างหาก **กิเลส**เท่านั้นนะ ที่จะหมดสิ้นหรือตายไปจากจิตใจเรา **กิเลส**เท่านั้นที่สิ้นเกลี้ยงสนิทแม้กระทั่ง**อาสวะ**ก็ไม่เหลืออริยาบถใดๆในจิตใจของเรา

พุทธจึงต้องมี**“ปัญญา”**ที่เรียกว่า**“สัมมาญาณ”**ให้ได้ เริ่มมี**“นามรูปปริจเฉทญาณ”**เป็นต้น หรือเรียกว่า**“วิปัสสนาญาณ”**(ปัญญาที่รู้เห็นชนิดสัมผัสของจริงชั้นปรมัตถธรรมซึ่งเป็น**“วิชา”**ข้อที่ ๑ ของวิชา ๘)ก็คือ**“สัมมาญาณ”**นี้แหละ ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“ภาวะของกิเลสโดยสัมผัสตัวตนของมัน”**(อัตตทานิภูลิ = ตามเห็นตัวตนได้) แล้วก็มีวิธีการกำจัดมันจนบรรลุ**“นิโรธ”**ซึ่งก็คือ**“สัมมาวิมุติ”**ด้วยการปฏิบัติ**“มรรคทั้ง ๘ องค์”**นั่นเอง

เมื่อกิเลสดับสนิทไปจากจิตใจจริงๆก็เป็นจิตใจที่**สงบสบายเพราะไม่มีกิเลสรบกวนอีกแล้ว** อย่าง**รู้้อยู่เห็นอยู่เป็นปัจจุบันนั้นเที่ยวทุกอิริยาบถ**(ซานโต บัสโต วิหฺรติ) โดยผ่าน**“รูปฌาน-อรุฌาน-นิโรธ”**แบบพุทธนะ ซึ่ง**“เห็นนิโรธ”**อยู่ด้วย**“ญาณ”**อย่าง**“แจ้งๆ”**(สังคิกริยา) ไม่ใช่อย่าง**“มืดๆ”**(กิดนหะ) **ปัญญาที่เห็น**“ความเป็นนิโรธ”****นี้จึงเรียกว่า**สัมมาญาณ** และ**นิโรธ**ที่ได้ก็เรียกว่า**สัมมานิโรธหรือสัมมาวิมุติ** **สัมมาญาณกับสัมมาวิมุติ**ตกผลึกลงเป็น**ความตั้งมั่นในจิตใจ** อันคือ**สัมมาสมาธิ** ที่สำเร็จอริยาบถอยู่ทั้งภายนอกทั้งภายใน(วิหฺรติ) ยิ่งกุศลให้ถึงพร้อมด้วยสมรรถนะขยันในชีวิตสามัญลีมตา

“อธิจิตสิกขา”ของพุทธจึงไม่ใช่**“รูปฌาน-อรุฌาน-นิโรธ”**แค่นั้นขณะนั่งหลับตาทำ**“สมาธิ”**สามัญทั่วไปเท่านั้น แต่เป็นชนิดที่**สัมพัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย แล้วสำเร็จอริยาบถอยู่ ทั้งอาสวะของผู้นั้นก็สิ้นไปแล้ว** เพราะเห็นด้วยปัญญา (อภฺฐู วิโมกฺเข กายเณ พุสฺสิตฺวา วิหฺรติ ปัญญาญัสส ทิสฺวา อาสฺวา ปริกฺขเณ โทหนฺติ)

ซึ่ง**“อธิจิตสิกขา”**ที่สำเร็จผลถึงขั้น**“สัมมาสมาธิ”**นั้นเกิดจากการปฏิบัติที่**สัมมาปฏิญฺฐิ** สามารถปฏิบัติ**ทำใจในใจ**(มนสิการิตฺถิ)ก็เป็น**สัมมาปฏิบัติ** จนกระทั่ง**“การทำใจในใจโดยถ่องแท้”**(โยนิโสมนสิการ) จึงเกิดผลสำเร็จมาได้ ด้วยพัฒนาการองค์ธรรม ๗ ของ**สัมมาสังกัปปะ** ได้แก่ **“ตักกะ-วิตักกะ-สังกัปปะ-อัปปนา-พยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา-วจีสายารา”**(พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๖๓) บรรลุผลเป็น**“สัมมาสมาธิ”**สัมบูรณ์

อธิบายมาถึงขั้นนี้แล้วคงจะเห็นได้ว่า **“ความสงบ”**ชนิดอยู่นิ่งๆตามที่**“สมาธิ”**สามัญทั่วไป ฟังเป็นฟังได้นั้นแตกต่างจากคุณสมบัติเด่นของ**“สัมมาสมาธิ”** เพราะมี**“ความสงบ”**ชนิดที่มีอยู่ในทุกอิริยาบถเป็นปกติของคนสามัญทั้งตื่นทั้งหลับ มีใช้**“สงบ”**ที่อิริยาบถต่างๆตกอยู่ในสภาวะนิ่งๆ เงียบๆ ไม่คิดอะไร ไม่ยุ่งอะไรกับใคร ซึ่งต่างกันคนละขั้วกับ**“สงบ”**ของพุทธ เพราะของพุทธนั้น**“สำเร็จทุกอิริยาบถอยู่”** คือ ดำเนินชีวิตเคลื่อนไหวมี**ทำทางทุกอย่างทั้งทางกายวาจาใจปกติอยู่(วิหฺรติ)**

นี่คือ **อธิจิตสิกขา**ที่จัดอยู่ในภาค**“ความสงบ”**

และ**“สัมมาสมาธิ”**ของพุทธนั้น มีภาค**“ปัญญา”**คือ**“สัมมาญาณ”**ด้วย นั่นคือ **“สัมมาญาณ”**นี้จะเกิด**“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”**ที่เจริญพร้อมไปกับองค์รวมของ**ไตรสิกขา** เพราะไม่ได้แยกการปฏิบัติ**“อธิจิตสิกขา”**ออกไปเป็นการปฏิบัติต่างหากเรื่องหนึ่ง แยกการปฏิบัติ**“อธิจิตสิกขา”**ที่เกิดเป็นฌานเป็นสมาธิไปปฏิบัติกันอีกเรื่องหนึ่ง การปฏิบัติ**อธิปัญญาสิกขา**ก็แยกไปเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ปฏิสัมพันธ์กันไปตลอดสาย

ซึ่ง**“อธิจิตและอธิปัญญา”**ของพุทธนั้นจะเจริญพัฒนา**“รูปฌาน-อรุฌาน-นิโรธ”**ไปด้วยลักษณะของ**“วิโมกข์ ๘”**อย่างบริบูรณ์ชนิดที่**สัมพัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย**

แก๊งโง่โกหกหมกเม็ด เคล็ดโคตรโกง

ไม่ได้ด้วยเล่ห์ ก็ล่อด้วยกล

ไม่ได้ด้วยมนต์ก็เล่นคาถา นี่คือทักษิณ รวยล้นจนใหญ่คับฟ้าไม่พอ ยังบังอาจเบ่งเหนือฟ้า เพราะใครจะสู้ข้า ถ้าเลือกตั้งก็ที กูชนะทุกที

ที่แล้ววมาแม่ทักษิณจะทำบาปมือขึ้น ขึ้นคิกไม่เสร็จมันต้องเจตทีเด็ดในเร็ววัน

คนคำนวณไม่เท่าฟ้าลิขิต ทักษิณมีสิทธิ์เพื่อบ่าววม แล้วเป็นจริงถึงไหนล่ะ มีแต่เข้าตำรา ลิงแก้แค้น แก้นั่นติดนี้ แก้นี้ติดโน้น ยุ่งตายหะ !

เช่น จะขอพระราชทานอภัยโทษ ก็ไม่ง่ายดั่งฝัน จะดัน กฎหมายปรองดอง นิรโทษคดีทักษิณเลื้อยแดง มั่วลากพันธมิตรพวง ปชป.คู่กัดไปด้วยให้ดูดี หวังหลอกแตกแหกตา คิดว่าคนไทยโง่เป็นควายไปหมด

ไม่รู้ พล.อ.สนธิ บุญยรัตกลิน กินยาผิด วิปริตอะไรขึ้นมาถึงกล้าดันกฎหมายปรองดอง เข้าสภาเองเต็ม ๆ ไปเป็นขี้ขาม้าใช้ให้ทักษิณ ตั้งแต่เมื่อไหร่ผู้ชายอยากรู้จังแก...

อุตสาหกรรมที่ผิดทักษิณ ตอน ๑๙ กันยายน เป็นหัวหน้าคณะปฏิวัติ ทั่วไทยนับถือวีรบุรุษ วันนี้สนธิบัง บังอาจล้างผิดให้หมด ทั้งคดีจาก คตส. จับโกง แล้วยังค้างศาลอยู่เป็นยกเลิกเฉยเลย อ้อ...เขียนด้วยมือ ลบด้วยเท้า เขาทำแบบนี้ แค่น้ำปายสีทำด่าเป็นขาว

เท่ากับว่ากฎหมายปรองดองผ่าเป็นจริงขึ้นมา วันไหน แสดงว่าหกปีก่อน พวกปฏิวัติเป็นเด็กเลี้ยงแกะ ต่อหลคนทั้งแผ่นดิน เสร็จแล้วเวร

บุรุษทหารใหญ่ยังมีหน้าชายหรือ... ไม่ลุยใส่ ไม่พาซีให้ถือว่าปรองดองแล้วนะ ขนาดไหน !

ต่อให้กฎหมายปรองดองที่ยังดองเค็มอยู่ในสภา แม้ผ่านฉลุยด้วยเสียงมากลากฟุ้งโคร์ก็ตาม มันไม่มีวันเป็นจริงขึ้นมาได้เลยสักนิดเดียว นอกจากแค่ตัวบทฎกกระปือเปล่า ๆ

ไม่รู้เอาศีรษะส่วนไหนคิด อุตริล้างผิดให้โจรคดีอาญาฆ่าคน ปล้นบ้านเผาเมือง ฉ้อโกงแผ่นดิน ในขณะที่โจรไม่ยอมสำนึกผิด ปฏิเสธการรับโทษหรือคำพิพากษา กระทั่งไม่ยอมขึ้นศาล ก็ดันทุรังจะปรองดองกับโจร ล้างผิดให้คนถ่อยเถื่อนปานนั้นได้ไหน ใครมีอำนาจขึ้นมากุมสภา สามารถล้างผิดให้ตัวเอง เพื่อนพ้องน้องพี่ได้หมด ชื่อแปบ้านเมืองเอาไว้ใช้กับบิดาไหนได้เล่า?

ขึ้นต้นกฎหมายล้างผิด พันธมิตรใครต่อใครต่างต่อต้าน ตั้งท่าหัวชนกำแพง แสดงมติมหาชนขนาดนี้ไม่ยอมฟัง ยังจะข่มขืนดันบังคับเป็นกฎหมายให้จงได้ แทนที่จะปรองดองยังขัดแย้งจัดหนักขึ้นไม่รู้กี่เท่า จนเอาไม่อยู่แน่นอน แล้วมันจะเข้าเป้าปรองดองจริงตรงไหน ทือ...

เป็นอันว่า ทักษิณยั้งดีนรสนองตัณหาตัวเองเท่าไร คงได้แต่กินแห้วไปเรื่อย ๆ ไม่ต่างกับสุนัขขี้เรื้อนอยู่ที่ไหน ๆ ก็คัน ไม่มีวันอยู่สุขดอก

เลิกฝันเสียเถอะที่จะกลับบ้านอย่างเท่ ๆ โดยไม่ยอมสำนึกผิดรับโทษใด ๆ เลย แม้จะเป็นอีแอบใช้กฎหมายอภัยโทษ ลังคมไม่เท่ด้วยเลย

เทวทัตอยากใหญ่แข่งพระพุทธเจ้า สุดท้ายยอมหยุดศิโรราบก่อนธรณีสูบ ถึงมีโอกาสสั่งสมบุญบารมีใหม่เพื่อเป็นปัจเจกพุทธเจ้าต่อไป

โจรองคูลีมาलयอมหยุดบาปกรรมฆ่าคน กลับเนื้อกลับตัวในทางบุญจนบรรลुพระอรหันต์

ไม่มีใครไปหยุดทักษิณได้ นอกจากทักษิณจะถึงวันสำนึกดี มีปัญญาหยุดบาปเวรเอาเอง ทุกคนที่กำลังหนุนส่งให้ทักษิณเหิมเกริม หลงระเริงอำนาจไม่เสร็จสิ้น เท่ากับฆ่าทักษิณโทษมหันต์ ไม่มีวันหลุดหลุดพ้นไปจากนรกบนดินสักที

ประชาธิปไตยโสโครกในโลกทุนนิยมสามัญ

ทักษิณชูธงทุนนิยมเสรีสุดชีวิต คือมีสิทธิ์เอาเปรียบได้อย่างเสรี เรื่องผิดชอบชั่วดีมีสองมาตรฐานด้านกฎหมาย เลือกใช้ศาลเป็นเครื่องมือฟาดฟันคู่กรณี ถ้าตัวเองโดนฟ้อง ศาลตัดสินเข้าข้างทักษิณถูก ก็บอกศาลยุติธรรมดี คดีไหนศาลตัดสินทักษิณผิดก็เล่นหนีคดี หาวว่าโดนแกล้ง ฟ้องประชาชนคนเลือกตั้ง จะผิดชอบชั่วดีทักษิณทำจัดเลือกตั้งเป็นตัวชี้ขาดลูกเดียว !

ประชาธิปไตยของทักษิณจึงมีขาเดียว อยู่ที่ประชานิยมเป็นตัวตั้ง ไม่ฟังธรรมนิยม กฎหลักชื่อแปบ้านเมือง หรือธรรมาธิปไตยใด ๆ เพียงใช้เงินฟาดหัวคนทั่วเมืองทักษิณเลยเป็นหัวหน้าฝูงชนกวาดต้อน ส.ส.เข้าคอกจนยึดสภาเผด็จการจัดตั้งกองกำลังติดอาวุธ ทั้งมวลชนเสื้อแดงไว้ข่มขู่ศาล หรือเผาบ้านปล้นเมือง ตามที่ทักษิณประกาศไว้ ไม่ยุติธรรมกะเขา ลังคมอย่าหวังจะอยู่เป็นสุข ฟังแล้วสะดุ้งหัวจรดเท้า...

แม้ยังลัทธิ ชุนเชิดตัวตลกตึงตึงจะทำที่แก๊ว ไม่แก๊วแค้น ที่แท้พี่กูจะเอาคืน ชินขวางต้องจัดหนักเต็ม ๆ

เคราะห์ดีที่ทักษิณรู้จักเลิกลังถอย ไม่ลุยชนศาลรัฐธรรมนูญคดีแก้รัฐธรรมนูญ ลุยยอมยึดรัฐบาลอยู่ในอำนาจไว้มัน ๆ ดีกว่า เงินก้อนโต ๓.๕ แสนล้านแก่น้ำท่วม เงินกู้ ๒.๒ ล้านล้าน โครงการยักษ์และแหล่งพลังงานน้ำมัน ล้วนเป็นทางทำมาหากิน น้ำขึ้นต้องรีบตัก

ฉะนั้นเสื้อแดงไม่พาพวกไปขู่ศาลก็ดีแล้ว ในขณะที่กลับมีแดงแท้พากองทัพปลดแอกประชาชนแห่งประเทศไทย มาให้กำลังใจตุลาการรัฐธรรมนูญเต็มที่ นับเป็นบทบาทประชาชนอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งน่าชื่นชม คือรู้จักทำหน้าที่พลเมืองแสดงตัวจริงเสียงจริงเจ้าของอธิปไตย เห็นควรไม่ควรอะไรบ้างกับผู้รับใช้อำนาจรัฐ ไม่ดูตายใครจะขึ้นข้างลงมาก็แล้วแต่ เห็นแก่ตัวรอดเป็นยอดแล้ว!

ชนชั้นกลางผู้มีปัญญาในสังคมการศึกษาทุก

อาชีพ โดยเฉพาะแวดวงศาสนาและธุรกิจ น่าจะต้องตื่นรู้เอาภาระบ้านเมือง รู้ร้อนรู้หนาวบ้าง อย่าให้อายสหายคอมฯ ผู้ร่วมพัฒนาชาติไทย อุตส่าห์เสียสละบุกมาถึงเมืองกรุง แทนที่จะปล่อยให้ฝูงแดงเทียมประกาศค์กตาอาละวาดเถื่อนถ่อยคับแผ่นดินเฉยเลย !

อนึ่ง ถึงแม้ศาลรัฐธรรมนูญจะตัดสินเมื่อศุกร์ ๑๓ กรกฎาคม รับรองเอกสิทธิ์ประชาชนในการพิทักษ์หลักรัฐธรรมนูญและระบอบประชาธิปไตย มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข การสถาปนาอำนาจรัฐเป็นของประชาชน หากใครคิดจะปฏิวัติเจียบ ใช้เผด็จการรัฐสภารวมหัวรื้อรัฐธรรมนูญยกร่างใหม่ ศาลรัฐธรรมนูญชี้แนะให้ทำประชามติเสียก่อน คำวินิจฉัยประมาณนี้ ปราบฎเอแบคโพลล์บอกผลคนกว่า ๘๑ เปอร์เซ็นต์ เห็นว่าศาลตัดสินดีแล้ว

ทางด้านนิติราษฎร์นำโดยนายวรเจตน์ ภาคีรัตน์ กลับเห็นแย้ง ทำตัวเป็นตุลาการนอกศาล ทหาศาลไม่มีอำนาจแทรกแซงการแก้ไขรัฐธรรมนูญ และหาว่าศาลรัฐธรรมนูญขยายแดนอำนาจเกินกว่าที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้

ทั้ง ๆ ที่โดยจริงศาลเพียงตัดสินตาม ม.๖๘ เพื่อคุ้มครองป้องกันการล้มล้างรัฐธรรมนูญหวังให้ได้ อำนาจปกครองนอกวิถีสถิติรัฐธรรมนูญโดยมิชอบตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

แม้สภาจะผ่านมติแก้รัฐธรรมนูญ ม.๒๕๑ ด้วยวิธีแก้รัฐธรรมนูญจนพ้นวาระสองไปแล้ว ศาลยังไม่ถือว่าเข้าข่ายล้มล้างการปกครองตาม ม.๖๘

ถึงแม้นิติราษฎร์จะมีสิทธิ์เห็นต่างกับศาลรัฐธรรมนูญ เช่น ทหาศาลอาจต้องสงสัยถูกฝ่ายการเมืองใช้ทำลายอีกฝ่ายหนึ่ง

จากนั้น นายวรเจตน์กับพวกอวดเก่งเสนอให้มีตุลาการพิทักษ์ระบอบรัฐธรรมนูญ ๘ คน แทนศาลรัฐธรรมนูญ โดยเลือกจากสภาผู้แทน ส.ส.๓ วุฒิสภา ๒ กับ ครม.อีก ๓

มันช่างสะเทือนขวัญที่เทอขนาดไหน ตุลาการพิทักษ์รัฐธรรมนูญใหม่ของนิติราษฎร์ มันจะน่าเชื่อถือไว้วางใจว่าเก๋ายังไงทว่า ในเมื่อมันมาจากรัฐบาลและสภา ส.ส.รวมกันตั้ง ๖ คนแล้ว เท่ากับนักเลือกตั้งเป็นฝ่ายตั้งตุลาการไปแล้วสามในสี่

ย้อนดูบทบาทนายวรเจตน์ พวกนิติราษฎร์ เห็นยืนหยัดเข้าข้างทักษิณมากกว่ามาก ดูผิผิววิสัยนักวิชาการ เป็นครูบาอาจารย์ เคยวิพากษ์ระบอบทักษิณตรงไหนบ้างไหม อยากรู้จังเลย ไม่ทราบที่ท่านสอนวิชาประชาธิปไตยแบบไหน ถึงเข้ากันได้กับเสื้อแดงชี้ข้าทักษิณเป็นวรรคเป็นเวรสมแล้วกับเสียงเพรียกร้องให้นิติราษฎร์ออกไปรับใช้นักการเมืองข้างไหนให้มันชัดเต็มตัวรู้แล้วรู้แระดเลยดีกว่าครับผม

เผด็จการรัฐสภาเสี่ยงข้างมาก ลากประชาธิปไตยไม่น่าเกลียด?

กระบวนแก๊งโง่โง่ทกหมกเม็ด เคล็ดลับลวงพรางต่าง ๆ ในงานภาครัฐมักไม่โปร่งใส ไม่ค่อยยอมเปิดเผยสู่สาธารณะ เป็นมาทุกยุคสมัยกลายเป็นช่องโง่กินดำเนินสะดวก

ถึงจะมีสภาซึ่งจะแก้ปัญหาได้ ในเมื่อเจอแต่หมู่หมาเสือสิงห์ลึงควายวรนุชมากกว่ามาก อยู่คอกไหนต้องคอยใบสั่งวิป ยึดโยงโดยพวกกุมอำนาจหยิบมือ ส.ส.อิสระตรงไหนในการโหวต นี่หรือประชาธิปไตยตัวแทน...

ยิ่งผูกขาดเผด็จการรัฐสภาเช่นเพื่อไทยวันนี้ มันจะดีได้ไง นึกจะแก้รัฐธรรมนูญสร้างอำนาจรัฐไทยใหม่ ลุยโลด หมดสิทธิ์ขวางไม่ว่าหน้าไหน ศาลรัฐธรรมนูญโดนนิติราษฎร์ใส่ร้ายว่าก้าวท้าวแก้ไขรัฐธรรมนูญ เมื่อเพื่อไทยเล่นแก้รัฐธรรมนูญผิดครรลองของ ม.๒๕๑ แทนที่จะใช้สภาเป็นผู้แก้ไขโดยตรง ฝ่าไปตั้ง สสร. นอกกฎกำหนดไว้ ศาลมีหน้าที่คุ้มครองข้อบัญญัติ มรรควิธีแก้ตาม ม.๒๕๑ เรื่องเท่านั้นเอง ไม่ถูกหรือ !

การปล่อยให้รัฐสภาเผด็จการด้วยเสี่ยงข้างมากทำอะไรได้ตามอำเภอใจหมดยอมเป็นปัญหา ไม่ใช่ประชาธิปไตยแน่นอนประเด็นเช่นนี้นิติราษฎร์ย้อนว่า

แล้วจะให้เสียงข้างน้อยเผด็จการหรือ ว่าไปนั้น...

ไม่นึกเลยว่า นายวรเจตน์แก่นิติราษฎ์จะ บ้างตั้ง ประชดชนอวกเช่นนั้น มันตะแบง ตะแคงสี่ข้างเข้ามามากกว่า มันน่าปวดกะโหลก โหมละ กับหัวหมอศรีธัญชัย ศรีธัญชินเต็ม แผ่นดินรัฐไทยใหม่ !

อนึ่ง เลือดแดงทั้งแก่นิติราษฎ์ดีแต่ถล่มปฏิวัติ รัฐประหารล้ม ธน.ว่าทหารเผด็จการ พอเพื่อไทย เผด็จการรัฐสภากุม ส.ส.อยู่ในอุ้งตีนได้ บ้างอาจใช้ สภาปฏิวัติเจียบฉีกรัฐธรรมนูญ ๕๐ ทั้งฉบับทั้ง ไม่ สนประชามติกว่า ๑๔ ล้านเสียงอันเคยรับรองไว้ ประชาธิปไตยสากลใครเขาทำ มีคำตอบหน่อย ?

เสียงข้างน้อยคอยนำพา สองขาประชาธิปไตย

ในโลกนี้มีคนฉลาดกับคนโง่พวกไหนมากกว่ากัน แน่นนอน พวกฉลาดน้อยมันต้องมากกว่าวันยังค่ำ

ที่นี้กลุ่มไหนสมควรเป็นหมูหลักนำ หมูฉลาด มากก็น่าจะเป็นตัวนำหน้า

โดยธรรมชาติชนกลุ่มน้อยจึงเป็นหมูนำหน้า ในขณะที่หมูใหญ่เป็นฝ่ายค่อยตาม หมูสังคมมัน ต้องมีชนชั้นผู้นำ ผู้ตามเช่นนี้แหละ

เพราะฉะนั้นสังคมประชาธิปไตย จะปล่อยให้ พวกมากลากไปตะพึด มันลงนรกแน่

พระพุทธพจน์มีว่า สภาใดไร้สัตบุรุษ สภานั้น ไม่ใช่สภา

ที่ไหน ๆ ต้องใช้คนดีมีปัญญาเป็นผู้นำตัว หลักทั้งนั้น

ดูฝูงสัตว์ลี จำฝูงนางพญามันต้องร่างใหญ่ มี กำลัง ตัวโตเชื่องกว่าเพื่อน

ไม่ต้องถามผู้นำรัฐบาลไทยมีกินอะไร ยิ่งลักษณะ คุยอยู่มาได้ครบปี นึกว่าแน่ ที่แท้ยิ่งละ นำเขี่ย กระเด็นไปตั้งนานแล้ว ยิ่งอยู่ยิ่งขายชีหน้า ไม่รู้ตัวชะเลย

ทุกวันนี้ใคร ๆ มองข้ามนายกาหญิง แต่มอง ข้ามทักษิณไปไม่ได้เลย ขนาดว่าที่ ผบ.ตร. พล.ต.อ.อดุลย์ แสงสิงแก้ว ยังต้องไปคารวะ นักโทษโคตรโกงก่อนรับตำแหน่ง

เมืองไทยจะไปไหนรอดเมื่อบุชคนโกง ปล่อยให้

บัญชาพรรคสังคมนิยมและรัฐบาลหุ่นอยู่ตลอด แทนที่ จะต้องถอยศ ตามจับเข้าคุก กฎหมายไม่ศักดิ์สิทธิ์ ไม่เคารพศาล เกิดสองมาตรฐาน

คนไทยโดนทักษิณล้างสมอง ลับหัวหลอก ประชาธิปไตยสยามย์ ถือเสียงข้างมากเป็น เสียงสวรรค์ โดยไม่ยอมรับรู้เลยว่าเป็นคะแนนผี โม่แบ่งด้วยเงินฟาดหัวมัดตั้งเท่าไร

ก่อนเกิดมติคะแนนเสียงข้างมาก ผู้นำซึ่ง ลังคมรู้จักดี เชื่อถือ ศรีธธา ฝูงชนชูมือให้เอง ผู้นำจึงเป็นต้นน้ำ สามารถโน้มน้าวชนส่วนใหญ่ให้ ค่อยตาม สำเร็จผลตรงปลายน้ำ

ล้มมาประชาธิปไตยจึงไม่ใช่แค่ปริมาณนับหัว คะแนนเสียง ยกมือส่งเดชมันมีมัน ต้อง ตั้งจุดยืนบนพื้นฐานความจริงผิดชอบชั่วดี กุศล บาปบุญคุณโทษ ประโยชน์หรือผลาญทำลาย คุณภาพของมติเสียงข้างมากถึงต้องเกิดจาก ภูมิปัญญาจิตวิญญาณ คนออกเสียงต้องมีหัวใจ อิศระเป็นธรรม ใครซื้อสิทธิจับติดคุกประจานสี มุมเมืองให้เข็ด ไม่ต้องจับคนขายตัวจ้อย เล่นตัว การใหญ่ที่คนซื้อก็พอ ถาม ส.ส.ซื้อเสียงโหม เปลาเลยมีแต่หมาซื้ออริใจ ข้าง

ประชาธิปไตยในหมูโจรพาลชน ย่อมแตก- ต่างกับประชาธิปไตยในหมูวิญญูชน

เสียงข้างน้อยย่อมเป็นตัวนำร่องเปิดช่องชัก นำเกิดเสียงข้างมากในทุกหมูเหล่า

สรุปประชาธิปไตย ๑ คน ๑ เสียง ตัดสินยุติ ด้วยเกณฑ์เสียงข้างมาก (เอกฤทธิกา) ขณะเดียวกัน ไม่ควรมองข้ามน้ำหนักน้ำเนื้อคุณภาพคุณธรรม ของหมูเสียงข้างมากข้างน้อยนั้น ๆ ด้วย คือ เสียงบัณฑิตผู้รู้ผู้นำเช่นพระบรมศาสดา แม้เสียง เดียว ย่อมทรงค่าหนักหนา เหนือเสียงคนกิเลส หนาแน่นแสนนับล้านเท่า หรือยิ่งกว่าปานนั้น

น้ำมันไทยใครปล้นทนงใจ

เมืองไทยนี้แสนตึกหนา เสียอย่างเดียวที่มี คนไทย วาทกรรมตั้งว่านี่มาจากปากต่างชาติหน้า โทษไม่รู้ ช่างดูถูกคนไทยโดนใจไซ้เล่น

ไม่เป็นไร บ้านเมืองรุ่งหรือร่วงอยู่ที่ผู้นำ ถ้าปล่อยให้ชั่วเลวชาติขึ้นไปครองอำนาจ มันต้องพังพินาศทันตาเห็น

ตัวอย่างเช่น เขาพระวิหารชายแดนเขมร เกิดประเด็นให้กัมพูชาบุกรุกเขตสงวน คนไทยห้ามเข้า รัฐบาลอภิสิทธิ์บอกไม่เสียดินแดน พื้นที่ ๔.๖ ตร.กม.เป็นคดีขึ้นศาลโลก กัมพูชาลากไปไทยไม่เป็นภาคีศาลโลก ถอนตัวมาทำليبปี ทะลึ่งไปสู้คดี มีแต่แพ้กับเสมอตัว มันแกล้งโง่ได้ไง

คำตอบจากสุเทพ เทือกสุบรรณ ไปแย้งชิงทำไม ที่เขาพระวิหารเท่าแมวดิ้นตาย ไปสนใจตรงทะเลติกว่า นี่คือประชาธิปไตยถนัดคอคโกงมืออาชีพรเมืองเจ้าเก่า

เมืองไทยไม่ก้าวไปไหน เพราะแก๊งการเมืองเจ้าเก่าน้ำเน่าใหม่ทั้งหมดนี้แหละ

ทั้งชวนและอภิสิทธิ์หลงบุชการเมืองในสภาแก้ปัญหาได้หมดเอาเข้าจริงตามไม่ทันเล่ห์เหลี่ยมทักษิณอย่างเก่งแค่มั้ประดับให้เพื่อไทยตีกินสลาย ดีแต่พูดให้ตาย พอโหวตเสียมือเมื่อแยปล่า

เมื่อขาดการเมืองภาคประชาชนข้างถนนกลางสาธารณะ คู่ขนานภาครัฐสภา ประชาชนไม่แสดงตัวปกป้องผลประโยชน์ ปตท.และรัฐบาลเลยจับมือกันตัมตุนคนไทยให้ใช้น้ำมันแก๊สแพงโคตร ๆ

เร็ว ๆ นี้จู่ ๆ กรมเชื้อเพลิงธรรมชาติประกาศชะลอการเปิดสัมปทานน้ำมันรอบที่ ๒๑ ออกไปต้นปีหน้า เพราะประชาชนท้วงกันมากเป็นหนแรกเลยต้องให้เข้าใจข้อมูลกันก่อน

เรื่องน้ำมันพลังงานบนดินในทะเล ท่างูบจับปิดหูปิดตาคนไทยมานาน ให้เข้าใจผิดๆ ว่าเรามีน้อย ไม่พอใช้ ที่ไหนได้เราผลิตติดอันดับโลกสามลิปตัน ๆ แกลมเป็นน้ำมันชั้นดีเยี่ยมส่งออกอเมริกา ขณะเดียวกันคนไทยต้องซื้อน้ำมันแพงกว่าที่อเมริกาซื้อใช้กันเสียอีก ทั้งที่ค่าครองชีพเขาสูงกว่าเราเป็นลิปเท่า มันตลกร้ายขนาดไหน

หรือเทียบกับมาเลเซีย น้ำมันไทยก็แพงกว่าตั้งเยอะเยอะ ในเมื่อมาจากบ่อย่านเดียวกันแท้ ๆ

ประเด็นเงื่อนงำการทำสัญญาให้สัมปทาน มี

ข้อสงสัยให้ถูกเอาเปรียบเกินเหตุมากมายหลายเรื่องเหลือเกิน เกิดจากรัฐไม่ซื่อตรงโปร่งใสต่อสาธารณะ

โดยเฉพาะ ปตท.ใช้เงินซื้อสื่อฟรีทีวีและหนังสือพิมพ์ผ่านบมโฆษณาหรือพาดูงานเป็นต้น ประชาชนได้แต่โวยโดยไม่มีคำตอบอธิบายใด ๆ จาก ปตท. ที่พอฟังขึ้น

ที่แน่ ๆ ปตท.โดนทุนสามานย์สมัยทักษิณแปรรูปรัฐวิสาหกิจ ให้เอกชนถือหุ้นร่วมแบ่งกำไรที่เคยเป็นของรัฐเต็ม ๆ ไปเข้ากระเป๋านายทุนหยิบมือ

พร้อมกันนั้น ปตท.ทรยศต่อประชาชน คือ ขูดรีดอดุลูด อ้างต้องเอาใจผู้ถือหุ้น ทั้งที่เป็นกิจการผูกขาด ใช้สินทรัพย์ของรัฐเป็นเครื่องมือทำกำไรโหดารบนครบน้ำตาลประชาชน

อันที่จริงปัญหาจะจบง่ายหากเอา ปตท.กลับคืนเมื่อประชาชนตื่นรู้ถ้วนถึง ปัญหาส่วนแบ่งผลประโยชน์รัฐแทนที่จะได้แค่ ๒๙ เปอร์เซ็นต์ มันน่าจะเทียบหลายประเทศเก็บได้ตั้ง ๘๐ เปอร์เซ็นต์ โฉนเขากล้าทำได้ ไทยแกล้งโง่โกหกหมกเม็ดเสร็จโคตรโกงตรงไหนบ้างหนอ...

ข้อสำคัญ พลังงานอยู่ใต้ดินในทะเล ไม่เนาไม่เสีย ขุดเองไม่เป็น ใจเย็น เก็บไว้ขุดเมื่อไหร่ก็ได้ ทำไม่ต้องรีบขายสัมปทานหมด ๆ ไปในขณะที่มีอำนาจต่อรองอยู่เต็ม ๆ แต่นักการเมืองผู้เข้ามามีอำนาจนั้นแหละจะทำแสบสันต์

เพราะฉะนั้น การปล่อยให้ประชาธิปไตยตัวแทนทำงานขาดเดียวเป็นอันตรายเสี่ยงสูง ลู้หันมาหาประชาธิปไตยตัวการตัวจริงเสี่ยงจริงให้คอยทำหน้าที่พลเมืองกำกับ ควบคุมรู้เห็นด้วยเสมอ

ทำไปทำไมมีพลเมืองอาสาคอยตรวจสอบกิจการรัฐงานสาธารณะ เท่ากับประชาชนพึ่งตัวเองด้วยแทนที่จะใช้ลำพังกักการเมืองในสภาตัวแทนเป็นหูเป็นตาเท่านั้น

นั่นคือมหาประชาชนจะเป็นใหญ่ในแผ่นดินทุกเมื่อเชียววัน เมื่อนายห้างอริปไตยตัวจริงมาเองมีอะไรฮะป่าว!

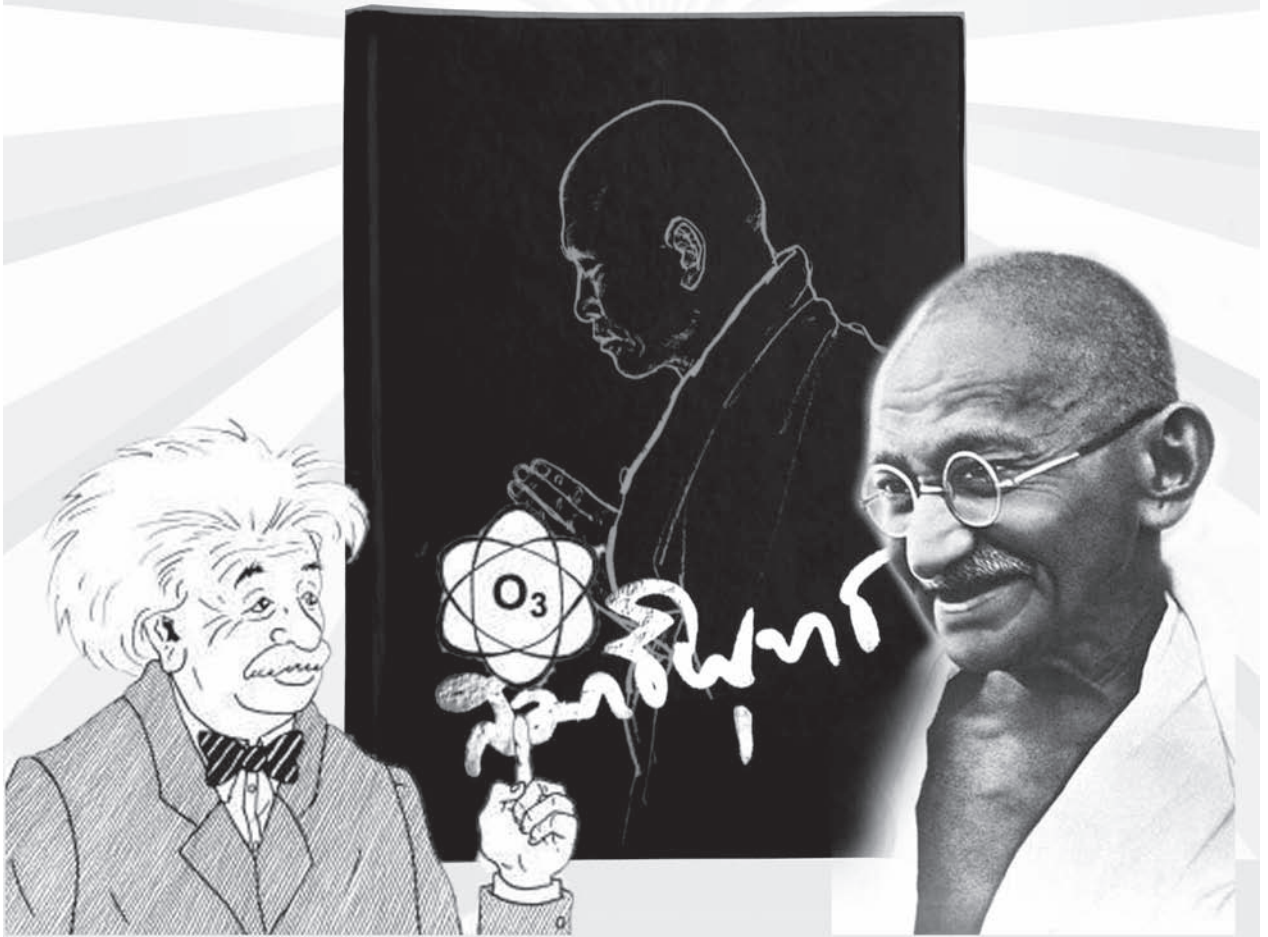

● ต่อจากฉบับที่ ๒๖๔

● ขออย่าให้เราหลีกเลี่ยงการต่อสู้ เมื่อมีความจำเป็นที่จะต้องพิทักษ์ความถูกต้องชอบธรรมและเกียรติภูมิของมนุษย์...
ไอน์สไตน์

● เมื่อใดที่การปกครองเกิดความชั่วร้ายขึ้นจนถึงกับทนไม่ไหว เมื่อนั้นมนุษย์ก็ต้องยอมเสียสละแม้แต่เสรีภาพส่วนตัวเข้าต่อสู้ด้วยวิธีการของอหิงสา...
คานธี

● เราไปชุมนุมนี้เพราะเราไม่มีเวลามาก แต่เรามีคุณภาพของประชาธิปไตยอีกแห่งหนึ่ง สงบ เรียบร้อย มีคุณธรรม อันนี้แหละเคราะห์มาให้เห็นว่าความเป็นผลได้ ที่เราได้ไปทำด้านนี้ ให้เกิดแก่สังคมประเทศ...
สมณะโพธิรักษ์

โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๙

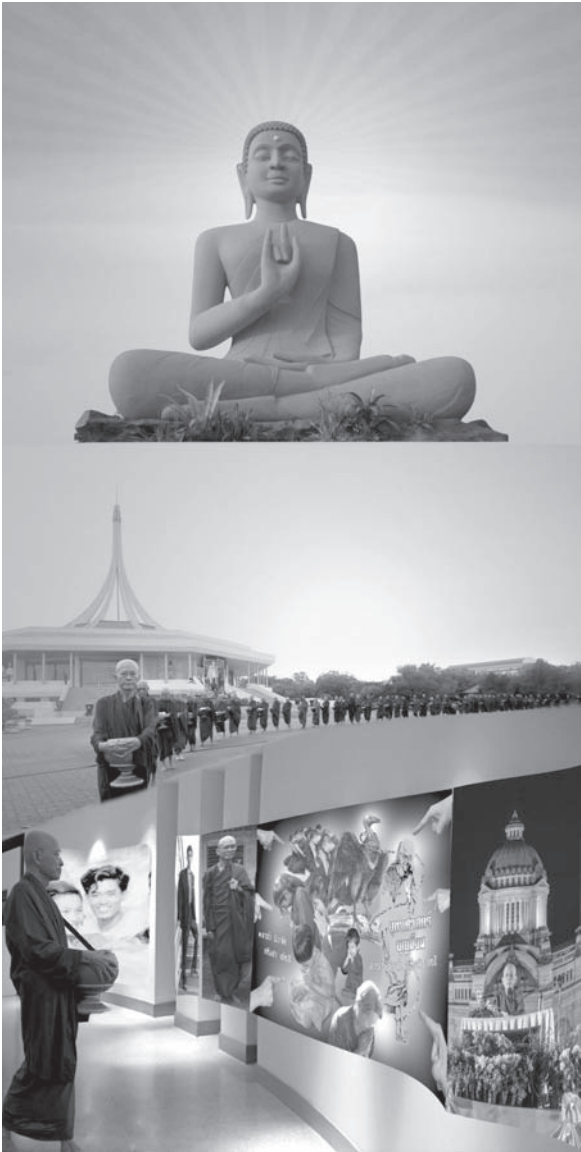
ตัวตนของ... ไอน์สไตน์

เป็นเรื่องน่าละอายเหลือเกินที่ข้าพเจ้าได้รับความรักและความเคารพนับถือมากมายจากผลงานและการกระทำซึ่งส่วนใหญ่แล้วเกิดจากแรงบันดาลใจผลักดันให้กระทำโดยสัญชาตญาณในตัวของตัวเอง แต่ถึงกระนั้นลูกศรแห่งความริษยาและเกลียดชังก็ยิ่งพุ่งตรงมาใส่ข้าพเจ้าด้วย แต่ก็ไม่สามารถทำอันตรายแก่ข้าพเจ้าได้ เพราะความริษยาและความเกลียดชังนั้นอยู่อีกโลกใบหนึ่ง ซึ่งเป็นโลกที่ข้าพเจ้าไม่เคยเกี่ยวข้องด้วย

ตัวตนของ... คานธี

ข้าพเจ้าถือว่า ข้าพเจ้าเกลียด **สิ่งที่มีชีวิตใด ๆ ในโลกนี้ไม่เป็น** เป็นเวลากว่า ๔๐ ปีมาแล้ว ด้วยการฝึกบังคับใจตนเอง และด้วยการสวดมนตร์ไหว้พระเจ้า ข้าพเจ้าสามารถเลิกละการเกลียดชังชีวิตอื่นได้ ที่พูดเช่นนี้บางท่านอาจจะเข้าใจว่า ข้าพเจ้าอวดอ้างคุณสมบัติของตนมากเกินไป แต่ข้าพเจ้าขอสารภาพ ด้วยความสัจจริงว่าเป็นเช่นนั้นจริง ๆ และตรงกันข้าม ข้าพเจ้าเกลียดความชั่วในทุกแห่งหนที่มีความชั่วให้เห็น ข้าพเจ้าเกลียดการฆาตกรรม เอารัดเอาเปรียบที่ชาวอังกฤษกระทำต่ออินเดีย ข้าพเจ้าเกลียดประเพณีการถือชั้นวรรณะที่ชาวฮินดูวรรณะสูงฆาตกรรม เอารัดเอาเปรียบชาวฮินดูวรรณะต่ำจำนวนล้านๆ คน แต่ข้าพเจ้าไม่เกลียดชาวอังกฤษที่วางท่ายโลโอหังเช่นเดียวกับไม่เกลียดชาวฮินดูที่วางตนเหนือคนอื่น ข้าพเจ้าพยายามที่จะปฏิรูปชาวอังกฤษและชาวฮินดูเหล่านี้ ด้วยวิถีทางแห่งความรักความเมตตาที่ข้าพเจ้าจะพึงทำได้

ตัวตนของ... สมณะโพธิรักษ์

ข้าพเจ้าจะโกรธไม่ได้เป็นอันขาด
เมื่อข้าพเจ้าทำงาน “เพื่อศาสนา-
เพื่อความอยู่รอดของมวลมนุษย”
เพราะถ้าข้าพเจ้าโกรธ
นั่นแสดงว่า
ข้าพเจ้าทำงาน “เพื่อตัวตน”
และแสดงว่า
ข้าพเจ้ามีกิเลสมากเต็มที
ไม่เหมาะสมจะทำงานเพื่อศาสนาเลย

วิญญาณประชาธิปไตย...ของไอน์สไตน์

-ในทุกประเทศ อำนาจล้นตกอยู่ในมือของคนหัว
อำนาจที่มักใหญ่ใฝ่สูง นี่คือความจริง
ไม่ว่าระบบการเมืองจะเป็นเผด็จการ
หรือ ประชาธิปไตย
อำนาจในการให้ยอมรับไม่เฉพาะแต่ด้วยการบังคับ
เท่านั้น หากยังด้วยการโน้มน้าวใจและการหลอก-
ลวงอย่างแยบคายผ่านระบบการศึกษาและสื่อ
ประชาสัมพันธ์
เราหวังกันได้แต่เพียงว่า มีประชาชนทั่วทั้งโลกมาก
พอที่จะมีความซื่อสัตย์สุจริต ในการดำเนินอิทธิพล
ชั่วร้ายเหล่านี้ สิ่งที่สำคัญก็คือ บังเจกบุคคลมี

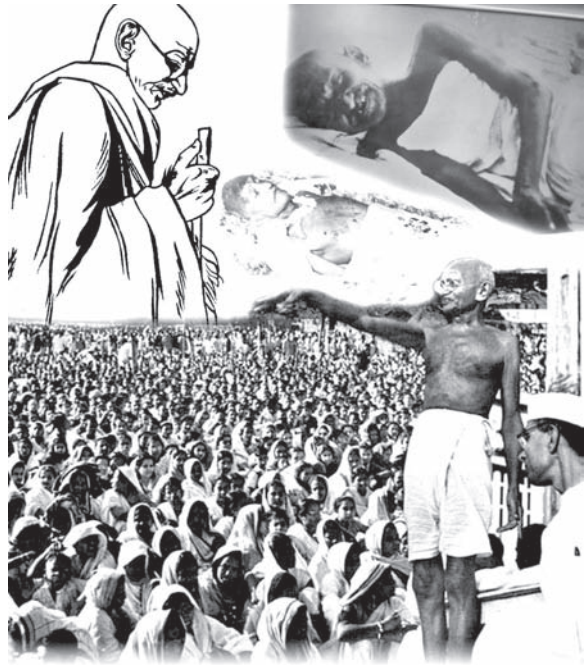
ความจริงใจและความกล้าหาญมากพอที่จะยืนหยัดปกป้องความปักใจเชื่อของตน (ไอน์สไตน์นอกจากจะเป็นอัจฉริยะทางด้านวิทยาศาสตร์แล้ว ยังมีบทบาทที่สำคัญในการเคลื่อนไหวทางการเมืองเป็นอย่างมาก เป็นผู้นำในการต่อต้านลัทธินาซีของฮิตเลอร์จนถูกตามล่าและตั้งค่าหัว เนื่องจากไอน์สไตน์ไม่ชอบสงครามและต่อต้านรัฐทหาร แม้มาอยู่สหรัฐฯ เขาก็คัดค้านอังกฤษ ยุโรปและสหรัฐ ในด้านการเสริมสร้างอาวุธยุทธภัณฑ์ นอกจากนั้นแล้วไอน์สไตน์ยังต่อสู้เพื่อเรียกร้องสิทธิมนุษยชนในเรื่องการเหยียดสีผิวในสหรัฐอเมริกาอีกด้วยจนถูกเอฟบีไอขึ้นบัญชีดำ)

-ผมเชื่อแน่ว่าความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะให้ได้มาซึ่งความยุติธรรม และลัทธิธรรมนั้นสามารถยกระดับฐานะของมนุษย์ได้ขออย่าให้เราหลีกเลี่ยงการต่อสู้เมื่อมีความจำเป็นที่จะต้องพิทักษ์ความถูกต้องชอบธรรมและเกียรติภูมิของมนุษย์ หากเราปฏิบัติเช่นนี้แล้ว ในไม่ช้าเราก็จะได้หวนกลับไปสู่สภาพที่สร้างความยินดีปรีดาในความเป็นมนุษย์ให้แก่เราเอง

ณ ที่ชุมนุมเพื่อปกป้องเสรีภาพ ในการแสดงความคิดเห็น...

- ที่จริงผมไม่จำเป็นต้องกล่าวเลยว่า เสรีภาพในการสอนและการแสดงความคิดเห็น เป็นรากฐานของพัฒนาการที่มั่นคง และปกติสุขของประชาชนทุกคน บทเรียนจากประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะในยุคหลัง ๆ ล้วนชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประเด็นนี้เป็นอย่างดี **ทุกคนมีภารกิจที่จะต้องยืนหยัดพิทักษ์รักษาและส่งเสริมเสรีภาพเหล่านี้ตลอดจนชักชวนให้ประชาชนเห็นภัยอันตรายที่กำลังเป็นอยู่ให้ถึงที่สุดเท่าที่จะทำได้**

...ดังนั้น ขอให้เราทุกคนจงรวมพลังกัน เตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา เพื่อมิให้คนรุ่นหลังพูดได้ว่า ผู้นำทางปัญญาของประเทศนี้ชี้ขาดตาชวายอมละทิ้งมรดกที่บรรพบุรุษอุทิศส่ำห่มอบไว้ให้ โดยไม่มีการต่อสู้ใด ๆ ซึ่งเป็นมรดกที่พวกเขาไม่มีค่าควรแก่การเป็นเจ้าของเลย

วิญญานประชาธิปไตย...ของคานธี

-เมื่อใดที่การปกครองเกิดความชั่วร้ายขึ้นจนถึงกับทนไม่ไหว เมื่อนั้นมนุษย์ก็ต้องยอมเสียสละแม้แต่เสรีภาพส่วนตัวเข้าต่อสู้ด้วยวิธีการของอหิงสา

-การเมืองที่ปราศจากศาสนา เป็นความโสมมที่ควรละทิ้งเป็นอย่างยิ่ง

-เอกราชมิได้หมายความว่าเพียงให้ชาวอังกฤษออกไปจากแผ่นดินอินเดีย เอกราชหมายความว่าชาวไร่ชาวนาในอินเดียทุกๆ ไปจะต้องมีความสำนึกว่า เขาเป็นผู้สร้างชะตากรรมของเขาเอง เขาเป็นผู้ออกกฎหมายโดยอาศัยผู้แทนราษฎรที่เขาเลือกเข้าไปนั่งในรัฐสภาทำงานแทนตัวเขา

เรามักจะเข้าใจกันว่าอำนาจนั้นจะเกิดขึ้นได้ก็โดยผ่านทางรัฐสภาเท่านั้น ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าเป็นความเข้าใจซึ่งเกิดจากความเฉื่อยชาของพวกเรา หรือไม่ก็เป็นเพราะเราถูกสะกดจิต การศึกษาประวัติศาสตร์ของอังกฤษอย่างผิวเผินทำให้เราคิดว่าอำนาจทั้งหมดที่ประชาชนจะพึงมีพึงได้นั้นมาจากรัฐสภา

ความจริงมีอยู่ว่าอำนาจอยู่กับประชาชน แต่ประชาชนมอบอำนาจนี้ให้ผู้แทนราษฎรนำไปใช้ใน

รัฐสภาแทนตัวเขา รัฐสภาไม่มีอำนาจอะไรนอกเหนือไปจากอำนาจที่ได้ไปจากประชาชนโดยผ่านผู้แทนราษฎร รัฐสภาจะไม่มีชีวิตอยู่ได้หากไม่มีประชาชน

ข้าพเจ้าได้พยายามตลอดมาเป็นเวลา ๒๑ ปีที่จะให้ประชาชนตระหนักถึงความจริงง่ายๆ ข้อนี้ การต้อแฟ่งเป็นขุมรวมกำลังของประชาชน ขอให้ท่านลองหลับตาวาดภาพดูว่า อะไรจะเกิดขึ้นหากประชาชนทั้งหมดร่วมกันไม่ปฏิบัติตามกฎหมายที่มีอยู่ และพร้อมที่จะรับผลของการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายนั้นๆ! การต้อแฟ่งของประชาชนจะทำให้จักรกลแห่งอำนาจนิติบัญญัติและอำนาจบริหารชะงักงัน กำลังตำรวจและกำลังทหารนั้นใช้บังคับได้ก็แต่กลุ่มชนจำนวนน้อย แต่กับประชาชนที่ลุกขึ้นมาปฏิบัติการพร้อมกันทั้งหมดแล้ว ไม่ว่าจะมียากสักเพียงไร กำลังตำรวจและกำลังทหารก็ไม่สามารถจะเอาชนะจิตใจอันแข็งแรงแห่งประชาชนได้ โดยเฉพาะในเมื่อประชาชนเหล่านั้นพร้อมที่จะเผชิญกับความทุกข์ยากที่เขาจะได้รับอันเนื่องมาจากปฏิบัติการของเขา

..การต้อแฟ่งอย่างเบ็ดเสร็จคือ การกบฏโดยปราศจากการใช้กำลัง ผู้ต้อแฟ่งอย่างแท้จริงจะไม่นำพาต่ออำนาจรัฐ เขาคือกบฏที่ไม่ยอมรับนับถือกฎหมายทุกฉบับของรัฐที่ไม่ชอบด้วยศีลธรรม เช่น จะไม่ยอมเสียภาษี ...ฯลฯ...ประชาชนผู้ตระหนักถึงความชั่วช้าของรัฐบาลจึงไม่ควรยอมทนอยู่ในสภาพเช่นนั้น (ยอมให้รัฐทำชั่วช้าอยู่ต่อไปเพื่อแลกกับความอยู่รอดของตัวเอง)

และด้วยเหตุนี้จึงปฏิบัติการต้อแฟ่ง เพื่อบังคับให้รัฐจับกุมตัวเขาไปคุมขัง ในขณะที่เขาปฏิบัติการต้อแฟ่งอยู่ ทั้งนี้อาจจะไม่มีผู้เข้าใจเขาหาว่าเขาเป็นผู้ก่อความสงบสุขของบ้านเมืองอย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณากันด้วยเหตุผลแล้วจะเห็นได้ว่า การต้อแฟ่งแบบลัทธิยาเคราะห์หรือ ต้อแฟ่งเป็นการแสดงออกซึ่งความปวดร้าวทางใจอย่างเข้มแข็ง ทั้งเป็นการประท้วงอย่างแจ่มแจ้งที่ไม่ต้องการจะให้รัฐบาลที่ชั่วช้าครองอำนาจอยู่ต่อไป การปฏิรูปทั้งหลายในประวัติศาสตร์มิได้มีความเป็นมาในทำนองนี้ดอกหรือ ? ไม่เป็น

ความจริงหรือที่นักปฏิรูปจะต้องไม่ยอมเสวนากับพฤติกรรมที่ชั่วช้าทั้งหลายทั้งปวง ทั้ง ๆ ที่คนร่วมสมัยกับเขาอาจจะไม่เห็นด้วยกับการกระทำเช่นนั้นของเขา

นักต้อแฟ่งแบบต้อแฟ่งไม่จำเป็นจำเป็นต้องมีจำนวนมาก เพราะการต้อแฟ่งนี้เป็นการต้อแฟ่งด้วยกำลังใจ ไม่ใช่การต้อแฟ่งด้วยกำลังกาย อันที่จริงแล้ว นักต้อแฟ่งแบบต้อแฟ่งที่แท้จริงเพียงคนเดียว ก็สามารถที่เอาชนะสงครามธรรมที่มีต่อฝ่ายอธรรมได้ (จากโลกทั้งผองพี่น้องกัน)

วิญญาณประชาธิปไตย...ของสมณะโพธิรักษ์

การที่เราไปชุมนุมประท้วงนี่จะเป็นเรื่องใหญ่ของประชาธิปไตย เป็นอำนาจของประชาชน การชุมนุมประท้วงคือการไปแสดงสิทธิ ไปแสดง

เสียงของประชาชน การออกไปชุมนุมรวมหัวเมื่อไหร่ ก็คือคะแนนเสียงประชาชน เพราะฉะนั้นอย่างพวกแดงเขาพยายามโกยคนมา จึงทำให้เขามีอำนาจอยู่ทุกวันนี้ การชุมนุมประท้วงนี้มันมีฤทธิ์ตลอด แอ็คอะไรก็ได้จนกระทั่งขามใจ นี่แหละคือพลังประชาชน

เพราะฉะนั้นประชาธิปไตยคืออะไร? คือชุมนุม คือลงคะแนนเสียง หรือการไปแสดงคะแนนเสียง ก็ชุมนุมไง! ไปรวมตัวกันแสดงคะแนนเสียง เขาจึงไปนั่งนับหัวเลย เท่านั้นนะ เท่านั้นนะ ออกมาเป็นแสน นี้ออกมาเป็นหมื่น นี้ออกมาห้าพันก็ว่ากันไป มันเป็นเรื่องของการเมืองประชาธิปไตยแท้ ๆ

ทีนี้เราไปชุมนุมเนี่ยะ เราไม่มีมวลมาก แต่เรามีคุณภาพของประชาธิปไตยอีกแง่หนึ่งสงบเรียบร้อย มีคุณธรรม อันนี้แหละอาตมาเห็นว่าความเป็นผลได้ที่เราได้ไปทำด้านนี้ให้เกิดแก่สังคมประเทศ เราไม่ได้ไปแอ็คฮาร์ด ไอ้โฮ ฉันทู้ทันนักการเมือง ฉันทเก่งทางการเมือง ฉันทปราศรัยเก่ง ไม่!...ไม่อย่างนั้นนะ มีสาระอะไร ๆ ก็ว่าของเราไปตามประสาเวทีของเรา

มันเป็นประชาธิปไตยอีกประเด็นหนึ่ง ที่เป็นประเด็นยิ่งใหญ่ของโลก ใช้พลังของความคิด พลังของคุณธรรมในมวลของประชาชน เราไปแสดงมวลของประชาชนเหมือนกัน ทุกคนไปคนละไม้ละมือ ไปแสดงทั้งนั้นแหละ แต่มวลมันไม่ได้เยอะของเราไม่ได้แสดงมวล ไม่ได้แสดงลักษณะคะแนนเสียงเป็นเอก มันมีนัยยะซ่อนต่างกันอยู่

อย่างพวกแดงนี้เขาไปแสดง ๑. คะแนนเสียง ๒. ใช้วาทกรรมข่มเบ่ง อำนาจบาตรใหญ่ซ่อนอยู่ในการชุมนุมประท้วง...แต่เขาก็ทำได้สำเร็จ เพราะฉะนั้นพวกเราก็คงต้องทำ แต่ของเราทำไม่ได้เท่าเขาเรื่องจำนวนคะแนนเสียงรายหัว แต่อาตมาเชื่อมั่นอยู่ในใจว่า อีกหน่อยเมื่อเราออกไปชุมนุมกัน คนที่เขาเข้าใจเรื่องพลังคะแนนเสียงเขาจะมากขึ้นเพิ่มขึ้น ประชาชนจะเข้าใจประชาธิปไตยว่า อ้อ ไปออกคะแนนเสียง ! ซึ่ง

อาตมาก็พูด ๆ ๆ แต่เขาก็ไม่ค่อยเข้าใจ คือไม่เคยสอนกันนะว่าประชาธิปไตยคืออะไร เอาแต่ที่ว่าไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง

นี่แหละคะแนนเสียงชั้นหนึ่ง ไอ้เรื่องคะแนนเลือกตั้งมันชั้นสองชั้นสาม มันไม่ใช่ชั้นหนึ่งคะแนนเสียงจริง ๆ คือตัวจริงออกไปเลย แสดงตัวจริงออกมาเลย พอเป่านกหวีดปรืด! ประชาชนทุกคนออกไปแสดงตัวจริง คะแนนเสียงจริงเลย อาจจะไม่ได้ออกเสียงแต่แสดงตัวเต็มที่เลย ไม่ใช่ไปหย่อนแต่บัตร แสดงตัวจริง ๆ เลย

ทีนี้ของเรามันมีพฤติกรรมซ่อนที่ลึกซึ้งกว่าการออกไปแสดงเหตุผล หรือแสดงวาทะซึ่งเราไม่เก่งเหมือนเขาเพราะไม่ใช่เป็นงานหลักของเรา แต่อันอื่นที่เป็นเรื่องของคุณธรรม คุณธรรมนี้ทั่วโลกก็ต้องมีทั้งนั้นแหละ ยิ่งเป็นคุณธรรมที่เข้าเกณฑ์ของประชาธิปไตยอีกด้วย เช่น ความเสียสละ สันติ อหิงสา ไม่มีอาวุธต่าง ๆ นานา พวกนี้และก็มีมวลที่ว่าสงบเป็นปึกแผ่นแน่นอนหาเอาจริงเอาจัง เสียสละ

นี่เรากำลังไปสร้างการเมืองที่เป็นพลังของความดี พลังของคุณธรรมให้แก่สังคมประเทศ..."

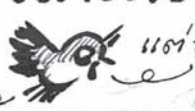
๗ อ่านต่อฉบับหน้า

จ้าว ไหล่จื่อ วัย ๖๒ ปี ผู้รักหวงแหนป่าไม้
ยิ่งกว่าชีวิต ขุดหลุมฝังตัวเอง
เพื่อประท้วงโครงการ
อสังหาริมทรัพย์ขนาดใหญ่
ผลที่สุดทางการเงินยอมล้มเลิกโครงการ

มันเป็นไปได้ แต่มันก็เป็นไปแล้ว!

เพลงทั้งแผ่นดิน- ชาวไทย
 ชนทั้งแผ่นดิน- เพลงที่สุด
 หวีลั่นทั้งแผ่นดิน-
 จะไหวเรอ=
 ประชาธิปไตยแบบนี้!! พี่น้องเอ๋ย

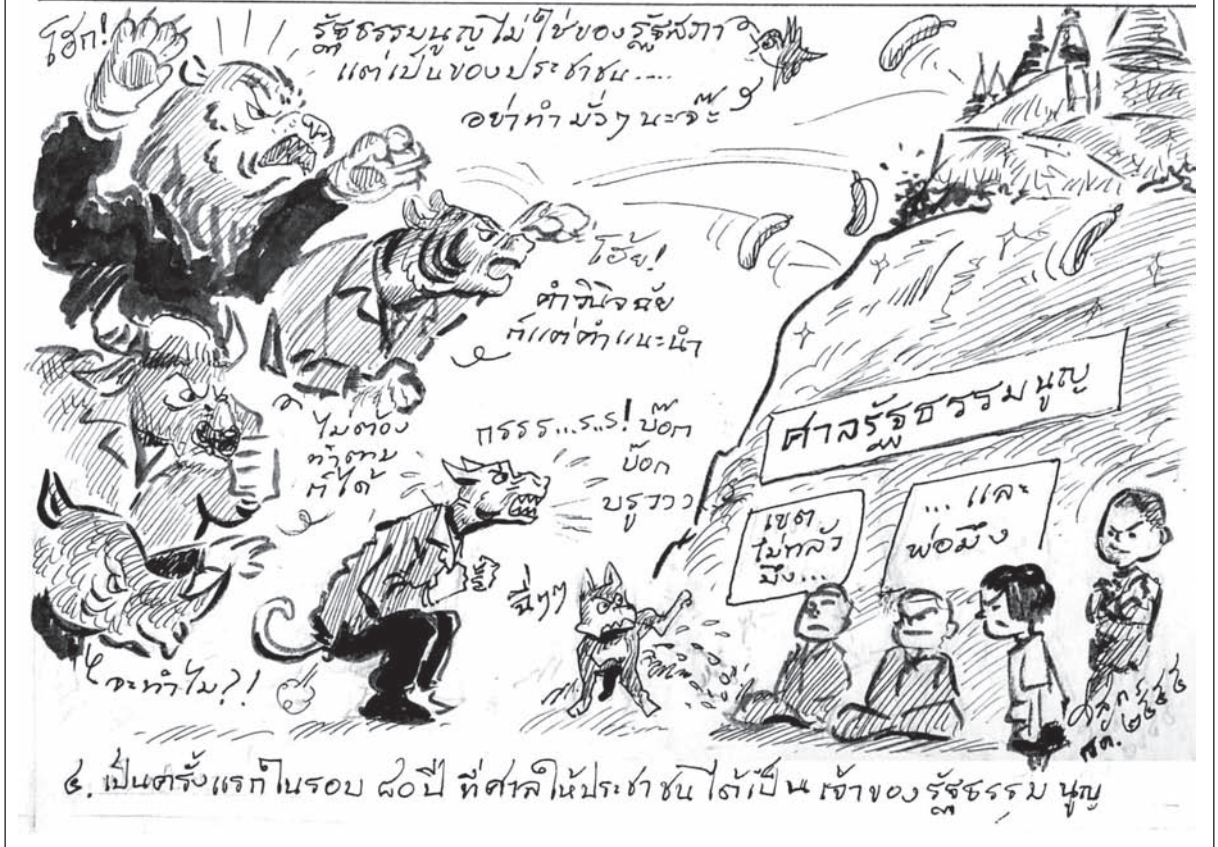
แต่ชาวภาคสัมภากจนที่สุด
 ไทยส่งน้ำมันไปขายให้อเมริกา
 แต่คนไทยต้องซื้อน้ำมัน
 'เพลงตรา อเมริกา...
 มันอเมริกา!

๑. โฉนหน้ามีปลา โฉนนามีข้าว ใต้แผ่นดินของเรายังมีน้ำมัน แต่พวกมันมีหนี้สินท่วมหัว!

๒. ผู้ปฏิวัติเศรษฐกิจพอเพียงได้ตีตราให้ตรู กลายเป็นแก๊งค์ และ ของทาน

คำตอบสุดท้าย

“ศาล” เป็นที่พึ่งสุดท้าย
ที่ทรงความยุติธรรม
ที่ยังคงทำกฎหมาย
ให้เป็นกฎหมาย
ทำความบริสุทธิ์ยุติธรรม
ให้ปรากฏ
คำว่า “ตุลาการภิวัตน์”
จึงจำต้องอุบัติขึ้น
แม้บ้านเมือง
จะตกหลุม หุบเหว
แต่ไม่ถึงกับตายโหง !

เหตุใดศาลจึงเป็นคำตอบสุดท้าย

ระ ลึกอดีต เมื่อประชาชนมีความคิด
ความอ่านและมีปริมาณเพิ่มมากขึ้น
ระบบการปกครองก็จะเปลี่ยนไปจาก
“สมบูรณาญาสิทธิราชย์” มาเป็น “ประชาธิปไตย”
อำนาจกษัตริย์ที่เป็นศูนย์รวมก็ตัดแบ่งออก
มาเป็น ๓ อำนาจ เพื่อช่วยกันพัฒนาประเทศ
อำนาจบริหาร : อำนาจนิติบัญญัติ :
อำนาจตุลาการ
จาก One Man Show ก็กลายเป็น Three

man Show ด้วยประการฉะนี้
๓ อำนาจ ท่านจึงคงต้องดำรงคุณธรรม
“ทศพิธราชธรรม” เฉกเช่นกษัตริย์ซึ่งประกาศ
“เราจะปกครองแผ่นดินโดยธรรม”
ยุคแห่งความเลื่อมใส การรับทอดมรดก
ทั้ง ๓ อำนาจ กาลเวลาก็ได้گذ้ดกร่อน ประดุง
น้ำเซาะทราย
บุคคลากรผู้เข้าสู่ตำแหน่งแทนพระมหากษัตริย์
จากความประณีต พิถีพิถัน กลับกลายเป็น

เป็นความมั่งง่าย จากอาหารอันประณีต กลายเป็นอาหารจานด่วนที่ไร้คุณภาพ !

ปีพุทธศักราช ๒๕๕๕ เพียง ๘๐ ปีที่โศกอำนาจกษัตริย์ พร้อมคำสัญญาที่สวดยหฺร

“จะพัฒนาประเทศอย่างซื่อสัตย์เต็มความสามารถ”

นักการเมืองมาจากนักเลง นักธุรกิจ นายทุน พ่อค้า คิดแต่เรื่องกอบโกย

อำนาจทั้ง ๓ ที่แยกตัวออกมาจากพระมหากษัตริย์กลายเป็นปีศาจคาบคัมภีร์

แต่ในบรรดาทั้ง ๓ อำนาจ เรายังเห็น “รูปธรรม” ของบุคคลากรฝ่ายศาล

ที่จะต้องครองตนบริสุทธิ์ สะอาด

มีการกลั่นกรอง พิถีพิถัน ยิ่งกว่าฝ่ายบริหาร ยิ่งกว่าฝ่ายนิติบัญญัติ

ใครเป็นผู้ชี้ขาดตัดสิน ยามปกติศาลจะตัดแบ่งตัวเองออกมา ให้ความเป็นธรรมแก่ประชาชนพลเมือง

เมื่อมีความขัดแย้ง ที่พึ่งคือศาล

แต่ยามวิกฤตที่อำนาจของกษัตริย์ทั้ง ๓ อำนาจไม่ลงร่อง ไม่ลงรอย

ศาลก็จะต้องตัดสินชี้ขาดเช่นเดียวกัน

ประชาชนต่อประชาชน เราใช้ศาล

ประชาชนกับรัฐ รัฐกับประชาชน เราใช้ศาล

แต่หากรัฐต่อรัฐ ศาลก็จะเป็นคำตบสุดท้าย !

เมื่อตัดสินกันเองไม่ยุติ ศาลก็ต้องยื่นมาเข้ามาจัดการ...ชี้ขาด !

คำตบสุดท้ายจึงอยู่ที่ศาล

บรรทัดฐานสังคม ระบบศาลเป็นการแก้ไขความขัดแย้งในทุกระดับ

และสังคมประชาธิปไตย จำเป็นต้อง “เคารพการตัดสินของศาล”

หากเป็นเหตุการณ์ที่ยุ่ยากซับซ้อน ศาลก็จะตั้งเป็นคณะ และตัดสินด้วย “เสียงข้างมาก”

เราจะเห็นว่า คำตัดสินของศาลเป็นบรรทัดฐานของสังคมทีเดียว

ห้ามวิพากษ์วิจารณ์ศาล ระวังลบหลู่ศาล เราก็คือเดือนกันบ่อย ๆ

เมื่ออำนาจกษัตริย์ผ่องถ่ายมายัง ๓ อำนาจปกครอง

กรณีขัดแย้งเมื่อเราพึ่งกษัตริย์ไม่ได้แล้ว ผู้ที่จะชี้ขาดก็คือ “ศาล” ถือเป็นตัวแทนของความยุติธรรม...ตัวสุดท้าย !

ยึดศาลให้ได้! เพราะเหตุนี้ การยึดประเทศเบ็ดเสร็จจึงจำเป็นต้องยึดศาลมาเป็นพวกของตัวเอง

เพื่อเป็นเครื่องมือในการพัฒนาครอบครัว บริวารสาวก !

เราจะพบว่าในบางยุค ผู้บริหารวางแผนแยบยล ที่จะยึดองค์กรอิสระมาเป็นของตัวเอง โดยการแต่งตั้งคนของตัวเองเข้าไปเสวยอำนาจ หากยึดสำเร็จ ประเทศไทยก็จะถอยกลับไปก่อนปี พ.ศ.๒๕๓๕ !

เป็น ๓ อำนาจอยู่ในคนๆ เดียวที่เป็นผู้บริหาร เป็นรัฐบาล เป็นนายกรัฐมนตรี

ล้มระบบกษัตริย์ที่มาจากชนชั้นสูง แล้วสถาปนากษัตริย์ใหม่ที่มาจากสามัญชน !

นับเป็นการปกครองที่เซย และล้าสมัยที่สุดของโลกยุคดิจิทัล !

ตุลาการภิวัตน์เจ้าขา วันนี้เราพึ่งฝ่ายบริหารไม่ได้ เราพึ่งฝ่ายนิติบัญญัติไม่ได้

เพราะล้วนมาจากนักการเมือง ที่คิดแต่ประโยชน์ส่วนตัว

ระบบคัดสรรล้มเหลว

“ศาล” จึงยังเป็นที่พึ่งสุดท้ายที่ทรงความยุติธรรม

ที่ยังคงทำกฎหมายให้เป็นกฎหมาย

ทำความบริสุทธิ์ยุติธรรมให้ปรากฏ

เพราะเหตุนี้ คำว่า “ตุลาการภิวัตน์” จึงจำต้องอุบัติขึ้นด้วยประการฉะนี้

แม้บ้านเมืองจะตกหลุม หุบเหว แต่ไม่ถึงกับตายโหง !

☞

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๖๔<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

ผู้ที่เข้าใจว่า
โลกะนั้น มีในผู้“อนาสวะ” หรือ
มีในผู้“หมดสิ้นอาสวะ”เท่านั้น
คือ มีในอรหันต์ผู้เดียว
คนอยู่ฐานะอื่น เช่น โสดาบัน
สกิทาคามี อนาคามี มิไม่ได้
ไม่เห็นว่า เป็นโลกุตระ
ก็แสดงว่า ผู้เข้าใจเช่นนั้น
ยังไม่“สัมมาทิฐิ”รอบถ้วนแท้จริง

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังจะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน“ฐานะแห่งบุคคล”เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล”ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน“สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน“ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี“ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น“ฐานะ”ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น“สรณะ”หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น“อรหัตต”จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ”นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดโดย
ประดา“ฐานะแห่งบุคคล”ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย“ฐานะนักบวช”ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น“นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เฝ้าอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระวิสุทธิกษัตริย์เจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี“สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกตรรกุมิ” ได้อย่าง

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้
๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อตถิ ทินนัง) หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตรธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล” (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิวฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิวฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอตามาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมนตรี เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมนตรีของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมนตรีของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตร” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ชั้นสูงชั้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิวฐิ ซึ่งอตามากำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิสูตตร-ลักกายทิวฐิสูตตร-อตตทานทิวฐิสูตตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนตตโต) ชนิด ที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบัน นั่นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอตามาได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์ชั้นอุตตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยจนถึง “วิชา ๙” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชชา” ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิ” (มิจฉาทิวฐิ) แต่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียนี่ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะประโยชน์” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

สัพพลังขารุส อธิษฐาสัญญาก็ตาม ก็ต้อง “สัมมัญญา” คือ ต้องกำหนดหมายรู้ความไม่แปรปรวน (อนิจจัง) ในสังขารทั้งปวง ไม่ว่าสังขารนั้นจะเป็นสังขารอย่างกุศลหรือสังขารอย่างอกุศล หรือแม้แต่สังขารที่เราต้องอาศัยในชีวิตที่ยังอยู่ เราก็ต้องรู้จักอนุโลม-ปฏิโลมอย่างสมเหมาะสมควร และที่สุดเราก็หมดความยึดมั่นถือมั่น แต่ก็ “สมาทาน” ในส่วน

ที่ต้องอนุโลมตามกาละที่ยังไม่ทำกาละ จนที่สุดแห่งที่สุด “สังขารทั้งหลายล้วนไม่เที่ยง-เป็นทุกข์-ไม่ใช่ตัวตน” เราก็จะบรรลุด้วย“วิมุตติญาณทัสสนะ”อย่างแจ่มจบ

ดังนั้น เราต้อง“ดับสังขาร”(นิโรธ) หรือจะ“ไม่สังขาร”(อสังขาร)บ้าง หรือต้อง“ประกอบสังขาร”(สสังขาร)บ้าง หรือต้อง“สังขารให้ยิ่ง”(อภิสังขาร)บ้าง กระทั่งที่สุดเป็น“วิสังขาร”(อยู่เหนือสังขารแล้ว ไม่สังขารก็ได้ แต่ถ้าสังขารก็สังขารได้อย่างเป็นกุศลที่วิเศษ) หรือถ้าเป็นของพระพุทธเจ้าก็เป็น“อิทธิกาสิสังขาร”(การสังขารที่วิเศษเยี่ยมยอดสุดหาที่เปรียบมิได้, การบันดาลด้วยฤทธิ์)

สัญญาสุดท้ายใน“สัญญา ๑๐” อานาปานสติ ซึ่งนับเป็น“สัญญา”ด้วยนี้ ทั้งหมดที่ไม่มีคำว่า“สัญญา”อยู่ในคำว่า“อานาปานสติ”เลย แต่ในชีวิตที่ยังมี“ลมหายใจเข้า(อานา)-ลมหายใจออก(อาพาณะ)”ก็ต้อง“สัญญา”อย่างสำคัญทีเดียว เพราะคนที่ไม่เข้าใจว่า ในชีวิตปกติของคนทุกคนที่ยังไม่ตาย ยังมี“ลมหายใจเข้า(อานา)-ลมหายใจออก(อาพาณะ)”อยู่นั้น จะต้องใช้“สติ”ควบคุมตนทั้งนั้น แล้วก็มีมารยาทสังคัมอยู่ ในสังคัม ไม่ให้“กิเลส”ของตนแสดงตัวออกมาเต็มที่ เท่าที่ตนมี“สติ”ควบคุมได้ และมี“สติ”รู้ตัวว่า ควรจะแสดงออกขณะนั้นๆ เกิดเหมาะสม ตามภูมิปัญญาของตน

“สัญญาตญาณ” เยี่ยงนี้ สัตว์โลกกระดบมนุษย์มีอยู่แล้ว เป็นสามัญ แม้สัตว์เดรัจฉานหลายชนิดมันก็มี ความละอายต่ออารมณ์ต่างๆ สัตว์ที่เกิดจากเหตุคือราคะและโทสะกันแล้ว ตามลำดับแห่งสัตว์ที่เจริญพัฒนาขึ้นในธรรมชาติของโลก โดยเฉพาะมนุษย์รู้ดีกว่าสัตว์เดรัจฉานในเรื่องนี้

ดังนั้นความมี“สติ”ของสัตว์โลกเป็นเรื่องสำคัญมาก ในความเป็นสัตว์โลก สัตว์เดรัจฉานมันก็ใช้“สติ”ตามปัญญาของมันดำเนินชีวิต แต่มันไม่รู้ความสำคัญของ“สติ” มันจึงไม่มีการเรียนรู้และฝึก“สติ”เพื่อสร้างสัมปชัญญะและปัญญา เพราะ“สติ”คือ“ความรู้ตัว” แล้วมันจะมี“สัมปชัญญะและปัญญา”ทำงานต่อเนื่องไปเป็นสามัญ ปัญญาสัตว์ตัวใดมี“ความรู้”และ“กำลัง”เท่าใดก็จะสั่งการประพฤติดตนตามกำลัง(ของปัญญา)และ“ความรู้”(ภูมิธรรม)ของสัตว์นั้นๆตามที่มีนี่คือ สามัญสัตว์โลกทุกชนิดพึงเป็นอยู่

“ปัญญา”จะเป็นกำลังสั่งการให้สัตว์นั้นๆประพฤติไป ตามความมีปัญญาคือ“ความรู้”ที่เป็นภูมิธรรมของสัตว์นั้นๆ

ถ้า“ปัญญา”รู้อะไรได้มาก และมีกำลังมาก ก็สามารถควบคุมให้สัตว์นั้นๆทำดีนั้นได้มาก ถ้า“ปัญญา”แม้จะรู้อะไรได้มาก แต่ถ้า“กำลังของปัญญา”(ปัญญาหริย์-ปัญญาพละ)มีไม่มากพอ ก็ทำดีตามที่รู้นั้นไม่ได้เลย หรือไม่ได้มากเท่าที่ควร หรือทำไม่ได้เต็มตามที่ประสงค์จะทำ

“ปัญญา”จึงเป็นทั้งความรู้ เป็นทั้งกำลัง (อินทรีย์ ถ้าสูงถึงที่สุดเรียกว่าพละ)ที่ช่วยมนุษย์ให้เจริญแน่ถ้าสัมมาทิฏฐิ แต่ถ้า“ความรู้”นั้นมิใช่ทิฏฐิก็ช่วยให้มนุษย์เสื่อมแน่ๆ

การจะเกิด“ปัญญา”ที่มีความเจริญทั้ง“ความรู้” และเจริญทั้ง“กำลัง”จึงต้องเรียนรู้ฝึกฝนเสริมสร้างขึ้นด้วยตนเอง อย่างมี“สัมมาทิฏฐิ” ซึ่งศาสนาพุทธมีทฤษฎีที่ สัมมาแจ้งจริง

ซึ่งการปฏิบัติธรรมตามแบบพุทธที่สัมมาทิฏฐิ อาตมาก็พยายามอธิบายตามภูมิของอาตมา ด้วยความมั่นใจว่า “สัมมาทิฏฐิ” มาตลอดเวลาที่ทำงานศาสนา ขอภัยที่ต้องพูดความจริง แน่นอนผู้ไม่เห็นด้วยย่อมมีอยู่ ห้ามหรือบังคับกันไม่ได้ อาตมาก็ขออธิบายพุทธธรรมด้วยความจริงใจไปตามภูมิของอาตมา ซึ่งอาตมาไม่เคยมีเจตนาร้ายใดๆเลย แม้จะมีผู้ต่อต้าน ด่าว่าอาตมา หรือถึงขั้นตั้งตนเป็นศัตรู แม้ถึงขั้นจัดการโค่นทำลายอาตมา อาตมาก็ไม่เคยเลยที่จะรู้สึกเกิดความเป็นศัตรูกับผู้ใด นับตั้งแต่ทำงานศาสนา มาตลอดกว่า ๔๐ ปีแล้ว เพราะเข้าใจเขา และเห็นใจเขาด้วยว่า เขาก็รักพุทธศาสนา และเขาก็เชื่อว่าอาตมาจะทำให้พุทธศาสนาเสียหาย มันเป็นความเห็นความเชื่อที่ฝังใจเขามานานแล้วว่าพุทธที่ถูกต้องนั้นต้องเป็นตามที่เขาเชื่อ เขาไม่ยอมให้ใครมาเห็นผิดไปจากที่เขาเชื่อ ซึ่งจิตของเขาก็เป็นกุศลนะ เขาไม่ได้เสแสร้ง คนที่เชื่อเช่นนี้มีมากกว่ามากด้วย อาตมารู้ที่อยู่อาตมาก็เห็นใจเขาจริงๆ แต่สุดท้ายสิ่งที่เลื่อง อาตมาก็เชื่อแบบอาตมาเช่นกัน อาตมาก็ไม่ยากให้ใครหลงผิดเช่นกัน มันก็เป็นอยู่อย่างนี้แหละ เป็นนานาสังวาส ต่างคนต่างเห็นไปคนละแบบ ต่างกันแน่ พระพุทธเจ้าจึงห้ามไม่ให้ถือสากัน

นานาสังวาสเป็นเรื่องสุดท้าย พระพุทธเจ้าจึงบัญญัติธรรมวินัยนี้ไว้ให้อย่างสุดวิเศษ คือปฏิบัติและปฏิบัติให้ถูกเถิด สุดลึกซึ้งในพระปัญญาธิคุณ-กรุณาธิคุณยิ่งแล้ว

ธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าสัมบูรณ์จริงๆ เรื่องของการสร้างปัญญาให้มีทั้ง“ความรู้”และมีทั้ง“กำลัง”ดังที่

อาตมากล่าวมานั้น ก็มี“สัญญา”นี้แหละเป็นนามขั้นต้นตัวสำคัญที่นักปฏิบัติจะต้องใช้ฝึกเพื่อให้เกิดเป็น“ปัญญา” เกิดเป็น“วิมุตต”

“สัญญา ๑๐”เป็นต้นที่นำอธิบายผ่านมานั้น หากได้ฝึกตามนั้นอย่างสม่ำเสมอ ก็จะเกิดผลสั่งสมเจริญพัฒนาขึ้น เป็นทั้งในส่วนที่เป็น“ความรู้”และทั้งในส่วนที่เป็น“กำลัง”ของ“ปัญญา”ตามความเจริญของสังขารธรรม

กำลังของปัญญา(ปัญญาพล)มีประสิทธิภาพเป็นฤทธิ์เป็นอำนาจสามารถ“เผา”(ฉาม)สามารถ“ประหัตประหาร”(ปหฺรตฺ)สิ่งที่ร้อนร้ายแองกาจมากในจิตคนจนเรียกกันว่า“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”ได้เด็ดขาดจริง นี่เป็นความตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ฤทธิ์หรืออำนาจที่จะเป็น“เครื่องเผา”ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะได้นั้น ต้องเป็น“ไฟกองใหญ่หรือไฟที่มีฤทธิ์ยิ่งกว่าไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ” สิ่งวิเศษนี้เรียกในภาษาบาลีว่า“ฉาน” ที่แปลว่า ไฟ หรือ กองเพลิงใหญ่

การสร้าง“กองเพลิงใหญ่หรือไฟ”ที่มีฤทธิ์สามารถ“เผาไหม้”ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะได้นี้ จะต้องปฏิบัติให้“จิต”ของผู้ปฏิบัติตนเองเกิดเป็น“ฉานหรือกองเพลิงใหญ่”ที่มีฤทธิ์เหนือกว่าไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะให้ได้

ผู้จะทำได้สำเร็จก็ต้อง“สัมมาทิฐิ”จริงๆ

ลัทธิใดหรือใครก็ตามที่ยัง“มิจฉาทิฐิ”ในความเป็น“ฉาน” หรือเข้าใจความเป็น“ฉาน”ผิดๆอยู่ ก็จะปฏิบัติ การสร้าง“ฉาน”ด้วยการ“เพ่ง”สิ่งใดสิ่งหนึ่งให้แฉ่งแฉ่งที่เรียกกันว่า“กสิณ” เพื่อให้จิตสงบ เรียกว่า“ทำฉาน”

แต่การสร้าง“ฉาน”ของพระพุทธเจ้านั้น คือ การสร้าง“ปัญญา”ให้มีกำลัง(อินทรีย์,พละ)สามารถ“เผา”(ฉาม,เผาเปติ)ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะได้สำเร็จ

ดังนั้น การสร้าง“ฉาน”จึงเป็นการสร้าง“ปัญญา”โดยแท้ ไม่ใช่การสร้าง“ความสงบให้แก่จิต”เป็นมหาสำคัญหลัก แต่เป็นการสร้าง“ปัญญาให้มีกำลังชนิดพิเศษ”ที่สามารถถึงขั้นเผา(ฉาม,เผาเปติ)หรือประหาร(ปหฺรตฺ)“กิเลส”ที่ร้อนร้ายดับสนิทเด็ดขาดได้อย่างวิเศษ “กำลังปัญญา”ที่เป็น“ไฟหรือกองเพลิงใหญ่”พิเศษนี้แหละที่เรียกว่า“ฉาน”

พระพุทธพจน์ที่ยืนยันความเป็นจริงนี้ ในพระไตรปิฎก

เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๕ ว่า “**ฉานย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่มีปัญญา ปัญญา**ย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่มีฉาน ฉานและปัญญามีอยู่ในผู้ใด ผู้นั้นแล อยู่ในที่ไกลนันทาน”(นตฺถิ ฉานัง อปฺยัญสส ปญญา นตฺถิ อฉายโต ยมฺหิ ฉานญจ ปญญา จ ส เว นินฺพพานสันติเก) ในขั้นนี้ทั้ง ๕ ของมนุษย์นั้น “สัญญา”นี้แหละที่เป็นตัวบทบาทที่ต้องทำงานสำคัญมาก

สัญญา คือ การกำหนดรู้ และความจำไว้

ปริณฺเวยยะ คือ ควรกำหนดรู้ หรือเพ่งกำหนดรู้

ปริณฺญา คือ รู้รอบ

เช่น ภาวะ“ทุกข์” พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ควรกำหนดรู้”(ปริณฺเวยยะ) หรือภาวะ“กามคุณ ๕”พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า “ควรกำหนดรู้”(ปริณฺเวยยะ) ภาวะ“เวทนา ๓”พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า “ควรกำหนดรู้”(ปริณฺเวยยะ) ภาวะ“ตัณหา ๓”พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า “ควรกำหนดรู้”(ปริณฺเวยยะ) ภาวะ“นามรูป”พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า “ควรกำหนดรู้”(ปริณฺเวยยะ) เป็นต้น

เมื่อสิ่งใด“ควรกำหนดรู้”(ปริณฺเวยยะ) ก็พากเพียรฝึก“การกำหนดรู้”(สัญญา)ภาวนานั้น ให้รู้กระทั่งบริบูรณ์ให้ได้

ครั้งลงมือปฏิบัติ“กำหนดรู้”(สัญญา)มีความสามารถขึ้น จนกระทั่ง“รู้”นามธรรมภายในได้ ก็เกิดเป็น“ความรู้”(ปัญญา)ที่เรียก“ความรู้”ขั้นนี้ว่า“ญาณปริณฺญา”(รู้รอบสิ่งที่จะต้องรู้นั้นครบองค์รวมแล้ว) ซึ่งก็คือ “ความรู้”เดียวกันกับ“ญาณ ๑๖”ข้อที่ ๑ ด้วย เรียกว่า “นามรูปปริจเฉทญาณ”หมายความว่า ความรู้ที่สามารถกำหนดรู้“จิตในจิต”ของตน ซึ่งเป็นความรู้ถึงขนาดกำหนด“จิตลักษณะหนึ่ง”ได้ว่าเป็น“ตัวที่ถูกรู้”เรียกว่า“รูป” และมี“จิตอีกลักษณะหนึ่ง”ที่เป็น“ตัวทำหน้าที่รู้หรือตัวความรู้”เรียกว่า“นาม”

ซึ่งผู้ปฏิบัติผู้มีความสามารถเกิด“ฉาน”หรือเกิด“ความรู้”ถึงขั้นแยกจิตหรือแยกนามธรรมออกเป็น ๒ สภาพ ได้แก่ “สิ่งที่ถูกรู้”(รูป) ซึ่งเป็นนามธรรม เรียกว่า “อุปาทายรูป” เช่น อารมณฺของกามาวจร-รูปาวจร-อรูปาจร(เวทนาในเวทนา) และกามจิต-รูปจิต-อรูปรจิต(จิตในจิต) และ“ตัวปัญญาหรือตัวที่ทำหน้าที่รู้”(นาม)ได้เป็นสมรรถนะ มีอินทรีย์เพิ่มขึ้นๆ สูงขึ้นเป็นพละ อันเป็นกำลังของปัญญาที่เจริญขึ้นๆๆ สูงไปจนถึงที่สุด

แล้วจะต้องปฏิบัติเพื่อให้เกิด “ปัจจยปริคคหฺญาณ”

ซึ่งหมายความว่า ความรู้ที่มีประสิทธิภาพเจริญยิ่งขึ้นถึงขั้นสามารถรู้“นามธรรม”และแยกแยะกำหนดเหตุปัจจัยต่างๆได้มันแน่นแนบลึกคมชัดเต็มถูกต้องสภาพ **ไม่ว่าจิตในจิต** ไม่ว่า**ธรรมในธรรม**ของตน ที่มีอุปปัจจัยอาการกันและกันอยู่ และจะต้องมีความรู้ที่ลึกซึ้งละเอียดลออยิ่งขึ้นไป ครอบคลุมจนเป็น“สัมมสนญาณ” ที่หมายถึง การเรียนรู้จบ, การพิชิต, การจับต้องของจริง นั่นก็คือ การสัมผัสสัมผัสต้องความเป็น“ไตรลักษณ์”ของทั้งรูปทั้งนามที่มีอยู่ใน“กามภพ-รูปภพ-อรูปภพ”ครบครันแห่งทะเลความเป็นจริงสูงสุด

ซึ่งจะต้องมี**ธัมมวิจย**(ความคัดเพินธรรมหรือสอดส่องสืบค้นธรรม)ที่เจริญถึงขั้น**สัมโพชฌงค์**(หน่วยแห่งความตรัสรู้พร้อมทั้ง ๗ องค์ ได้แก่ สติ,ธัมมวิจย,วิริยะ,ปีติ,ปัสสทธิ,สมาธิ, อุเบกขา) จึงจะเกิดเป็น“ความรู้”(ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาผล)ไปตามลำดับ ที่เรียกว่า **ญาณตปริยญา(รู้รอบสิ่งที่จะต้องรู้นั้นครบองค์รวมแล้ว)-ตริณตปริยญา(รู้รอบสิ่งที่จะต้องแยกแยะพิจารณาไตรตรองรู้และตัดสินใจ)-ปหานตปริยญา(รู้รอบสิ่งที่จะต้องประหารนั้นแล้ว)** จนกว่าจะถึงที่สุด

และ“ความรู้” อันคือ **ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาผล** จะเกิดได้เจริญไปตามลำดับจริง พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ ว่า ต้องประกอบไปด้วย“องค์ธรรม๖” คือ **ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาผล-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-มคคังคัง**

นั่นก็คือ **ปัญญา**จะเจริญพัฒนาขึ้นเป็น**ปัญญินทรีย์** และเจริญสูงสุดเป็น**ปัญญาผล**นั้น ก็ต้องมี“**ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-มคคังคัง**”

หมายความว่า ต้องมีการปฏิบัติตาม“**มรรค**”อันมี“**องค์ ๘**” (มคคังคัง)และการปฏิบัติที่จะเกิดเป็น**สัมมาสมาธิอันประเสริฐ**หรือ**อันอริยะ**นั้น พระพุทธเจ้าก็ได้ตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓ ว่า ต้องปฏิบัติ“**มรรค ๗ องค์**” ได้แก่ **สัมมาทิฐิ-สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมากรรม-สัมมาอาชีวะ-สัมมาวาโยมะ-สัมมาอาชีวะ**

เมื่อปฏิบัติ “**มรรค ทั้ง ๗ องค์**”ก็จะเกิด“**ผล**” คือ “**อิฉิตสิกขา**กับ**อริยปัญญาสิกขา**”เจริญวิวัฒนาการไปถึงขั้นสูงสุดของ“**องค์แห่งมรรค**”(มคคังคัง)คือ **สัมมาสมาธิ**

สัมมาสมาธิ คือ **ความตั้งมั่นแห่งจิตหรือจิตที่มี**

ความตั้งมั่น อันเรียกในภาษาบาลีว่า **สมาธิ** แต่“**สมาธิ**”นี้เป็น**ของพุทธแท้ๆ** ที่“**สัมมาทิฐิ**”เรียกเต็มคำว่า **สัมมาสมาธิ**

สัมมาสมาธิ นี้ เป็น“**สมาธิ**”ที่ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าใน**มหาจิตตาริสกสูตร** (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑) ซึ่งก็คือ **สมาธิ**ตามภาษาทั่วไปที่ได้ยินได้ฟังกันนั้นแหละ ที่คนผู้**สัมมาทิฐิ**ปฏิบัติ“**องค์ทั้ง ๗ ของมรรค**”เพื่อให้เกิด“**องค์ที่ ๘ ของมรรค**” คือ **จิตที่เป็นเอกัคคตา**อันประกอบแล้วด้วย“**องค์ทั้ง ๗ นั้นของมรรค**”อัน**มีเหตุ**(อุปนิสา)**บัง** **มีองค์ประกอบ**(ปริกขาร)**บัง** เรียกว่า **สัมมาสมาธิของพระอริยะ** (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓)

ฟังให้ตื่นะ เป็น“**สมาธิของพระอริยะ**”เขียนนะ ไม่ใช่“**สมาธิ**”ธรรมดาสามัญแน่ ดังนั้น คุณสมบัติหรือคุณธรรมที่เป็น**สมาธิของพระอริยะ**ก็ต้องแตกต่างกันอย่างสำคัญกับ**สมาธิสามัญ** “**จิตที่เป็นเอกัคคตา**”ก็ต้องแตกต่างกันด้วย เพราะ“**จิตที่เป็นเอกัคคตา**”ของ“**สมาธิ**”สามัญทั่วไปนั้น**ไม่ได้ประกอบแล้วด้วย“องค์ทั้ง ๗ นั้นของมรรค”** **ไม่ได้ปฏิบัติ“องค์ทั้ง ๗ ของมรรค”เป็นเหตุ เป็นองค์ประกอบ**

แต่ประกอบแล้วด้วยการนั่งหลับตา **หยุดการนึก** การคิด(สังกัปปะ) **หยุดการพูดการจา**(วาจา) **หยุดการกระทำต่างๆ**(กัมมันตะ) **หยุดแม้แต่ทำงานเลี้ยงชีพ**(อาชีวะ) แล้วสะกดจิตเข้าไปให้หนึ่งให้หยุด เข้าไปอยู่ในภวังค์ ไม่รับรู้เรื่องราวภายนอกเลยโดยมีการปฏิบัติ มีการประพุดติดังกล่าวมานั้นเป็น**เหตุ**(อุปนิสา) เป็น**องค์ประกอบ**(ปริกขาร) ซึ่งเห็นได้ชัดว่า ปฏิบัติหรือประพุดติกันตรงข้ามกับ“**สัมมาสมาธิ**”ไปคนละเหตุ คนละ**องค์ประกอบ**

ดังนั้น “**ผล**”ที่ได้ที่เกิดจากการปฏิบัติที่ต่างกัน จึงต่างกันไปคนละทิศคนละทาง

สัมมาสมาธิของอริยะคือ **สมาธิอันประเสริฐ** ที่บริบูรณ์ด้วย“**สัมมาทิฐิ ๑๐**” ถ้าเป็นการปฏิบัติที่อยู่ในขั้น“**สาสวะ**”คือยังไม่ถึงขั้น“**สิ้นอาสวะ**”(อนาสวะ) ก็ได้สะสมส่วนบุญ คือชำระกิเลสไปได้เรื่อยๆ(เป็นส่วนแห่งบุญ) ให้ผลแก่รูปชั้นนามชั้น(ให้ผลแก่ชั้น) ไปตามลำดับ

“**ส่วนแห่งบุญ**” หมายความว่า ผู้ปฏิบัติที่มี“**สัมมา**”ทั้ง**ทิฐิ** ทั้ง**ปฏิบัติ** ก็จะได้“**ส่วนแห่งบุญ**” คือ ได้ชำระกิเลสออกไปตามลำดับ เรียกว่า“**เป็นส่วนแห่งบุญ**”(บุญภาคิยา)

คำว่า “ส่วนบุญ” หรือ “ส่วนแห่งบุญ” ในปรมัตถสัจจะ หมายถึง การได้ส่วนบุญที่เป็นเรื่องจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน คือ การได้มรรคผลทางจิตใจ ได้ชำระกิเลสของตนนั่นเอง ไปตามลำดับ เริ่มเข้าสู่สัมมามรรคก็คือ เริ่มมีส่วนแห่งบุญ นี่คือ ส่วนบุญ หรือส่วนแห่งบุญ ที่ได้ของผู้ปฏิบัติใน ศาสนาพุทธ เป็น “การได้รับผล” แบบพุทธศาสนา ที่จัดว่า เป็นอาริยะ เป็นโลกุตระ หรือเป็นสมบัติที่ไปสู่นิพพาน ส่วนบุญ หรือส่วนแห่งบุญในที่นี้จึงไม่ใช่การได้รับส่วนของวัตถุเงินทองเข้าของมาให้ตน ได้ลาภทรัพย์สิน ได้ยศ ชั้น ได้สรรเสริญชมเชยมาให้ตน หรือได้เสพอารมณ์พอใจ จากกาม(เพราะรูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัสกายแล้วก็เกิดรสเสพเป็น อិฏฐารมณ์หรือเสพเป็นอัสสาหะ)หรือได้เสพสุขที่เป็นอิตตาได้ สมใจที่ต้องการแล้วก็เสพอิฏฐารมณ์หรือเสพอัสสาหะ) ดังที่คนในโลกชาวปุถุชนเป็นกันอยู่ปกติดัดจริต

แต่ได้ผลทางจิตใจ คือ กิเลส ลดลงเรื่อยๆ หรือดับไป นั่นต่างหากคือ ส่วนบุญ หรือส่วนแห่งบุญ ที่ได้

และไม่ใช่ “ผลทางจิตใจ” ชนิดที่เป็นอิตตา อีกด้วย นะ กล่าวคือ ในใจยัง “ยึดมั่นถือมั่นอยู่” ว่า **ฉันนั้นภาวะนั้นเป็นเรา เป็นของเรา** นี่คือ “อิตตา” มี ๓ สภาพ ได้แก่

โอฬาริกอิตตา หมายความว่า ในใจมันก็ยังยึดสมบัติวัตถุ เข้าของเงินทองตัวตนบุคคล สัตว์ หรือสิ่งที่ยังเป็นมหากุฎรูปต่างๆ โลกธรรมภายนอกนานา ว่า **เป็นเรา เป็นของเรา** ใจยังยึดว่า **เป็นเรา เป็นของเรา** อยู่จริงๆ ต้องมีความรู้ขั้นสูงเป็นญาณหยั่งรู้อาการ “ยึด” ในใจตน การยัง “ยึด” อยู่ โดยยึดเอาวัตถุภายนอกเป็นเหตุบังจาย ว่า **เป็นเรา เป็นของเรา** นี้แหละคือ อิตตานุกูลิทธิ ตามเห็นความเป็นอิตตาในใจตน ซึ่งมันเป็น “อาการทางใจ” ที่มีอยู่จริง ที่สามารถเรียนรู้ได้ เรียกมันว่า **“โอฬาริกอิตตา”**

และ **มโนมยอิตตา** หมายความว่า ในใจมันก็ยังยึด “รูป” แห่งอารมณ์ภายในใจที่เราเองก่อสภาพมันขึ้นมาเอง แท้ๆ ทั้งๆที่จริงๆแล้ว มันไม่มีตัวตนจริงเลย มันเป็นสิ่งเท็จ(อภิปะ) ไม่ว่าจะมิเหตุหรือไม่มีเหตุ มันก็สร้างขึ้นมาจากเสพตัวเอง จริงๆนั้นอิตตาแท้ๆ แต่อาการในใจ(อิตตา)ที่ว่ามันมันก็ยัง เป็นอยู่จริงมีอยู่จริง ในเรา เช่น อารมณ์สุขใจ ดีใจที่ได้เงิน อารมณ์สุขนั้นแหละคือ “รูปแห่งความสุข” ที่

คุณยังเกิดในใจ ที่จะต้องอ่านให้เห็นจริงในใจ ว่ายังเป็น อารมณ์ที่เป็น “รสสุข” (อัสสาหะ) เกิดอยู่ในใจจริง นี่คือ **อิตตา** จงรู้ **อิตตา..ความเป็นเรา อิตตนิยา..ความเป็นของเรา** ซึ่งมันเป็น “อาการทางใจ” ที่มีอยู่จริงนั้นก่อนใจ

ที่สุด **อรูปอิตตา** หมายความว่า ในใจมันก็ยังยึด **“อรูป”** ในภายในใจนั้นแหละ ว่า **เป็นเรา เป็นของเรา**

ซึ่งเป็นส่วนเหลือชั้น “นามธรรม” ที่ละเอียดชั้นปลายของการ “ยึด” เป็นเรา เป็นของเรา อันเรายังหลงเสพรส เป็นอิฏฐารมณ์ อยู่ หรืออณิฏฐารมณ์ อยู่

ผู้ที่สามารถเรียนรู้ความเป็น “อิตตา” ดังว่านี้ได้ และสามารถล้างความเป็น “อิตตา” ออกไปจากใจได้ นั่นแล คือ **“ส่วนบุญ” หรือ “ส่วนแห่งบุญ”** ที่ผู้ปฏิบัติสามารถปฏิบัติได้ผล แม้ลดอิตตาได้ทีละเล็กละน้อย ก็เป็น “ส่วนบุญ” ทีละเล็กละน้อย ลดได้มากทีละมาก กระทั่งได้หมดตัวหมดตนของความเป็นอิตตานั้นๆ ก็คือ ดับอิตตานั้นๆ หมดได้ ก็เป็น “ส่วนแห่งบุญ” สัมบูรณ์ มีบุญหมดสิ้นอิตตา

ผู้ปฏิบัติที่มี “สัมมาทิฐิ” ของพระอาริยะแล้ว เมื่อปฏิบัติตาม “องค์แห่งมรรค” (มคคังคัง) อยู่ และสามารถปฏิบัติ “พร้อมด้วยอริยมรรค” และตราบที่ “เจริญอริยมรรคอยู่” ก็เป็นโลกุตระ ปฏิบัติได้ทีใดก็ “เป็นส่วนแห่งบุญ” (บุญญาคิยา) หมายถึงผู้ปฏิบัติที่มี “สัมมาทิฐิ” ของพระอาริยะแล้ว “เจริญอริยมรรคอยู่” ย่อมเป็นโลกุตระ ตามพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ เพราะเข้าถึง “มรรค” ที่เป็น “สัมมาทิฐิ” ของพระอาริยะในศาสนาพุทธแล้ว

มีผู้เข้าใจผิดว่า ความเป็น “โลกุตระ” จำเพาะอยู่แค่ผู้หมดสิ้นอาสวะแล้ว ได้แก่ อรหันต์ อย่างเดียวเท่านั้น

คงเพราะอ่านในมหาจิตตาริสกสูตรนี้แล้ว ก็ตีความได้แค่พยัญชนะ ถึงกระนั้นก็ยังไม่รอบถ้วนอีกด้วย ก็คงเป็นเพราะไม่มีธรรมสภาวะ ซึ่งจริงๆก็คือ ผู้นั้นยังเข้าใจความเป็น “โลกุตระ” ไม่ได้ หรือภูมียังมิจฉาทิฐิ จึงเพ่งเฉพาะพยัญชนะที่มีอยู่ในข้อ ๒๕๗ ที่มีเพียงว่า **ผู้ยังเป็น “สัมมาทิฐิ” ที่ยังเป็นสาสวะ เป็นส่วนแห่งบุญ ให้ผลแก่ขั้นนี้** เพราะไม่มีคำว่า เป็นโลกุตระ ระบุอยู่ในข้อ ๒๕๗ นั้นด้วยเลยเข้าใจเอาว่า โลกุตระ ก็คือ ผู้หมดสิ้นอาสวะ มีอนาสวะเท่านั้น หากยังมีอาสวะเหลืออยู่ แม้เป็นโสดาบัน เป็น

สภิกาคามี ถึงขั้นอนาคามี ก็ยังไม่เป็นโลกุตระ

ก็เลยเข้าใจเอาตามพยัญชนะเท่านั้นว่า ใครจะมีภูมิ “สัมมาทิฐิ” แล้วก็ตาม แม้ปฏิบัติก็เป็นส่วนแห่งบุญ (บุญภาคิยา) ให้ผลแก่ขั้นแล้ว (อุปริเวบกก) แล้วอีกด้วย ก็ยังไม่ให้ “เป็นโลกุตระ”

เพราะข้อ ๒๕๗ ไม่มีภาษาคำว่า “เป็นโลกุตระ” ในผู้ “สัมมาทิฐิ” ที่ยังเป็นสาสวะ” มิหนำซ้ำเห็นมีภาษาคำว่า “เป็นโลกุตระ” ในผู้ “สัมมาทิฐิของพระอริยะ ที่เป็นอนาสวะ” อยู่ในข้อ ๒๕๘ เท่านั้น แม้ว่าในข้อ ๒๕๘ จะมี ภาษาคำว่า “พร้อมด้วยอริยมรรค (อริยมัคคสมังคิโน) เจริญอริยมรรคอยู่” (อริยมัคคัง ภาวโต) แต่ๆ ในข้อ ๒๕๘ นั้นเอง ก็ไม่สะดวกใจว่า โลกุตระนั้นเป็นได้แม้ในผู้ปฏิบัติ “มรรคอยู่” มิใช่ผู้ไม่ต้องปฏิบัติมรรคแล้ว เพราะจบกิจแล้ว ลีนอาสวะแล้ว แต่ความคำที่ยังมียืนยันว่า “ดำเนินอริยมรรคอยู่” ดังคำความที่ได้อ้างถึงผ่านมา ซึ่งมีใช้ว่า “ไม่ต้องมีมรรคแล้ว ไม่ต้องทำความเจริญใดๆกับมรรคอีกแล้ว จึงเข้าใจผิดไปได้ แล้วระบุว่า โลกุตระนั้น มีในผู้ “อนาสวะ” หรือมีในผู้ “หมดลีนอาสวะ” เท่านั้น คือ มีในอรหันต์ผู้เดียว คนอยู่ฐานะอื่น เช่น โสดาบัน สภิกาคามี อนาคามี มีไม่ได้ ไม่นับว่า เป็นโลกุตระ

ก็แสดงว่า ผู้เข้าใจเช่นนี้ ยังไม่ “สัมมาทิฐิ” รอบถ้วน แท้จริง ที่สำคัญคือ ผู้เข้าใจเช่นนี้ยังไม่มีส่วนธรรมของ อริยธรรมแน่นอน ตนเองยังไม่บรรลุนิพพานอย่างสัมมาทิฐิ แม้แค่ขั้นโสดาบัน จึงไม่มี “ภูมิแห่งอริยะ” ใดๆเลย

ถ้าเข้าใจอย่างสัมมาทิฐิ และปฏิบัติสัมมาปฏิบัติ แล้วบรรลุนิพพาน สามารถหลุดพ้นจาก “อบายภพ” ซึ่งก็อยู่ใน “กามาวจรภูมิ” นั้นแล แต่มีภูมิเหนือ (อุตตระ) อบายภูมิแล้ว และยัง “อาศัยอยู่ใน” (อวจร) กามภพ ไม่ได้หลับตาหนีหน้า ไปไหน คงมีชีวิตอยู่ในกามภพปกติแต่จิตใจปิดอบายแล้ว

นี่คือ “อริยภูมิ” ขั้นต้นแต่ๆ เพราะนับว่าเป็นผู้มีมรรคผลได้แล้ว ขั้น ๑ คือ โสดาปัตติมรรค ซึ่งก็นับว่า เป็นโลกุตระธรรมแล้ว หรือขั้น ๒ โสดาปัตติผล ก็ยังเป็นโลกุตระธรรมยิ่งขั้น ไซ้ใหม่ เพราะ “โลกุตระธรรม” ทั้งหลายนั้น มีถึง ๙ ภูมิ ไซ้ใหม่ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ ไงละ ที่เรียนๆกันมาก็คงรู้กันทั้งนั้น

แล้วผู้บรรลุ “โลกุตระธรรม” ซึ่งมีทั้งสิ้นถึง ๙ ภูมิ จะไม่ให้เสขบุคคล หรือผู้ปฏิบัติที่มีส่วนแห่งบุญ-มีผลแก่ขั้นบ้างแล้ว เป็นโลกุตระกับเขาบ้างหรือ

มรรค ๔ ของ “โลกุตระธรรม” ได้แก่ โสดาปัตติมรรค สภิกาคามีมรรค อนาคามีมรรค อรหัตตมรรค

●●●
ที่ ก็เป็นปัญหาของคุณ “ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้” ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อวิชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย “รูป” ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน “นาม” ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชา “ชีวิตนี้” ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังมีหมายถึง “ชีวิตนี้” แต่ถามเต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กาลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น “อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ “อตุ” เกี่ยวกับ “พีชะ” เกี่ยวกับ “จิต” และจะเกี่ยวกับ “กรรม” เกี่ยวกับ “ธรรมะ” อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด “ความเป็น” (ภาว) ของแต่ละนิยามกัน แค่นั้น? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบา**“ปรีนิพพาน”**ทีเดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญบารมี”**ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้**“เรื่องที่มีมนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่**“อำนาจของขาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ **ผู้มีบารมีแห่ง“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้**ไม่มี“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือ**ไม่มี“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็**ไม่มี“พระเจ้า”**บันดาลให้แก่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ขาตาน-ผีร้ายหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่

นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า**“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาตาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนั้นทีเดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานฉะนั้นเอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ”[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”** **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น“ชาติริเริ่มตัวริ”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** **สั่งสมเป็น“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์** คือสมบัติแห่งของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนี้อาจกำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ **โปรดอ่านต่อได้เลย**]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕ (จรณะ ๑๕)** นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง

ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียวว่า “อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัฏฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขึ้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขึ้นสูงขึ้น และศีลสูงยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมีศีลอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมีศีลกันทั้งกลุ่มชุมชน มีศีลกันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน“ชาวโศก”ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้นี้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมีศีลสูงยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีวะ ไม่มีการค้าขายผิดจากคำสอน (มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธไม่ค้าขายมัจฉาชีวะ เป็นต้น

การค้าขายมัจฉาชีวะ ๕ ข้อนั้น(มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีวะข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

“ภูมิ”ในที่นี้หมายถึง ความรู้ หรือขั้น ซึ่งเป็นขั้นหรือเป็นระดับของจิต จึงหมายเอา ขั้นขั้นของความรู้

ส่วน“ภพ”ในที่นี้หมายเอา โลกทางปรมาตม(จิตเจตสิก รูป นิพพาน) หรือวิภังการ ซึ่งหมายถึงความเป็นโลกของนามธรรม แปลว่า ความเป็นอยู่ของสัตว์ที่เป็นนามธรรม นั่นก็คือ ความเป็นสัตว์ของจิต(สัตว์โอปปาติกะ) ที่ยังเกิดทุกๆ หรือยังไม่ดับสนิท ยังวนเกิดวนตายอยู่

ผู้ไม่มี“ภูมิ”ขั้นวิภังการจะยังไม่สามารถรู้จักผู้แจ้งรู้จริงความเป็นสัตว์(สัตว์โอปปาติกะ) ต้องมี“ภูมิ”สัมมาทฤษฎีตามแบบพุทธจึงจะรู้จักความเป็นสัตว์โอปปาติกะแล้วจึงจะสามารถดับความเป็นสัตว์ตายสนิทได้ เมื่อสัตว์ในภพนั้นตายสนิทสิ้นความเป็นสัตว์ “ภพ”ก็ดับด้วย

ผู้สามารถ“ดับภพ”ได้ได้ก็เป็นผู้มี“ภูมิ”อยู่เหนือ“ภพ”นั้น เพราะสามารถ“ดับ”ความเป็นสัตว์ในภพนั้น เพราะความเป็นสัตว์“ดับ” ความเป็น“สัตว์”ก็ไม่มี“ชาติ”(ความเกิด)อีกแล้ว “ภพ”จึงไม่มีไปด้วย

เพราะชาติดับภพก็ดับหรือภพดับชาติก็ดับ ฉะนั้นแล เช่น ผู้“ดับภพอภาย”ได้สำเร็จ ก็เป็นผู้มี“ภูมิรู้”ในความเป็นภพอภาย”จริงอย่างดี และสามารถ“ดับภพ”นี้ลงได้แล้ว จึงมี“ภูมิรู้”ในความเป็นอภายภพจริงอย่างดี และดับเหตุที่พา“เกิดเป็นสัตว์อภายนั่นตายไป”ได้แล้ว

สัตว์(ทางจิตวิญญาณ)ตายไปจาก“ภพ”นั้น ความเป็นภพนั้นของคนผู้นั้นก็“ไม่มี”แล้ว ก็เท่ากับ“ภพดับ”ไปด้วย คำว่า ความเป็นสัตว์นั้นตายสนิท “ภพดับ”ด้วยนี้

ไม่ใช่ไม่มี แต่เป็นเหตุปัจจัยตามปฏิจจสมุปปาทอย่างสัมมาทฤษฎีแท้ๆ ทั้งสัมมาปฏิบัติด้วย

กล่าวคือ สัตว์โอปปาติกะนั้น คือ จิตที่เป็นกิเลสตัณหาอุปาทาน ซึ่งเป็น“ตัวเหตุ”แท้

ดังนั้น ถ้าใครกำจัด“ตัณหา”ที่เป็น“เหตุ”ให้เกิดอารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์(เวทนา)จน“ดับสนิท”สิ้นซากได้ “ตัณหา”ดับ “อุปาทาน”ก็ดับ “ภพ”ก็ดับ “ชาติ”ก็ดับ โสภะ ปรีเวชะ ทุกชะ โทมนัส อุปายาส ดับหมดสิ้น

อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์ คือ “สัตว์โอปปาติกะ”ตัวสำคัญที่อันเกิดจาก“ตัณหา”ที่เป็นทุกขสมุทัยอริยสัง(เหตุแห่งทุกข์อริยสัง) เมื่อกำจัด“เหตุ”ตัวนี้ได้สำเร็จจนกระทั่ง“ดับสนิทหรือตาย”ได้แท้ “ภพ”จึงดับไปด้วยจริง เข้าใจชัดดีมั๊ย

ผู้“ดับภพ-ดับชาติ”อย่างสัมมาทฤษฎีได้จริง ตามที่ได้อธิบายมานี้ คือ ผู้มี“อาริยภูมิ” ผู้มี“ภูมิ”ขั้นอาริยะ ผู้มี“อาริยภูมิ”ขั้นต้น คือผู้สามารถดับอภายภพที่ยังอยู่ใน“กามภพ”ได้สำเร็จ เป็นผู้อยู่ในภูมิ“โสดาบัน”

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

● เนื่อนาน เคยค้ำ กั้นมา
หน้าตา น่าซ้ง ยั้งนั้ก
เล่้ท่ป่วน กวนสกา วุ่นหนั้ก
แตกหัก ผูกเวร แก่กั้น

คู่แค้นคู่ค้ำ (อุลุกชาดก)

ภาพอินเทอร์เนต

พระศาสดาประทับอยู่ ณ พระวิหาร
เซตวัน กรุงสาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล
กาลครั้งนั้น มีนกจำนวนมากอาศัยอยู่ตาม
ต้นไม้ในอุทยานเซตวัน แต่มีนกอยู่ ๒ ชนิดที่เป็น
คู่อริกันรุนแรง ก็คือ กากับนกเค้า (หรือนกฮูก)
ในเวลากลางวัน พวกกาจะพากันจิกตีพวก
นกเค้า ที่หลับพักผ่อนอยู่ตามต้นไม้ แล้วกินเป็น
อาหารบ้าง ฆ่าทิ้งไปบ้าง
ในเวลากลางคืน พวกนกเค้าก็จะออกหากิน
จึงพากันไปโฉบเฉี่ยวพวกกาที่หลับพักผ่อนอยู่
กาจำนวนมากต้องบาดเจ็บหรือตาย เป็นอาหาร
ของนกเค้าบ้าง ศพกาหล่นอยู่ตามพื้นดินบ้าง
เมื่อ**ภิกษุ**มาปัดกวาดพื้นที่บริเวณนั้น ต้องเก็บ

ซากศพพวกนกนำไปทิ้งเป็นประจำ
เรื่องราวนี้จึงเป็นที่สนทนากันในธรรมสภา
“ท่านรู้หรือไม่ มีซากศพของกากับนกเค้า
ตายกันไม่น้อยทุก ๆ วันอยู่ที่ท้ายพระวิหาร”
ขณะนั้น พระศาสดาเสด็จมา ตรัสถามว่า
“ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอสนทนากันด้วยเรื่อง
อะไร”
ภิกษุเหล่านั้นกราบทูลเรื่องราวให้ทรงทราบ
พระศาสดาจึงทรงเปิดเผยอดีตให้รู้
“มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อน กากับ
นกเค้าก็ได้เป็นอริกัน ทะเลาะขัดแย้งกันมา
เนิ่นนานแล้ว”
“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ กากับนกเค้าเกลียดชัง

กัน ก่อเวรแก่กันและกัน ตั้งแต่เมื่อใด พระเจ้าข้า”

“จำเดิมตั้งแต่ปฐมกัป (ยุคกาลแรก ๆ ของโลก) เลยทีเดียว”

แล้วทรงเล่าเรื่องราวนั้น

.....

ใน อดีตกาลอันยาวนาน ยุคสมัยแรก ๆ ของโลก พวกมนุษย์จำนวนมากร่วมกันประชุม เพื่อคัดเลือก**บุรุษคนหนึ่งผู้มีความสง่างามเป็นเลิศ** สมบูรณ์ด้วยมารยาทบริบูรณ์ด้วยอาการทั้งปวง แต่งตั้งให้เป็น**พระราชา (ผู้นำ)**

บรรดาสัตว์ ๔ เท้าทั้งหลายก็มีการชุมนุมกัน แล้วแต่งตั้ง**ราชสีห์**ให้เป็นผู้นำ

บรรดาปลาทั้งหลายในทะเลใหญ่ ก็แต่งตั้งให้**ปลาอานนท์** (ปลาขนาดใหญ่มากหนูนแผ่นดินไว้หากปลานี้พลิกตัวจะทำให้แผ่นดินไหว) เป็นผู้นำ

บรรดานกทั้งหลายชุมนุมกันที่ป่าหิมพานต์ปรึกษากันว่า

“พวกมนุษย์ พวกสัตว์ ๔ เท้า พวกปลาต่างก็มีผู้นำทั้งนั้นแต่พวกนกเรานี้ยังไม่มีผู้นำเลยก็การอยู่อย่างไม่มีที่พึ่ง ย่อมไม่ควร พวกเราก็ควรแสวงหาผู้นำ ช่วยกันกำหนดนกสัตว์ตัวหนึ่งที่เหมาะสมที่สุด แต่งตั้งเป็นผู้นำเถิด”

พวกนกในทีนั้นจึงต่างมองกันไปมา มีนกตัวหนึ่งพิจารณาตุนกเค้าแล้วก็ถูกใจ จึงเอ่ยปากเสนอ

“เราชอบนกเค้าตัวนี้”

เมื่อมีการเสนอขึ้นในที่ประชุมแล้ว ไม่มีเสียงคัดค้านใดๆ จึงมีการประกาศเสนอนกเค้าอีกเป็นครั้งที่ ๒ ในที่ประชุมก็ยังสงบเงียบอีกหากประกาศถามครบ ๓ ครั้ง ไม่มีผู้ค้านแล้วก็จะถือว่า นกทุกตัวในทีนั้นเห็นชอบด้วย

ขณะที่จะมีการประกาศเป็นครั้งที่ ๓ นั้น พลันมี**กาดำ**หนึ่งตะโกนด้วยเสียงอันดัง

“บรรดาญาติทั้งมวล เราไม่พอใจเลย

หากพวกท่านจะแต่งตั้งนกเค้าให้เป็นใหญ่เป็นผู้นำของพวกเราแล้วละก็ เราขออนุญาตขอพูดอะไรสักหน่อยหนึ่ง”

นกทั้งหลายได้ยินเช่นนั้น ก็อนุญาตอย่างมีข้อแม้แก่กาดำนั้น

“ดูก่อนสหยาภา เราทั้งหมดอนุญาตให้ท่านพูด **จงพูดแต่ถ้อยคำที่เป็นอรรถ (เนื้อความ) และเป็นธรรมเท่านั้น** เพราะในที่นี้นกที่หนุ่ม ๆ มีปัญญาและทรงไว้ซึ่งความรู้แจ้งอันรุ่งเรือง ยังมีอยู่”

กาดำได้รับอนุญาตแล้ว จึงอ้างเหตุผลของตน “ขอความเจริญจงมีแก่ท่านทั้งหลายก็การที่จะแต่งตั้งนกเค้าให้เป็นใหญ่เราไม่พอใจ **พวกท่านจงดูหน้าตาของนกเค้าที่ยังไม่โกรธเถิด ยังน่าเกลียดขนาดนี้ ถ้านกเค้าโกรธแล้วจะทำหน้าตาน่าเกลียดขนาดไหน**”

จบคำพูด กาก็บินขึ้นไปในอากาศแล้วร้องเสียงดังว่า

“เราไม่พอใจ เราไม่พอใจเลย”

แล้วรีบบินหนี ส่วนนกเค้าก็ไม่พอใจมาก จึงไล่ล่าติดตามกาไป นับตั้งแต่นั้น...กากับนกเค้าจึงได้เป็นอริกัน ทะเลาะกัน ผูกเวรกัน และกันเรื่อยมา

ส่วนบรรดานกทั้งหลายที่ร่วมกันชุมนุมกัน ในที่สุดก็ได้สรรหา**เอาหงส์**ของตัวหนึ่งให้เป็น**ผู้นำของนกทั้งหมดแล้ว**

.....

พระศาสดาครั้งจบขาดกนี้แล้ว ทรงเปิดเผยว่า

“**หงส์ทองที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้นำในเวลานั้น ได้มาเป็นเรตภาคในเวลาหนึ่ง**”

แล้วทรงประกาศลัจจะแก่ภิกษุเหล่านั้น ในเวลาที่จบลัจจะ **ภิกษุส่วนใหญ่ได้เป็นพระโสดาบันแล้ว** ๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๔๐๙

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๘ หน้า ๑๕๖)

เอเสวะ มัคโค นัตถัญญเญ
มีทางนี้ทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น
ทัสสนัสสะ วิสุทธิยา
ที่จะนำไปสู่ความบริสุทธิ์แห่งทัศนะ
เอตัญญิ ตุมเท ปฏิปชชถะ
พวกเธอจงเดินตามทางนี้เถิด
มารัสเสตัง ปโมหนัง
บนทางสายนี้ก็เถอะ
พญามารมักออกฤทธิ์พาให้หลงทางได้เสมอ

มีทางนี้ทางเดียวเท่านั้น

ในช่วงหนึ่งเดือนกว่าที่ผ่านมา ลูกอโศกอย่างฉันได้ออกมาชะเง้อดูโลกกว้างตั้งชื่อคอลัมน์ที่หลงปู่ตั้งให้จริง ๆ จากการที่ฉันต้องมาผ่าตัดเพื่อรักษาสายตา รวมไปถึงระยะเวลาที่ต้องพักฟื้นที่กรุงเทพมหานคร นครที่เต็มไปด้วยแสงสีเสียงเป็นช่วงเวลาที่ทำให้ฉันต้องเรียนรู้และปฏิบัติธรรมกับโลกภายนอกอย่างมีสติ

ถึงแม้ว่าจะเกิดและเติบโตที่กรุงเทพฯ นี้ แต่ฉันไม่เคยชอบและรู้สึกปลอดภัยเลยแม้สักครั้ง ฉันรู้สึกมาตลอดว่าเมืองกรุงนี้เต็มไปด้วยความวุ่นวาย ผู้คนที่ไม่เป็นมิตร แม้บ้านใกล้เรือนเคียงก็แทบไม่รู้จักกันเลย ไม่มีความอบอุ่น ไม่มีความเป็นพี่เป็นน้องเหมือนครอบครัวชาวอโศกที่ทำให้ฉันรู้สึกอบอุ่นและปลอดภัยทุกครั้ง โดยมีหลวงปู่ที่เป็นดังพญาร่างคอยชี้ทางถูกตรงให้ลูกหลานได้บินตามอย่างไม่หลงทิศหลงทาง

มีหลากหลายโจทย์ธรรมะที่เข้ามาให้ตรวจสอบและฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ ๆ โดยโจทย์แรก... ที่ฉันผ่านได้อย่างยากเย็นยิ่งยวดก็คือ การไม่ได้ไปช่วยงานศาสนาครั้งยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ “งานสัปดาห์สัมพุทธชยันตี ๒,๖๐๐ ปี สดุดีพระคุณสุดยิ่งใหญ่ อโศกราชลิค ครั้งที่ ๓๑” เพราะเป็นช่วงที่ต้องพักรักษาสายตาเพื่อเริ่มขั้นตอนของการผ่าตัด ด้วยความตั้งใจที่อยากมีส่วนร่วมในงานครั้งสำคัญนี้ทำให้ฉันไขว่เขวอยู่บ่อยครั้ง จนแทบจะขอยกเลิกการรักษาสายตาครั้งนี้ไปเลย หรือเลื่อนออกไปอีก แต่ด้วยความที่ฉันเคยเลื่อนออกไปหลายครั้งแล้ว เมื่อตอนติดงานบ้าง ดิตถการกิจการชุมนุมฯ บ้าง เป็นเหตุให้ไม่ได้รักษาสายตาเสียที อาการจึงหนักขึ้นถึงทุกวันนี้

ท่านสมณะ ท่านสิกขมาตุได้ให้สติและข้อคิด

ที่ฉันต้องน้อมรับและนำไปปฏิบัติ งานศาสนา
มิได้มีเพียงแค่นี้ ยังคงมีงานช่วยคนรอเรา
อยู่มากมายที่ทุกหลานชาวอโศกจะต้องช่วย
กันสานต่อ เวลานี้สิ่งใดเป็นสิ่งที่ควรทำก่อน-
หลัง เราจะต้องตั้งสติและพิจารณาถึงเหตุผล
และตัดสินใจด้วยจิตที่ไม่มีกิเลส เพราะทุกสิ่ง
ทุกอย่างที่เราประสบพบเจอแล้วแต่เป็น
บันไดอีกขั้น ที่จะต้องฝึกฝนจิตใจให้แข็งแกร่ง
พอที่ก้าวข้ามขึ้นไปสู่บันไดขั้นที่สูงขึ้นเรื่อย ๆ ได้
จิตที่สอง... ก็เห็นจะเป็นการที่จะต้อง
ฝึกหยุด แต่ไม่หยุดที่จะฝึก ตลอดระยะเวลา ๑
เดือนกว่าฉันจะต้องหยุดทำงานต่าง ๆ ที่เคย
รับผิดชอบ วางมือจากงานพร้อม ๆ กับต้อง
วางใจไปด้วย เป็นสิ่งที่ฟังดูเหมือนง่าย
เหมือนจะสบาย แต่บีบคั้นหัวใจยิ่งนัก และ
ด้วยความที่เป็นคนไม่ชอบอยู่เฉย ๆ นี่จึงไม่เป็น
วางใจไม่คอยได้ จึงเป็นอีกโจทย์ใหญ่ที่ฉันจะ
ต้องฝึกฝนจิตใจให้เข้มแข็งพอที่จะอยู่เหนือ
ความวุ่นวายของกิเลสที่คอยเป่าหูให้จิตใจว่าวุ่น
ให้เยือกเย็นและสงบนิ่งให้ได้ไม่มากก็น้อย
โดยฉันใช้วิธีการทำสมาธิเมื่อเกิดกิเลส สูดลม
หายใจเข้า ลมหายใจออกลึก ๆ และระลึกถึง
ศีล ๕ ตามลมหายใจ ทบทวนว่าตลอดทั้งวัน
มานี้เราได้รักษาศีลครบพร้อม บริบูรณ์ทั้ง ๕
ข้อหรือไม่ เราขาดตกบกพร่อง หรือละเมิด
ศีลข้อไหนไปบ้าง และจะแก้ไขอย่างไร ก็เป็น
อีกหนึ่งกลวิธีที่จะช่วยให้จิตใจสงบจากกิเลสลงได้
จิตต่อมา... เป็นปัญหาเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่
ช่วยทำให้เกิดอริปัญญายิ่งขึ้น อาทิเช่น การ
ที่จะต้องปฏิบัติธรรมกับโลกภายนอก การต้อง
ฝึกประมาณกับการอยู่ร่วมกับสังคม ฉันเป็น
เพียงคนเดียวในบ้านที่กินมังสวิรัต และเป็นคน
ที่อายุน้อยที่สุดในครอบครัวเพราะเป็นน้อง
คนเล็ก ฉันจะต้องทำใจกับคำขู่ขู่ และมีสติ
กับการทำความดี แม้จะโดนขู่ให้เกิดกิเลส
มากบ้างน้อยบ้าง ก็ทำให้เราได้เชื่อกมรรคผล
ของตนเองว่าได้แค่ไหน ฉันก็ได้เกิดปัญญา

เห็นถึงจุดด้อย จุดแข็งของตนเองมากยิ่งขึ้น
ยกตัวอย่างเรื่อง “กุตตวิญญาณ” ที่ใน
บ้านมักจะมีเชื่อในเรื่องนี้อย่างเทวนิยม
จนบางคนก็เห็นผีเป็นรูปเป็นร่าง ทุกคนตั้งคำ
ถามกับฉันว่า “ทำไมฉันเป็นคนเดียวในบ้านที่
ไม่เคยเห็น ไม่เคยสัมผัส เหมือนผ่าเหล่าผ่า
กอไม่มีสัมผัสพิเศษเหมือนคนอื่น” ในช่วงสาม
สัปดาห์แรกฉันไม่มีจิตหวั่นไหวเลย เพราะฉัน
จะระลึกถึงคำสอนของหลวงปู่อยู่เสมอ ๆ ว่า ...
ผีไม่มีจริงบนโลก มันเป็นเพียงแค่ธาตุอากาศ
เท่านั้น ไม่มีพลังงานพอที่จะมาหลอกคนเป็น
รูปเป็นร่างได้ มีแต่จิตของมนุษย์นี่แหละที่ปั่น
รูปปั้นร่างขึ้นมาหลอกตัวเอง...

แต่พอเริ่มนานเข้า ๆ ฉันก็เริ่มหวั่นไหวไป
กับจินตนาการที่คนอื่นบอกและสิ่งแวดล้อมที่
คอยกระตุ้นอยู่ตลอดเวลา รายการโทรทัศน์ที่มักจะ
หลอกผู้คนด้วยเรื่องภูตผีปีศาจ เรื่องเล่าของ
วิญญาณต่าง ๆ นานา ฉันเชื่อหลวงปู่ ๑๐๐%
ว่าผีไม่มี ไม่ได้เชื่อตามเขา แต่กระนั้นก็ยังอด
หวั่นไหว หวาดกลัวไม่ได้ในบางครั้ง แต่ฉัน
ถือว่าเป็นเรื่องที่ดีนะ ที่ทำให้ได้เห็นตัวเองว่า
อยู่ประมาณไหน ขนาดคิดว่าศรัทธา เชื่อ
หลวงปู่เต็มร้อยแล้วก็ยังสามารถไขว่ไขว่ได้
เหมือนกัน

การมาอยู่เหมือนอีกโลกหนึ่ง ที่ไม่ได้มี
สายศีลล้อมรอบ ไม่ได้มีมตรติ สหายดี
สังคมนิ่งแวดล้อมดีแบบนี้ ทำให้เข้าใจและ
เรียนรู้อะไรต่าง ๆ มากมาย ฉันค่อย ๆ ทำ
ความเข้าใจกับสังคมภายนอก รวมทั้งจิต
วิญญาณของตนเอง จนบางครั้งอดคิดถึงและ
มองสะท้อนไปถึงเพื่อน ๆ ที่เคยอยู่ร่วมใช้ชีวิต
ในวัดเป็นเด็กล้มลุกมาศึกษาด้วยกันมาไม่ได้ พวกเขา
จะสามารถเข้มแข็ง และไม่ถูกโลกกลืนได้
มากน้อยแค่ไหน และจะได้นานเพียงไร

เพราะสังคมนิยมนี้ที่มีแต่สิ่งคอย
กระตุ้นให้เราทำผิดศีลอยู่ตลอดเวลา มีสิ่ง
หลอกล่อให้เราหวั่นไหว มีของเข้ายวนใจให้

เราหลงติดกับดักมากมาย จนเราอาจเดินหลงไปเหมือนคนตาบอด เดินอย่างสะเปะสะปะไร้ทิศทาง และอาจหาทางหวนกลับคืนสู่ได้ร่วมโพธิ์ของ “พ่อ” ของเราอีกไม่ได้

ฉันอาจเป็นอีกคนหนึ่งที่ตอนเป็นเด็กนักเรียน ล้มมาลิกขาไม่เคยมีความคิดที่จะอยู่วัด อยู่เป็นลูกหลานชาวอโศก มาตัดสินใจอยู่จริง ๆ ในวินาทีสุดท้ายที่รับกลด เพราะความไม่มั่นใจในตัวเองจึงทำให้อยู่วัดต่อ

ไม่มั่นใจว่าจะไม่หลงระเรีงไปกับโลก

ไม่มั่นใจว่าจะถ้าออกไปแล้วจะกินมังสวิรัตได้

ไม่มั่นใจว่าจะเข้มแข็งพอที่จะฝ่าฟันสังคมทุนนิยมที่เขี้ยวกรากเช่นนี้ได้ด้วยตัวคนเดียว

ด้วยเหตุนี้จึงไม่คิดที่จะออกไปจากสังคม สิ่งแวดล้อมที่ดีแห่งนี้...

ตอนนั้นใคร ๆ ก็บอกฉันว่ามันลำบากนะ ไม่ง่ายเลยกับการอยู่แบบนี้สำหรับศิษย์เก่า ที่ไม่รู้จะวางตัวเองไว้ตรงไหน คนวัดก็ไม่ใช่ คนชุมชนก็ไม่เชิง แต่อาจจะเพราะความกลัวว่าตัวเองจะถูกโลกกลืนมันมีมากกว่า ฉันจึงเลือกที่จะอยู่ที่นี้ ในชุมชนของผู้มีศีล ปฏิบัติธรรมไปตามฐานที่พอทำได้ และพยายามพากเพียรยิ่ง ๆ ขึ้น อย่างไรก็ตามเสียเส้นทางสายนี้ก็ไม่พาให้เราหลงทางแน่นอน จะเดินช้าหรือเดินเร็ว ล้มลุกคลุกคลานแคไหนก็มั่นใจได้ว่า... เธอเดินมาถูกทางของพุทธแล้ว มีทางนี้ทางเดียวเท่านั้น... ที่จะนำพาเธอไปสู่หนทางแห่งการดับทุกข์ ... ดังคำตรัสขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ว่า

“เอเสวะ มัคโค นัตถัญญโณ มีทางนี้ทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น

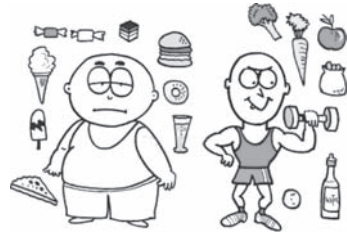
ทัสสนัสสะ วิสุทฺธิยา ที่จะนำไปสู่ความบริสุทธิ์แห่งทัศนะ

เอตฺตัญฺธิ ตุมเห ปฏิปชฺชถะ พวกเธอจงเดินตามทางนี้เถิด

มารัสเสตัง ปโมหนัง บนทางสายนี้ก็เถอะ พญามารมักออกฤทธิ์พาให้หลงทางได้เสมอ”

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

แบ่งปัน สรรสาระ

เกียจคร้านนับเป็นโรคได้หรือเปล่า ??

คำถามที่น่าคิด ที่ผู้เชี่ยวชาญการแพทย์ร้องให้ถือว่า “ความเกียจคร้าน” เป็นโรค ที่ก่อให้เกิดความเสียหายร้ายแรงยิ่งกว่า “ไขมัน”

แพทย์ผู้เชี่ยวชาญของอังกฤษ ๒ นาย หมอ ริชาร์ด ไวเลอร์ และเอมมานูเอล สตามากิส ได้อ้างเหตุผลว่า เพราะความเกียจคร้านเกี่ยวพันถึงการเจ็บการตายอยู่อย่างสำคัญอยู่แล้ว “เราจึงเสนอว่า บางทีการไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวร่างกาย ควรจะถือว่าเป็นโรคภัยอย่างหนึ่งได้ในตัวของมันเอง”

หมอริชาร์ดอาจารย์ด้านกีฬาและการออกกำลังกาย สำนักบริการดูแลสุขภาพ มหาวิทยาลัย อิมพีเรียล คอลเลจ อ้างต่อไปว่า องค์การอนามัยโลกยังจัดให้ความอ้วนอยู่ในประเภทโรคชนิดหนึ่ง ทั้งที่ความอ้วนเองเป็นผลบางส่วนของต้นเหตุ นั่นคือ การออกกำลังกายที่ไม่เพียงพอ

“เราทุ่มเงินทุ่มทองลงไปในการบำบัดรักษาอาการอันเกิดจากความเกียจคร้านต่าง ๆ ตั้งแต่โรคอ้วน เบาหวาน ความดันโลหิตสูง โรคหัวใจ แต่ไม่แก้ที่ต้นตอ ทั้งที่มีหลักฐานแสดงว่า ความอ่อนแอเป็นราก ฐานของโรคภัยต่าง ๆ มากยิ่งกว่าไขมัน”

เขายังกล่าวว่า การศึกษาครั้งล่าสุดเมื่อเร็ว ๆ นี้ แสดงให้เห็นว่า มีคนแค่ เพียง ๑ ใน ๒๐ เท่านั้น ที่ปฏิบัติตามคำแนะนำให้ออกกำลังกายขั้นต่ำที่สุด แต่ก็ยังหาไม่พบแผนการร่วมกันเพื่อแก้ไขปัญหาเรื่องนี้ขึ้นไม่ (ข่าวไทยรัฐ) ๓

เวทีความคิด

● นายนอก ทำเนียบ

เพี้ยนไปแล้ว !

ขณะนี้ประเทศไทย เกิดอะไรขึ้น
จำเลยหรือผู้ถูกร้องหรือผู้ถูกกล่าวหาออก
มาชูศาล !

ผมได้ฟังคุณจตุพร คุณณัฐวุฒิ คุณก่อแก้ว
และอีกหลายคนในกลุ่มคนเสื้อแดง ที่พูดถึงศาล
รัฐธรรมนูญก่อนวันตัดสิน กรณีแก้ไขรัฐธรรมนูญ
เป็นลักษณะการข่มขู่ชัด ๆ ในความรู้สึกของผม
หากใครไม่เคยฟังก็ลองเปิดดูข่าวย้อนหลังได้

ความรู้สึกผมคนหนึ่งที่เป็นผู้ฟัง เมื่อได้ฟังก็
เกิดความรู้สึกที่เข้าใจได้ว่าศาลรัฐธรรมนูญถูกขู่
แบบว่า ถ้าศาลรัฐธรรมนูญตัดสินให้จำเลย
หรือผู้ถูกร้องหรือผู้ถูกกล่าวหา เป็นฝ่ายผิด
ผู้พิพากษาศาลรัฐธรรมนูญและครอบครัว อาจได้
รับอันตรายไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่งที่น่ากลัว !

ฉะนั้นศาลรัฐธรรมนูญต้องตัดสินให้ตัวอย่าง
ถูกต้องเป็นธรรม คืออย่าให้ฝ่ายพวกเสื้อแดงผิด

ถ้าตัดสินให้พวกฉันผิด ฉันก็ไม่ยอมรับคำตัดสิน
ของศาล

แล้วศาลต้องตัดสินตามความต้องการของ
จำเลย-ผู้ถูกร้อง-ผู้ถูกตั้งข้อกล่าวหาหรือ ? จึงจะ
ได้ชื่อว่า ตัดสินอย่างถูกต้องเป็นธรรม !

ถ้าเป็นอย่างนี้ ผมว่าประเทศนี้เพี้ยนไปแล้ว
คือไม่เป็นไปตามหลักการปกครองตามหลัก
ประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็น
ประมุข ที่ให้อำนาจฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ
และฝ่ายตุลาการถ่วงดุลกัน

ถ้าให้ฝ่ายตุลาการต้องเห็นตามฝ่ายบริหาร
ฝ่ายนิติบัญญัติทุกเรื่อง มันก็มีใช้การปกครองที่
ถูกต้องเป็นธรรมแน่นอน เพราะอำนาจทั้ง ๓ ฝ่าย
ไม่ได้ทำหน้าที่ถ่วงดุลกันเลย ตามจุดมุ่งหมายของ
กฎหมายรัฐธรรมนูญ

จริงไหมครับ ? **๓**

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

สงครามกำจัดอินเดียนแดงครั้งใหญ่ในปี ๑๘๖๔ (๒๔๐๗)
เป็นสงครามที่น่าขยะแขยงอย่างยิ่ง
ทหารอเมริกันได้ไล่ต้อนฆ่าฟันและตีด้วยกระบอกจนสมองไหล
กริดซี่โครงผู้หญิง ไหลยี่งเด็กและคนชรา
ถลกหนังศีรษะและทำทารุณต่าง ๆ

สหรัฐอเมริกา: ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

<http://www.sott.net/articles/show/195360-US-Joins-Ranks-Of-Failed-States>

๑. คำนำ

ผู้เขียนจบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนเซนต์คาเบรียล ปริญญาตรีจากคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยโททางด้านนิเทศศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยเทคซัส เมืองออสติน รัฐเทคซัส สหรัฐฯ ในด้านการประกอบอาชีพ ผู้เขียนเคยเป็นนายทหารการข่าว อาจารย์คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและทำงานในระดับจัดการและบริหารกับบริษัทข้ามชาติทั้งสัญชาติอังกฤษและสหรัฐฯ แรง

บันดาลใจให้เขียนเรื่องนี้เกิดจากการได้อ่านบทความของไมเคิล ไรท์ (นักคิดนักเขียนชาวอังกฤษ) ซึ่งเขียนไว้ว่า “คนไทยชอบความสำเร็จ ไม่ชอบความพ่ายแพ้ ดังนั้น เมื่อคนไทยศึกษาตะวันตกจึงศึกษาแต่เรื่องสำเร็จ ไม่ยอมศึกษาเรื่องที่ตะวันตกพ่ายแพ้ ไม่เคยศึกษาปัญหาของตะวันตก ชาวสยามจึงหลับตาหลับใจเปลี่ยนของตะวันตกโดยไม่รู้เข้าคิดอะไร ฝันอย่างไร กลัวอะไรและพ่ายแพ้อะไร ไม่สนใจความลับสน ความยุ่งยาก

และความบกพร่องทางปัญญาของตะวันตกซึ่ง ล้วนแล้วแต่เป็นบทเรียนที่สำคัญ ประเทศไทยเป็น ทาสวัฒนธรรมฝรั่ง ไม่ใช่เพราะเรียนฝรั่งมากไป แต่เพราะแทบไม่รู้จักฝรั่ง หากชาวสยามจะเอา ตัวรอดในสถานการณ์ปัจจุบันก็ต้องรีบเรียนรู้ ตะวันตกอย่างแตกฉาน”

หลังสงครามโลกครั้งที่สอง คนไทยจำนวนมาก ได้รับการศึกษาจากตะวันตกโดยเฉพาะอย่างยิ่ง จากสหรัฐฯ แต่น่าจะมีน้อยคนที่ได้ศึกษาถึงขั้นสิก หนาบางของสหรัฐฯ นอกเหนือไปจากวิชาที่เลือก เรียนโดยเฉพาะเจาะจง อีกทั้งสื่อมวลชนร้อยละ ๘๐ ในโลกก็เป็นสหรัฐฯ ผู้คนส่วนใหญ่จึงได้รับ ข่าวสารแต่เพียงด้านซึ่งไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ และ ถูกต้องตามความเป็นจริง ผู้เขียนเองแม้จบการ ศึกษาในระดับปริญญาโทจากสหรัฐฯ และเคยทำงาน กับบริษัทข้ามชาติของสหรัฐฯ อยู่หลายปี แต่ก็ ยอมรับว่ายังรู้จักสหรัฐฯ อย่างผิวเผิน (โดยเฉพาะ ด้านมืด) จนกระทั่งได้ค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับ สหรัฐฯ จากแหล่งข่าวและสื่อทางเลือกมากขึ้นดัง ที่ปรากฏในบทความนี้ จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ข้อเขียนนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านในการ “รู้เขา” และทำความเข้าใจเกี่ยวกับประเทศที่เรา ได้เอาเป็นแบบอย่างในการพัฒนามาแล้วกว่า ๔๐ ปี

ในปี ๒๕๔๘ กองทุนเพื่อสันติในสหรัฐฯ และนิตยสาร “นโยบายต่างประเทศ” (FP: Foreign Policy) ของกองทุนจากการบริจาคคาร์เนกี (Carnegie Endowment) ได้เสนอ “ดัชนีแสดง รัชชาติที่ล้มเหลว” โดยสรุปจากการศึกษาสภาวะ ทางสังคม การเมือง เศรษฐกิจ และตัวชี้วัดด้าน การทหารของ ๑๔๘ ประเทศ ผลปรากฏว่าประเทศที่ “ล้มเหลว” ที่สุดคือ ประเทศซูดานและคองโกใน อัฟริกาตามด้วยอีก ๑๘ ประเทศในอัฟริกาและ เอเชียเป็นส่วนใหญ่ ประเทศไทยอยู่ในภาวะ กลางๆ หรือคาบเส้น ส่วนสหรัฐฯ มีสภาพที่ “มั่นคง” โดยมีประเทศเช่น คานาดา สวีเดน เดนมาร์ค ฟินแลนด์ เป็นกลุ่มที่มั่นคงที่สุด โดยปกติแล้วรัฐที่ ล้มเหลวได้แก่รัฐที่ไม่สามารถควบคุมและรักษา

พรมแดนของประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ สนใจจะคุ้มครองสิทธิตามกฎหมายของประชาชน ไม่สามารถสร้างความมั่นคงภายใน และไม่จัดหา สวัสดิการพื้นฐานให้ประชาชน รวมทั้งการไม่ สามารถฉีกกำลังของประเทศให้เป็นปึกแผ่นได้ รัฐที่ล้มเหลวคือรัฐที่ประสบปัญหาความรุนแรง หรืออ่อนไหวที่จะเกิดความรุนแรง อย่างไรก็ตามยังมีปัจจัยอื่นๆ อีกเช่น ความกดดันในเรื่องประชากร ผู้ลี้ภัยและการอพยพ ความขัดแย้งของกลุ่มชน การที่ประชาชนต้องตั้งถิ่นฐานที่ที่ไม่สม่ำเสมอ เศรษฐกิจ การกระทำที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ของรัฐ บริการสาธารณสุข สิทธิมนุษยชน การ แทรกแซงจากภายนอก ฯลฯ

อย่างไรก็ตามดัชนีแสดงอันดับข้างต้นเป็นการ ประเมินประเทศต่างๆ ตามสายตาและมาตรฐาน ของสถาบันในสหรัฐฯ ฉะนั้น จึงเป็นเรื่องที่น่า สนใจที่จะถือโอกาสประเมินสหรัฐฯ ในเรื่องต่างๆ อย่างใกล้ชิดในหัวข้อที่หลากหลายเพื่อการ “รู้ เท่ากัน” และการที่ประเทศไทยจะสามารถวาง ตำแหน่งการพัฒนาและความสัมพันธ์ระหว่าง ประเทศได้เหมาะสมยิ่งขึ้น

๒. เส้นทางโหด : ในยุคปลายของลัทธิล่า อาณานิคม โปรตุเกสและฮอลันดาก็ยังครอบครอง ดินแดนอาณานิคมที่ใหญ่กว่าเนื้อที่ของผู้ครอบ- ครอบถึง ๒๓ และ ๖๐ เท่า ส่วนฝรั่งเศส เบลเยียม และอังกฤษก็ยึดครองดินแดนประเทศอื่นที่ใหญ่กว่า ประเทศตัวเองถึง ๓๗ เท่าและ ๑๒๐ เท่าตาม ลำดับสำหรับอังกฤษถึงกับได้รับสมญาว่าเป็น จักรวรรดิที่พระอาทิตย์ไม่เคยตกดิน

สำหรับทวีปอเมริกา ใน ค.ศ. ๑๘๖๒ (๒๐๐๕) คริสโตเฟอร์ โคลัมบัสเดินเรือสำรวจถึง “ซาน ซัลวาดอร์” ในอเมริกาใต้ และได้ส่งสาส์นถึง กษัตริย์เฟอร์ดินานด์และราชินีอิซเบลลาแห่งสเปน บรรยายถึงชนเผ่าพื้นเมืองว่า “คนเหล่านี้ช่างว่าง่าย อยู่กันอย่างสงบและสันติเหลือเกิน ไม่มีชนชาติใด ในโลกที่ดีกว่านี้อีกแล้ว พวกเขารักเพื่อนบ้าน

เหมือนรักตัวเอง เสียงพูดของพวกเขาอ่อนหวาน และสุภาพ มีรอยยิ้มตลอดเวลา กิริยาของเขาช่างสง่างามและน่ายกย่องยิ่งนัก” แต่ตอนสุดท้ายก่อนออกเรือกลับไปแล้ว โคลัมบัสก็ลักพาตัวคนพื้นเมืองขึ้นเรือกลับไปด้วย ๑๐ คน เพื่ออบรมให้มีวิถีชีวิตแบบคนขาว และให้นับถือคริสต์ศาสนา ชาวสเปนรู้สึกยินดีมากที่สามารถทำให้คนอินเดียได้พบพระเจ้าและมีโอกาสขึ้นสวรรค์ อย่างไรก็ตามคนอินเดียทั้ง ๑๐ เสียชีวิตหมดในเวลาต่อมาเพราะโรคร้ายของชาวยุโรป ต่อมาในปี ๑๕๑๙ (๒๐๖๒) ชุนพลสเปนชื่อ “เฮอร์นันโด คอร์เตส” ซึ่งได้รับการต้อนรับอย่างดีประดุจเทพเจ้าจากพระราชินี “มองเตซูมา” แห่งอาณาจักร “แอซเทค” ในเม็กซิโก แต่เขาก็ได้จับตัวกษัตริย์ไว้เพื่อขู่เอาทองคำ เมื่อได้แล้วก็ฆ่าอย่างเหี้ยมโหดแล้วสถาปนาตนเองเป็นกษัตริย์ต่อมาก็บุกเข้าไปหาทองคำในอาณาจักร “อินคา” ฆ่าพระราชินีและฆ่าล้างเผ่าพันธุ์จนอาณาจักรอินคาล่มสลายเช่นเดียวกับอาณาจักรแอซเทค

และแล้วในปี ๑๖๒๐ (๒๑๖๓) นักเผชิญโชคคนชั้นต่ำที่ถูกกดขี่ โจร คนขี้คุกชาวโปรเตสแตนต์ที่ถูกเบียดเบียนจากคริสตศาสนานิกายโรมันคาทอลิกในยุโรป ฯลฯ ได้ขึ้นฝั่งที่นิวอิงแลนด์ในอเมริกาเหนือ แล้วบุกฝ่าพรมแดนจากฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกไปจนถึงฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก เป็นระยะทาง ๔,๘๐๐ กิโลเมตร ได้สำเร็จในปี ๑๘๙๐ (๒๔๓๓) โดยใช้เวลานบุกฝ่าหรือปล้นแผ่นดินอเมริกาเหนือและฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวอินเดียนแดงซึ่งเป็นเจ้าของเดิมทั้งหมดประมาณ ๒๗๐ ปี

ในการต่อสู้กับผู้รุกราน ผู้นำชาวอินเดียนแดงเผ่าหนึ่งกล่าวว่า “พวกมันสัญญาไว้เยอะแยะจนข้าเองจำไม่ได้ แต่พวกมันไม่เคยรักษาสัญญา พวกมันรักษาคำพูดเหมือนกัน แต่รักษาอยู่เรื่องเดียว พวกมันสัญญาจะเอาแผ่นดินของเราไป แล้วพวกมันก็ยึดแผ่นดินของเราไปหมด” ในการยึดครองดินแดนของชาวอินเดียนแดง ผู้

อพยพได้เซ็นสนธิสัญญากับชาวพื้นเมืองเผ่าต่างๆ ถึง ๘๐๐ ฉบับ แต่ ๔๓๐ ฉบับไม่ได้รับสัตยาบันจากรัฐสภา ส่วนอีก ๓๗๐ ฉบับซึ่งรัฐสภาได้ให้สัตยาบันก็ถูกละเมิดโดยฝ่ายผู้อพยพทั้งหมด

แพทริก ฮอสเชย์ ผู้เขียนหนังสือเรื่อง “Unsustainable : A Primer for Global Environment and social justice” กล่าวว่า “ชาวอินเดียนแดงมองโลกว่าเป็น “ของขวัญ” ที่มนุษย์จะแบ่งปันกัน แต่ผู้อพยพชาวยุโรปมองว่าโลกเป็นแหล่งทรัพยากรที่พระเจ้ามอบหมายให้มนุษย์ใช้ประโยชน์เพื่อสร้างความมั่งคั่ง และมองชาวอินเดียนแดงว่าเป็น “สัตว์” ที่ต้องถูกควบคุมจัดการและทำลายเพื่อประโยชน์และความพึงพอใจของคนผิวขาว” ในปี ๑๘๕๔ (๒๓๙๗) หัวหน้าเผ่าอินเดียนแดงเผ่าซุซ ชื่อชิตตั้งบูลได้เขียนจดหมายตอบหัวหน้าชาวผิวขาวในวอชิงตันว่า:

“พวกท่านซื้อขายผืนแผ่นดินได้อย่างไร ความอบอุ่นของผืนแผ่นดินนี้เล่าอาจซื้อขายได้หรือ เมื่อพวกเราไม่ได้เป็นเจ้าของความสดชื่นในอากาศทั้งประกายระยิบระยับของสายน้ำก็ไม่ใช่สมบัติของเรา ท่านจะสามารถซื้อมันจากเราได้ด้วยหรือ เราเป็นส่วนหนึ่งของโลกและโลกก็เป็นส่วนหนึ่งของดอกไม้หอมคือน้องสาวของเรา ทั้งกวาง ม้าและอินทรีใหญ่ต่างเป็นพี่น้องของเรา ทั้งยอดผา น้ำหวานในทุ่งหญ้า ความอบอุ่นในตัวลูกม้าและกายมนุษย์ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดต่างอยู่ร่วมในครอบครัวเดียวกัน แม่น้ำคือพี่ชายของเรา มันช่วยดับกระหายและรองรับเรือของเรา เรารู้ว่าคนขาวไม่เข้าใจวิถีทางของเรา เขาขโมยโลกไปจากลูกหลานของเรา เขากระทำต่อโลกซึ่งเป็นแม่และท้องฟ้าผู้เป็นที่ประหนึ่งสิ่งของที่อาจซื้อขายได้ เขาปล้นหรือขายพ่อแม่เหมือนดังแกะและลูกเปิดไม่มีที่เสียบสักแห่งเดียวในโลกของคนขาว ไม่มีที่ที่เราจะนั่งฟังใบไม้แตกยอดอ่อนในฤดูใบไม้ผลิหรือเสียงกู่ร้องของแมลง พวกเราชอบเสียงนุ่มนวลของลมที่พัดผ่านผิวน้ำ เราชอบกลิ่นสะอาดหลังการชะล้างของฝน ชีวิตทุกชีวิตมีส่วนร่วมใน

ลมหายใจอันเดียวกัน โลกนี้ไม่ใช่ของมนุษย์ มนุษย์ต่างหากที่เป็นสมบัติของโลก ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน เหมือนสายเลือดในครอบครัวเดียวกันเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กัน (ควอนทัมฟิสิกส์ในปัจจุบันพิสูจน์แล้วว่าคำกล่าวนี้นี้ถูกต้อง และหลักอิทัปปัจจยตาของพุทธศาสนาก็ได้กล่าวไว้เมื่อกว่า ๒,๕๐๐ ปีมาแล้ว) ความละเอียดจะกัดกินทุกสิ่งในโลก และจะเหลือไว้แต่เพียงทะเลทรายและดินแดนที่รกร้างว่างเปล่าเท่านั้น...สภาวะโลกร้อนและความเสื่อมทรามด้านสิ่งแวดล้อมในปัจจุบันได้พิสูจน์ให้เห็นว่า “วิสัยทัศน์” ของหัวหน้าเผ่าซูซึในอดีตนั้นถูกต้องและแม่นยำอย่างยิ่ง!!!

สงครามกำจัดอินเดียนแดงครั้งใหญ่ในปี ๑๘๖๔ (๒๔๐๗) เป็นสงครามที่นำชัยชนะอย่างยิ่ง ทหารอเมริกันได้ไล่ต้อนฆ่าฟันและตีด้วยกระบอกจนสมองไหล กริดซีโครงผู้หญิง ไอลิงเด็กและคนชรา ถลกหนังศีรษะและทำทารุณต่างๆ หลังจากนั้นก็พยายามล้มล้างวิถีชีวิต ขนบธรรมเนียมและความจงรักภักดีต่อเผ่าด้วยวิธีต่างๆ รวมทั้งออกกฎหมายยกเลิกขนบธรรมเนียมเพื่อให้คนอินเดียนแดงหันไปใช้ชีวิตแบบคนผิวขาวด้วย นอกจากนี้ปล้นชิงแผ่นดินจากอินเดียนแดงแล้ว คนอเมริกันยังสะสมทุนและสร้างความร่ำรวยจากแรงงานทาสอัฟริกันจำนวนกว่า ๑๐ ล้านคนด้วย

การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และปล้นแผ่นดินอินเดียนแดงไม่ได้เป็นการสิ้นสุดของการนองเลือด แต่เป็นเพียงการเริ่มต้นเท่านั้น ระหว่างปี ๑๘๙๐-๒๐๐๑ (๒๔๓๓-๒๕๔๔) สหรัฐฯ ประเทศเดียวได้บุกรุก ร่วมในการบุกรุก เช่นฆ่า ปรามปรามและทรมานอย่างเหี้ยมโหดในเหตุการณ์ทั่วโลกจำนวน ๑๓๐ ครั้งหรือกว่า ๑.๗ ครั้งต่อปี โดยเป็นเหตุการณ์ในสหรัฐฯเอง ๑๗ ครั้ง ในอเมริกาใต้ ๔๙ ครั้ง และที่อื่นทั่วโลกอีก ๖๔ ครั้ง และล่าสุดคือการทำลายอัฟกานิสถานซึ่งเป็นหนึ่งในประเทศที่ยากจนที่สุดในโลก และการรุกรานอิรักเพื่อปล้นชิงน้ำมันฉะนั้นกล่าวได้ว่า ๔กรกฎาคม

๑๗๖๖ (๒๓๑๙) เป็นวันของการถือกำเนิดของ “จอมโหด” ซึ่งนำระบบการ “ปล้นชิง” มาสร้างวิกฤติให้โลกตลอดกว่า ๒๓๐ ปีจนถึงปัจจุบัน เช่นเดียวกับการล่าผลประโยชน์จากทั่วโลกในยุคล่าอาณานิคมในอดีต ตัวอย่างของการกระทำที่น่าอัปยศของสหรัฐฯ ในสังคมโลกมีดังนี้ :

● ในทศวรรษ ๑๙๙๙ (๒๕๔๓) รัฐบาลที่ได้รับการเลือกตั้งอย่างถูกต้องตามระบบประชาธิปไตยของประเทศกัวเตมาลา ได้ปฏิรูปที่ดินเพื่อทำลายการครอบงำ ผูกขาดที่ดินของบริษัทยูไนเต็ดฟรุตของสหรัฐฯ ผลคือประเทศกัวเตมาลาถูกกล่าวหาว่าเป็นคอมมิวนิสต์ และถูกโจมตีด้วยระเบิดและรัฐบาลถูกขับไล่ออกไปเก้าปีต่อมาประธานาธิบดีโอเซนฮาวร์ของสหรัฐฯ สารภาพว่า “ในตอนนั้นเราต้องกำจัดรัฐบาลคอมมิวนิสต์ที่ขึ้นครองอำนาจ” ...ทำลายรัฐบาลที่ช่วยประชาชนแต่สนับสนุนรัฐบาลที่ปล้นประชาชน เป็นเผด็จการ และยอมขายประเทศให้สหรัฐฯ???

● ในทศวรรษ ๑๙๖๐ (๒๕๐๓) เวียดนามต่อสู้เพื่อให้ได้เอกราชจากฝรั่งเศส และชนะสงครามครั้งใหญ่ที่เมืองเดียนเบียนฟู โฮจิมินต์ ได้เขียนจดหมายถึงกระทรวงกลาโหมและประธานาธิบดีสหรัฐฯ ถึง ๖ ฉบับ เพื่อขอให้สหรัฐฯ สนับสนุนสันติภาพและความเป็นเอกราชของเวียดนาม แต่คำตอบที่ได้รับคือการส่งกำลังทหารเข้าแทนที่ฝรั่งเศส จนต้องมีการแบ่งประเทศเป็นเวียดนามเหนือและเวียดนามใต้ สหรัฐฯ สนับสนุนจักรพรรดิเบ่าได้และรัฐบาลโงดินเดียมของเวียดนามใต้จนโฮจิมินต์จำเป็นต้องหนีไปขอความช่วยเหลือจากรัสเซีย และกลายเป็นคอมมิวนิสต์ตามแผนของสหรัฐฯ ที่ต้องการใช้เป็นข้ออ้างเพื่อการเข้ามาแทรกแซงและสร้างอิทธิพลในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยการจัดตั้งแนวร่วมคือองค์การซีโต้ ซึ่งประเทศไทยก็ได้เข้าเป็นสมาชิกด้วย และยอมให้สหรัฐฯ เข้ามาตั้งฐานทัพจนเกิดอาชิต “เมียเช่า” ที่โด่งดังไปทั่วโลก ในสมัยรัฐบาลโงดินเดียมซึ่งนับถือคริสต์ศาสนา วัดพุทธถูกเผา พระสงฆ์และชาวเวียดนาม ชาว

พุทธถูกยิงตายและถูกเบียดเบียนด้วยวิธีการต่างๆ จนพระสงฆ์ชาวพุทธหลายรูปต้องเผาตัวเองประท้วง สงครามเวียดนามทำให้ชาวเวียดนามซึ่งส่วนใหญ่ เป็นพลเรือนเสียชีวิตถึง ๓ ล้านคน และอีกเป็น แสนๆ ต้องเป็นมะเร็งและเด็กทารกอีกประมาณ ๕๐๐,๐๐๐ คนมีร่างกายพิการพิการจาก “ฝนเหลือง” ของสหรัฐฯ ที่ทิ้งลงให้ใบไม้ร่วงเพื่อขับไล่ชาว เวียดนามให้เข้าไปอยู่ในเมือง ตามคำแนะนำของ ศาสตราจารย์ “สตีเฟือง” ของมหาวิทยาลัย ฮาร์วาร์ดที่ชื่อแซมมวล ฮันติงตัน ศาสตราจารย์ ที่ครุฑาในลัทธินิยมเสรีอย่างสุดขีดผู้หนึ่งคือ ผู้เขียนหนังสือซึ่งเป็นที่ฮือฮาขึ้นมาเมื่อไม่นานมานี้ชื่อ “การปะทะกันของอารยธรรม” (The Clash of Civilization) ที่สรุปว่าชาวมุสลิมเกลียด “คุณค่า” ต่างๆ ของคนผิวขาว เช่น เสรีภาพและ ประชาธิปไตยข้อเขียนดังกล่าวเป็นการ “ฝันเฟื่อง” อีกตามเคย เพราะนิตยสารนโยบายต่างประเทศ” (Foreign Policy) ของสหรัฐฯ เอง ฉบับ ๘-๙/๘๙ เปิดเผยว่าศูนย์วิจัยเพว (Pew Research Center) ของสหรัฐฯ ได้สำรวจทัศนคติของชาวมุสลิมทั่วโลกหลังจากเหตุการณ์ ๙/๑๑ แล้ว พบว่า “ชาวมุสลิมร้อยละ ๙๐” ที่ตอบคำถามเห็นว่า ระบบประชาธิปไตยเป็นระบบการปกครองที่ดีที่สุด และชาวมุสลิมจะมีชีวิตที่ดีขึ้นถ้าย้ายไปอยู่ใน สหรัฐฯ อย่างไรก็ตามสิ่งที่ชาวมุสลิมจะมีชีวิตที่ดี ขึ้นถ้าย้ายไปอยู่ในสหรัฐฯ อย่างไรก็ตามสิ่งที่ชาวมุสลิมอึดอัดก็คือ “วัฒนธรรมล่าสอน” ของคน ผิวขาว การขัดแย้งระหว่างมุสลิมและตะวันตก ซึ่งนำโดยสหรัฐฯ ไม่ได้มีสาเหตุมาจากวัฒนธรรม แต่เกิดจากนโยบาย “หาประโยชน์ฝ่ายเดียว” ของสหรัฐฯ และพวก นอกจากนี้การสำรวจของ องค์การสหประชาชาติก็ยืนยันการวิจัยด้วยว่า ชาวมุสลิมไม่ได้เกลียดอารยธรรมและเสรีภาพ ของตะวันตก และถ้ามีโอกาสก็อยากอพยพไปอยู่ใน ประเทศตะวันตกด้วย ฉะนั้น วิฤติในปัจจุบัน คือวิฤติที่เกิดจากการทำตัวเป็น “หมาป่า” ของ สหรัฐฯและพวก และการปะทะกันของวัฒนธรรม

ก็เป็นข้ออ้างที่ใช้หลอกลวงชาวโลกและชาวอเมริกันเองให้หลงชาติอีกเช่นเคย???

● ตลอดเวลา ๑๐ ปี ของสงครามในลาว สหรัฐฯ ทิ้งระเบิดใส่ลาวซึ่งเป็นประเทศเล็กๆ ถึง ๕๘๐,๐๐๐ ลูก และร้อยละ ๓๐ ไม่ระเบิด ระเบิดที่ไม่ระเบิดดังกล่าวยังก่อความเสียหายต่อ ชีวิตและการประกอบอาชีพของชาวลาวมาจนทุกวันนี้ นอกจากนี้ยังมีกับระเบิดที่ถูกฝังไว้อีกมาก ตามแนวชายแดน ในแต่ละปีมีคนลาวและกัมพูชา ถูกระเบิดเหล่านี้เสียชีวิตปีละกว่า ๒,๐๐๐ คน และมีผู้เสียชีวิตไปแล้วรวมประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ คน จนถึงกลางเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ระเบิดดังกล่าวถูกกู้ไปแล้วกว่า ๑๐๐,๐๐๐ ลูก แต่ก็ยัง เหลืออีกมาก...สหรัฐฯไม่ยอมรวมลงนามในสนธิ- สัญญาห้ามใช้กับระเบิดที่ริเริ่มโดยองค์การ สหประชาชาติ สหรัฐฯ สงวนสิทธิ์ที่จะสร้างอาวุธ เพื่อฆ่าคนต่อไป โดยเฉพาะพลเรือนซึ่งมีทั้งเด็ก ผู้หญิงและคนชราจะถูกฆ่ามากกว่าทหารเสมอ!!!

● ระหว่างปี ๑๙๔๙-๑๙๙๑ (๒๔๙๒-๒๕๓๔) สหรัฐฯ ได้เข้าไปมีส่วนร่วมทั้งทางตรงและทาง อ้อมในการฆาตกรรมและล้มล้างผู้นำชาติต่างๆ ทั้งที่สำเร็จและไม่สำเร็จรวม ๓๓ ครั้ง ตัวอย่างที่ น่ากล่าวถึงมีดังนี้ :-

๑๙๕๓ (๒๔๙๖) : ล้มรัฐบาลที่ไม่ยอมให้ครอบงำ ของอิหร่าน และสนับสนุนซาห์ให้ตั้งรัฐบาลที่เป็น มิตรกับสหรัฐฯ รวมทั้งฝึกหน่วยตำรวจลับ (SAVAK) ให้รู้จักการทรมานอย่างโหดร้ายด้วย

๑๙๕๔ (๒๔๙๗) : ล้มรัฐบาลที่ถูกต้องของ นิคารากัวเพราะรัฐบาลดังกล่าวต้องการจะทำลาย การผูกขาดธุรกิจกล้วยของบริษัทยูไนเต็ดฟрутของ สหรัฐฯ และปฏิรูปที่ดินให้คนจน (ถูกกล่าวหาว่าเป็น คอมมิวนิสต์อีกเช่นเคย) และจากกรณีนี้ สหรัฐฯก็ เป็นประเทศเดียวที่ถูกศาลโลกตัดสินว่ามีความผิดฐาน “ก่อการร้ายข้ามชาติ” แต่สหรัฐฯก็เป็นประเทศเดียว ที่ยโสโอหังพอที่จะไม่ปฏิบัติตามการตัดสินดังกล่าว คัดค้านมติของคณะมนตรีความมั่นคง และไม่ยอมจ่ายค่าชดเชยด้วย **☞** อ่านต่อฉบับหน้า

ถ้อยคำของคนในโลก
บ้างก็เหม็นเหมือนอุจจาระ
บ้างก็หอมดุจดอกไม้
บ้างก็หวานปานน้ำผึ้ง

ถ้อยคำคน

มี อยู่คราวหนึ่ง **พระผู้มีพระภาคเจ้า** ได้ตรัสกับเหล่าภิกษุว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย คน ๓ จำพวกนี้มีปรากฏอยู่ในโลก ได้แก่

๑. คนพูดถ้อยคำเหม็นเหมือนคูด (อุจจาระ)

คือ คนบางคนในโลกนี้ไปในสภา (ที่ประชุม) ก็ตาม ไปในบริษัท (หมู่คณะ) ก็ตาม ไปในท่ามกลางหมู่ญาติก็ตาม ไปในท่ามกลางเสนา (ไพร่พล) ก็ตาม ไปในท่ามกลางราชสกุล (ตระกูลฝ่ายพระราชฯ) ก็ตาม ถูกเขาอ้างเป็นพยาน แล้วถูกถามว่า

แน่ท่านผู้เจริญ ท่านรู้อย่างไร จงกล่าวอย่างนั้น

แต่เขาไม่รู้ ก็กล่าวว่ารู้ หรือรู้อยู่ ก็กล่าวว่าไม่รู้ ไม่เห็น ก็กล่าวว่าเห็น หรือเห็นอยู่ ก็กล่าวว่าไม่เห็น

แกล้งกล่าวเท็จทั้งที่รู้ เพราะเหตุแห่งตน เพราะเหตุแห่งคนอื่น หรือเพราะเห็นแก่อำมิส (ของล่อใจ) เล็กน้อย

๒. คนพูดถ้อยคำหอมเหมือนดอกไม้

คือ คนบางคนในโลกนี้ ไปในสภาก็ตาม ไปในบริษัทก็ตาม

ไปในท่ามกลางหมู่ญาติก็ตาม ไปในท่ามกลางเสนาก็ตาม ไปในท่ามกลางราชสกุลก็ตาม ถูกเขาอ้างเป็นพยาน แล้วถูกถามว่า

แน่ท่านผู้เจริญ ท่านรู้อย่างไร จงกล่าวอย่างนั้น

เขาเมื่อไม่รู้ ก็กล่าวว่าไม่รู้ หรือเมื่อรู้อยู่ ก็กล่าวว่ารู้

เมื่อไม่เห็น ก็กล่าวว่าไม่เห็น หรือเมื่อเห็นอยู่ ก็กล่าวว่าเห็น

ย่อมไม่แกล้งกล่าวเท็จทั้งที่รู้ เพราะเหตุแห่งตน เพราะเหตุแห่งคนอื่น หรือเพราะเห็นแก่อำมิสเล็กน้อย

๓. คนพูดถ้อยคำหวานปานน้ำผึ้ง

คือ คนบางคนในโลกนี้ เป็นผู้ละคำหยาบ เว้นขาดจากคำหยาบ พูดแต่วาจาที่ไม่มีโทษ เสนาะโสตเป็นที่รักจับใจ เป็นวาจาชาวเมือง เป็นถ้อยคำที่ชนเป็นอันมากพอใจ ถูกใจ

นี้แหละคน ๓ จำพวก มีปรากฏในโลก”

¶

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๐ “คูดภาณีสสูตร” ข้อ ๔๖๗)

ความคิด
ทางการเมือง
ในพุทธศาสนา
• สุนัย เศรษฐบุญสร้าง

พอชีวิตเป็นอิสระมากขึ้น
ก็จะมีเวลาที่จะทำงานเพื่อแม่
ช่วยเหลือเกื้อกูลคนอื่นได้มากขึ้น

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี

ชาวอโศกขายของต่ำกว่าทุน
หน้าลานพระบรมรูป

เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ต่อจากฉบับ ๒๖๔

โดยปรกติเรามักจะต้องเผชิญกับสถานการณ์ความขัดแย้งที่ฝ่ายมาร (หรือ Id) กับฝ่ายพระ (หรือ Super-ego) มีกำลังแตกต่างกันไม่มาก ในกรณีเช่นนี้ “ตัวเรา” (หรือ “Ego”) มักอาศัยกลไกป้องกันตัวเองทางจิต (Defense Mechanism) แบบต่าง ๆ เพื่อช่วยคลี่คลายภาวะความขัดแย้งระหว่างความอยากที่ต้องการจะทำอะไรตามใจชอบ กับความยับยั้งชั่งใจที่ไม่ควรหรือไม่อาจกระทำตามความปรารถนานั้น ๆ ดังกรณีเรื่อง

สุนัขในนิทานอีสปที่พยายามจะกระโดดกินพวงองุ่นบนต้น แต่กระโดดเท่าไรก็คาบไม่ถึง จึงเดินจากไปพร้อมกับบอکتัวเองว่า อย่าไปสนใจอะไรเลยกับไอ้ “องุ่นเปรี้ยว” พวงนั้น อันเป็นกลไกการหาเหตุผล (Rationalization) เพื่อช่วยคลี่คลายให้ลดภาวะความรู้สึกไม่สบายใจจากความไม่สมหวังดังกล่าว เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม เมื่อตั้งใจจะเลิกสูบบุหรี่ให้

เด็ดขาด เราต้องใช้ความอดทนอดกลั้น เพื่อ **“ตัดใจ”** ไม่สู้บ จะอาศัยกลไกป้องกันตัวเองทางจิตแบบนี้เป็นเครื่องประนีประนอม หรือช่วยปลอบใจตัวเองแล้วสู้ปลุกมวนสองมวนไม่ได้ เพราะถ้าสูบลมแรก ก็จะมีมวนต่อ ๆ ไป ด้วยการใช้กลไกป้องกันตัวเองทางจิตแบบนี้ ในการประนีประนอมกับ **“ปณิธาน”** ของตัวเอง แล้วสุดท้ายผู้คนจำนวนมากก็อาจต้องพูดว่า **“เรื่องเลิกระบหรี่หรือ ไม่เห็นยากเลย ผมเลิกได้มาตั้งหลายครั้งแล้ว”** (เพียงแต่กลับไปสูบบุหรี่ทุกครั้งเท่านั้น)

ขั้นตอนการใช้ **“ความอดทน อดกลั้น”** เพื่อ **“ตัดใจ”** นี้จึงเป็นด่านสุดท้ายที่สำคัญของเส้นทางสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง เหมือนการสอบวิทยานิพนธ์ว่าจะผ่านการประเมินของคณะกรรมการสอบหรือไม่ ซึ่งถ้าปฏิบัติตาม ๕ ขั้นตอนแรกดังที่ได้กล่าวมาอย่างมั่นคงเป็นลำดับ ๆ ก็จะก่อให้เกิดการสะสม**มวลกำลัง** (momentum) ที่ช่วยเสริมให้เกิดกำลังของความอดทนอดกลั้นเพื่อให้สอบผ่านในขั้นตอนที่ ๖ นี้ได้ง่ายขึ้น แต่ถ้าปฏิบัติแบบข้ามขั้นตอน **มวลกำลัง**ที่จะสะสมส่งผ่านมาถึงขั้นตอนนี้ก็จะมิลดลง โดยถ้าหากคนผู้นั้นมีพื้นฐานของกำลังจิตใจที่แข็งแกร่งมาก่อน ก็อาจเอาชนะอุปสรรคในขั้นนี้ได้ไม่ยาก แต่ถ้าไม่มีพื้นฐานของจิตใจที่เข้มแข็งรองรับ แล้วไม่อาศัยการ**สะสมมวลกำลัง**จากการปฏิบัติทีละขั้นตอนอย่างมั่นคงช่วยเสริม ก็มักจะแพ้ยัยตัวเองในด่านสุดท้ายของการปฏิบัตินี้

อาศัยพลังความอดออม

พลังความอดทนอดกลั้นคือพลังของจิตใจ ส่วนพลังความอดออมนั้นคือพลังของปัญญา เหมือนที่เราสามารถอดออมโดย **“ตัดใจ”** ไม่ใช้เงินที่มีอยู่จนหมดไปกับการซื้อของที่อยากได้ อยากมีนั้น ๆ เพื่อเก็บเงินส่วนหนึ่งไว้ใช้ในยาม

ฉุกเฉินจำเป็น ก็เพราะการมี **“ปัญญา”** มองเห็น ว่า ถ้าหากเราใช้เงินที่มีอยู่ซื้อของที่อยากได้ อยากมีนั้น ๆ จนไม่มีเงินเหลือเก็บเลย เกิดในอนาคตตัวเองหรือครอบครัวมีเหตุฉุกเฉินจำเป็น ต้องใช้เงินขึ้นมา ก็จะต้องเดือดร้อนเพราะไม่มีเงินเก็บเผื่อไว้ ฉะนั้นจึงสามารถ **“ตัดใจ”** ไม่ซื้อของชิ้นนั้น เป็นต้น

ในการตั้งปณิธานหรือลัจจะที่จะเลิกสูบบุหรี่ให้ได้ นอกเหนือจากการอาศัยพลังความอดทนอดกลั้นแล้ว พลังของ**ปัญญา**ที่ทำให้รู้จัก**อดออม** ก็เป็นปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะช่วยให้สามารถสอบผ่านด่านสุดท้ายนี้ได้อย่างราบรื่นขึ้น

ถ้าหากเราสามารถพิจารณาให้เห็นคุณในความเป็นคุณของการเลิกบุหรี่ หรือพิจารณาให้เห็นโทษในความเป็นโทษของการติดบุหรี่ ได้อย่างกระจ่างชัดเที่ยงตรงในความจริงตามที่เป็นจริงมากเท่าไร การ **“ตัดใจ”** ไม่ไปสูบบุหรี่ตามที่ **“มาร”** มาคอยรบเร้าเข้าซื้อในด่านสุดท้ายนี้ก็จะกระทำได้อย่างรวดเร็วและง่ายขึ้นเท่านั้น

เปรียบเหมือนคนที่ชอบพูดว่าไม่มีเวลา วันหยุดก็ไม่มีเวลาเพราะต้องพักผ่อนอยู่กับครอบครัว หรือมีนัดกับเพื่อน วันธรรมดาก็ไม่มีเวลาเพราะต้องทำงานลาหยุดไม่ได้ แต่ถ้าเกิดมีงานที่จะจ้างให้ไปทำในวันนั้นด้วยเงิน ๕,๐๐๐ บาท เราก็จะมีเวลาขึ้นมาทันที อันแสดงให้เห็นว่าการมีเวลาให้กับสิ่งนั้นแค่นั้น ขึ้นอยู่กับการเห็นคุณประโยชน์ของการกระทำดังกล่าวมาน้อยเพียงใด ถ้า มองไม่เห็นประโยชน์คุณค่าที่จะได้รับชัดเจน เราก็จะรู้สึกไม่มีเวลาให้กับสิ่งนั้น แม้เรื่องที่ได้ง่าย ๆ ก็จะกลายเป็นเรื่องยาก ในทางกลับกัน ถ้าหากเราเห็นประโยชน์คุณค่าของการกระทำนั้น แม้เรื่องยากก็จะดูเหมือนง่ายขึ้น และมีเวลาเฉียดให้กับการกระทำนั้น ๆ โดยไม่ยากในทันที ความรู้สึกที่ว่าทำได้ยากหรือง่าย ส่วนหนึ่งจึงขึ้น

กับคุณค่าที่เราเห็น

ฉะนั้นถ้าหากได้ปฏิบัติตามขั้นตอนสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง ๓ ขั้นตอนแรกอย่างมั่นคง จนเกิดความรู้ความเข้าใจที่ “เที่ยงตรงในเหตุในผล” โดยตระหนักถึงประโยชน์คุณค่าของ “ผล” ที่เป็นสิ่งซึ่ง “มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” จากการกระทำ “เหตุ” นั้น ๆ ได้อย่างชัดเจน ก็จะก่อให้เกิดการสะสมผลกำลังของพลังความอดออม ที่ผ่องถ่ายมาช่วยให้สามารถสอบผ่านขั้นตอนของด่านสุดท้ายนี้ได้ง่ายขึ้น

อย่างไรก็ตาม ถ้าสอบด่านสุดท้ายนี้ไม่ผ่าน ก็ควรกลับไปทบทวนตั้งแต่การปฏิบัติสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงจากขั้นตอนที่ ๑ ถึง ๕ ใหม่ว่า มีจุดอ่อนของการปฏิบัติในขั้นตอนไหน ข้ามขั้นตอนใดมาบ้างหรือไม่ เพราะถึงแม้ในทางปฏิบัติเราไม่จำเป็นต้องมาทำที่ละขั้นละตอนเหมือนที่บรรยายตามทฤษฎีก็ตาม โดยอาจจะทำควบคู่พร้อมกันไปมากกว่า ๑ ขั้นตอน หรือทำสลับกันในบางขั้นตอน หรือข้ามบางขั้นตอนไปก็ได้

แต่สุดท้ายถ้าไม่สามารถช่วยให้เกิดการปฏิบัติจนบรรลุถึง “ผลที่ดี” ตามที่มุ่งหมาย ก็แสดงว่าน่าจะมีคามบกพร่องในจุดใดจุดหนึ่งของขั้นตอนการปฏิบัติดังกล่าว ที่เราอาจคิดว่าไม่สำคัญและมองข้ามไป ซึ่งสำหรับคนที่มีความรู้พื้นฐานกำลังของปัญญาหรือกำลังของจิตใจรองรับอย่างเข้มแข็งก็อาจไม่จำเป็นต้องอาศัยขั้นตอนนั้น ๆ ช่วย (อาทิ ไม่ต้องอาศัยแบบชีวิตทางศาสนาช่วย เป็นต้น) แต่สำหรับผู้คนส่วนใหญ่ที่ยังไม่มีพื้นฐานความอดทนอดกลั้น และอดออมรองรับมากพอ ก็อาจจำเป็นต้องอาศัย “ตัวช่วย” ในขั้นตอนการปฏิบัติที่ละเอียดมองข้ามไปเหล่านั้น อันจำเป็นต้องกลับไปทบทวนและศึกษาเรียนรู้ เพื่อให้สามารถบรรลุครบถ้วนใหม่

๓.๗ การละวางความชั่วความทุจริต

ถ้าสอบผ่านขั้นตอนที่ ๖ มาได้ ขั้นตอนสุดท้ายอันคือ “การรู้จักละวางความชั่ว ความทุจริต และรู้จักสละประโยชน์ส่วนน้อยของตนเพื่อประโยชน์ส่วนใหญ่ของบ้านเมือง” ซึ่งสอดคล้องกับการ “เข้าถึงความพอเพียงจนตกผลึกเป็นระบบภูมิคุ้มกันในชีวิต” ก็จักเป็นเรื่องที่ง่าย เหมือนนักศึกษาที่เมื่อสามารถสอบผ่านวิทยานิพนธ์ได้ ขั้นตอนที่จะมาสรุปเพื่อปรับปรุงแก้ไขคำผิด วรรคตอน หรือเพิ่มเติมเนื้อหาอีกบางส่วนตามที่กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ให้คำแนะนำ ก่อนที่จะส่งวิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ไปให้กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ลงนามในขั้นสุดท้ายนั้น ก็เป็นเรื่องที่ไม่ยากลำบากอะไรแล้ว

แต่ถ้าไม่ได้ปฏิบัติตามขั้นตอนสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงอย่างเป็นลำดับดังที่กล่าวมา แล้วอยู่ดี ๆ ไปขอให้ละวางความชั่วความทุจริต หรือเสียสละประโยชน์ส่วนน้อยของตนเพื่อประโยชน์ส่วนใหญ่ของบ้านเมืองในเรื่องต่าง ๆ ถึงจะระรณรงค์กันอย่างไร ถ้าหากไม่มีหลักปฏิบัติเพื่อการละวางความชั่วความทุจริตควบคู่ไปด้วย ก็ย่อมจะหวังผลของการเปลี่ยนแปลงไม่ได้มากนัก พระบรมราชาโชวาทคุณธรรม ๔ ประการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ นี้ จึงเป็น “หลักการ” ที่มีคุณค่าความหมายยิ่ง ต่อการช่วยพัฒนาบ้านเมืองให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมีประสิทธิภาพในเชิงปฏิบัติ โดยไม่ใช่เพียงแค่นิเวศกรรมหรือ “ประโยคบอกเล่า” ชักชวนให้ทำกันเฉย ๆ เท่านั้น

“ความดี” กับ “ความชั่ว” อันที่จริงก็คือด้าน ๒ ด้านของสิ่งสิ่งเดียวกัน การกระทำที่เป็นไปเพื่อการละวางความชั่วความทุจริต ก็คือการกระทำที่เป็นความดี ในขณะที่จะประพடுத்தปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึงคุณธรรมความดีต่าง ๆ ได้ก็ด้วยการละวางความชั่วความทุจริตในสิ่งที่เป็นอุปสรรค

ชัดเจนว่าการเข้าถึงมีความตึงตังนั้น ๆ นั่นเอง

เหมือนนักเรียนถ้าอยากตั้งใจ “ขยัน” เรียนหนังสือ ก็ต้องกำหนดขอบเขตเป้าหมายของการกระทำเพื่อลดความ “ขี้เกียจ” ในการเรียนหนังสือดังกล่าว เช่น ตั้งเป็นลั้จะกับตัวเองว่าจะแบ่งเวลาวันละ ๑ ชั่วโมง นอกเวลาเรียนเพื่อเอาวิชาที่เรียนอ่อนนั้น ๆ มาศึกษาทบทวนทุกวันเป็นพิเศษ สัปดาห์ละ ๖ วัน ถ้าหากวันไหนทำตามลั้จะไม่ได้ สัปดาห์นั้นต้องหาช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งมาอ่านหนังสือทดแทนเวลาส่วนที่ขาดหายไปเพื่อให้ครบ ๖ ชั่วโมง

ครั้นลงมือปฏิบัติตามความตั้งใจแล้ว ก็ต้องอาศัยความมี “สติ” และ “ความพยายาม” ในการดำรงความมุ่งหมายอย่าให้เผลอเรอลืมการปฏิบัติ และใช้ความอดทนอดกลั้้นอดอ้อม เพื่อเอาชนะ “ความขี้เกียจ” ที่อยากจะไปเที่ยวเตร่หรือเล่นเกมส่คอมพิวเตอร์ แทนที่จะเอาเวลาไปอ่านหนังสือตามกำหนดเงื่อนไขของลั้จะที่ตั้งใจไว้ ผลที่สุดเมื่อสามารถประพฤติปฏิบัติตามลั้จะนั้นได้อย่างเป็นปรกตินิสัย โดยไม่รู้ลั้ว่าเป็นเรื่องยากเรื่องลำบากที่ต้องใช้ความอดทนฝืนข่มอะไรอีก เมื่อนั้นนิสัย “ขี้เกียจ” ที่เป็น “ความขั้ความทุจริต” ในกรณีนี้ก็จะถูกละวางลงแล้ว “ความขยัน” เรียนหนังสือก็จักเกิดขึ้นมาแทนที่เองโดยอัตโนมัติ เป็นต้น

ขั้นตอนที่ ๗ ของการปฏิบัติสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียงนี้ จึงเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการสรุปผลสำเร็จ เพื่อให้ตกผลึกในหลักคิดที่ว่า ได้กระทำ “เหตุ” อย่างไร จึงสามารถนำไปสู่ “ผล” ที่ดีที่พึงปรารถนาดังกล่าวตามเป้าหมาย อันจักส่งผลให้เกิดเป็นมวลก้าลั้ ที่มีผลกระทบต่อเนือองให้สามารถนำหลักการนี้ไปใช้แก้ปัญหาลึในเรือองอื่น ๆ ได้อย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น ๆ ต่อไป จนกลายเป็น “ระบบภูมิคุ้มกัน” ของชีวิต

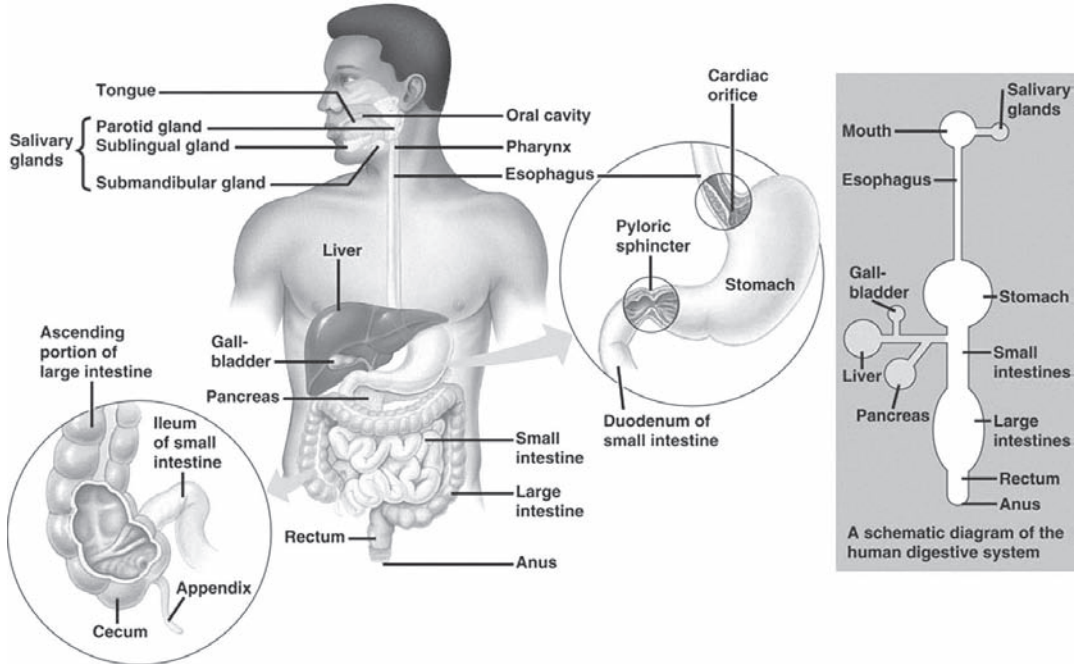
ขณะเดียวกัน การละวางความขั้ความทุจริตนั้น ๆ จะทำให้เรารู้ลั้เหมือนได้ “เกิดใหม่” จนกลายเป็น “บุคคลคนใหม่” ที่มีระบบภูมิคุ้มกันต่อความขั้ความทุจริตดังกล่าว จากตัวเราคคนเดิมที่เคยเป็นคนอ่อนแอและประสบแต่ความล้มเหลวในการกระทำลั้ที่ดีที่ตั้งใจในชีวิต ก็กลายเป็นคนใหม่ซึ่งมีความเชื่อมั่นในตัวเองว่า สามารถจะมีพลังในการเปลี่ยนแปลงชีวิตได้ตามที่ปรารถนา หรือสามารถกำหนดโชคชะตาชีวิตของตัวเองได้ดังที่มุ่งมั่น อันเป็นความรู้สึกนึกคิดแบบมีเข็มมุ่ง (Proactive Thinking) สู่ความเจริญอกงาม ไม่ใช่ปล่อยให้ชีวิตให้เลื่อนไหลไปอย่างไร้จุดหมายทิศทางตามยถากรรม ซึ่งเป็นความรู้สึกนึกคิดแบบงอมืองอเท้า (Passive Thinking) ที่ไม่ก่อให้เกิดความเจริญอกงามอะไรทั้งต่อตัวเองและผู้อื่น

ทั้งนี้เมื่อสามารถละวางความขั้ความทุจริตได้มากเท่าไร ปัญหาภาวะความบีบคั้้นเป็นทุกข์ในชีวิตก็จะลดน้อยลงในลั้ส่วนที่สัมพันธ์พอดีกับปริมาณความขั้ความทุจริตที่ลดลงนั้น ๆ แล้วก็ จะส่งผลให้ชีวิตมีความเป็นอิสระจากปัญหาที่เคยบีบคั้้นดังกล่าว ในลั้ส่วนที่สัมพันธ์เป็นปฏิภาคกัน

พอชีวิตเป็นอิสระมากขึ้น เวลา แรงงาน เงินทอง สติปัญญา ที่เคยสูญเสียไปกับการหมกมุ่นในการแสวงหาสิ่งตอบสนองความต้องการส่วนเกินความจำเป็น (หรือเกินความพอเพียง) ของชีวิต เพื่อมาบรรเทาภาวะความบีบคั้้นเป็นทุกข์จากปัญหานั้น ๆ ก็จะถูกปลดปล่อยออกมา ทำให้รู้ลั้ว่าชีวิตมีเวลาที่ทำงานเพื่อแผ่ช่วยเหลือเกือกูลคนอื่นได้มากขึ้น จากเดิมที่เคยรู้ลั้ว่าลั้พั้งแค่ปัญหาของตัวเองก็แทบเอาตัวไม่รอดอยู่แล้ว จะเอาเวลา แรงงาน เงินทอง หรือสติปัญญาที่ไหนดไปช่วยเหลือคนอื่น

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร (ตอนที่ ๓๒)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

วิธีล้างลำไส้ อีกวิธีหนึ่ง คือไม่ต้องกินอาหารที่มี 'คาร์โบไฮเดรต' เป็นเวลา ๑-๓ เดือน คือกินแต่ 'โปรตีน' กับ 'ผัก' เท่านั้น ควรกินอาหารเป็นมังสวิรัตินะดีมาก เช่น...

อาหารเข้า อดน้ำมันมะพร้าว ๑๕-๒๐ นาที (ก่อน ๗ โมง) บ้วนทิ้ง แล้วค่อยกินน้ำมันมะพร้าว ๑-๒ ชต. จึงตามด้วย **ซุบผัก** (ผักใบเขียว + มะเขือเทศ + หอมต่างๆ + ถั่ว ๕ สิ่งอก), **ต้มจืด**, **เกาเหลา**, **จับฉ่าย**, **ต้มยำ** (ต้นอ่อนของเมล็ดพืชต่างๆ)

อาหารเที่ยง **ราดหน้า** (ใส่แป้งท้าวแทนแป้งมัน, ใส่วุ้นเส้นแทนก๋วยเตี๋ยว), **ส้มตำ**, **ยำวุ้นเส้น**, **ยำผักสีธาตุ**, **น้ำผักผลไม้ปั่นหรือแยกกาก**,

น้ำพริก ผักสดหรือผักลวก (ราดกะทิ)

อาหารเย็น สลัดต่างๆ, **แกงอ่อม**, **แกงเลียง**, **เมี่ยงคำ**, **สุกี้** (ใช้ 'สาหร่ายทะเล' ที่ไม่ปรุงรส ส่วน 'กระเทียม' ควรใช้สด)

อาหารไม่ร้อน ได้จากถั่วและเมล็ดพืชต่างๆ ถ้า 'ถั่วเปลือกอ่อน' ควรแช่น้ำร้อนค้างคืน ให้มีฟองอากาศ แปลว่า **ถั่วลိ้มตาเกิดพลังชีวิต** แล้วจึงค่อยเอาขึ้นมาหนึ่งหรือต้มตามแต่อาหารที่จะปรุง ส่วน 'ถั่วเปลือกแข็ง' เช่น **มะขาม** **มะค่าโงะ** แช่น้ำค้างคืนแล้วนำมาเพาะในแกลบให้โดนแดด รดน้ำรอให้งอก แล้วจึงนำมาต้มหรือหนึ่งให้สุก เก็บไว้ใช้โดยการดองน้ำเกลือ หรือทำขนมใส่เกลือและกระเทียม จะเก็บ

ไว้กินได้นานๆ ส่วน‘เมล็ดทานตะวัน’แช่น้ำ๒-๓ชม. แล้วนำมาเพาะให้งอกในที่โปร่ง อย่รดน้ำให้แฉะมากเกินไป ให้ต้นกล้าโต ๑ คืบจนแตกใบเขียวจึงนำมาใช้ได้

คุณสมบัติของแก้วก๊วก ล้างพิษ,ชำระมูกเมือก ไขมันในลำไส้, ลดน้ำตาล, บำรุงตับ, ตับพิษ

คุณสมบัติของแมงก้าวก กระทุ้งพิษ ในตับ, แก้ไข้, บำรุงตับ, แก้ปวดท้อง

ยมน้ำค้างแก้ว เม็ดแมงลัก, ช่าหริ่ม, เต้าส่วน (ทำด้วยแป้งท้าวกว), ถั่วกวน, น้ำผลไม้ ใสไซเลียม, น้ำวุ้นหางจระเข้ ใส่น้ำผึ้งมะนาว, ต้มน้ำถั่วเขียว (ใส่น้ำตาลแดง พอหวานนิดหน่อย)

โยเกิร์ตธรรมชาติ ล้างลำไส้ ควรมีทุกมือ ถ้าซื้อโยเกิร์ตตามร้านจะหวาน ให้เติมน้ำมะนาว นิดหน่อย เพื่อคุมความหวานไว้ หรือจะทำโยเกิร์ต ธรรมชาติเอง โดยใช้ **น้ำกะทิ** หรือ **นมจืดพร่องไขมัน** อย่างใดอย่างหนึ่ง มา ๑ ลิตร + โยเกิร์ตธรรมชาติ ๑ ถ้วย คนให้เข้ากัน (คลุมผ้าขาวบาง) ไว้ที่อุณหภูมิ ปกติประมาณ ๒๔ ชม. จะเห็นว่า น้ำกะทิ หรือนมจืด กลายเป็นโยเกิร์ตธรรมชาติที่มีรสเปรี้ยว นำไปเก็บไว้ในตู้เย็นเพื่อไม่ให้เชื้อเดินทางเร็วเกินไป ไม่ควรกิน จนหมด ควรเหลือไว้ต่อเชื้อบางส่วน โดยนำน้ำกะทิ หรือนมจืด มาผสมกับหัวเชื้อเก่า เก็บไว้ ๒๔ ชม. ที่ อุณหภูมิปกติ ก็จะได้โยเกิร์ตธรรมชาติกินไปตลอด

การไม่รับประทานคาร์โบไฮเดรต ประมาณ ๑ - ๓ เดือนนั้น **มีผล** ทำให้ ‘นิ่ว’ ใน **ถุงน้ำดี** ในตับ ทายออกมากทางอุจจาระ และ ‘ไขมัน’ ที่ติดอยู่ตามระบบทางเดินอาหาร ก็จะ **ทยอยหลุดออกมาเรื่อยๆ** คอยสังเกตเวลาเข้า ห้องน้ำ หลังจากไม่รับประทานแป้ง ๑ - ๓ เดือน และกินอาหารล้างลำไส้ ตามวิธีการที่ได้กล่าว มาแล้วข้างต้น เมื่อไปตรวจลำไส้โดยใช้กล้องส่อง ดู จึงเห็นว่า **ลำไส้สะอาดมาก จะทำให้อายุของ เซลล์ในร่างกายยืนยาวด้วย**

๒. ระบบภูมิคุ้มกัน

ทำไมต่ออาหารจึงระบบภูมิคุ้มกัน เพราะ ว่า **ระบบภูมิคุ้มกันเกี่ยวข้องกับ ตับ- ถุงน้ำดี- ม้าม**

เมื่ออวัยวะที่สร้างน้ำดีบกพร่อง อ่อนแอลง ก็จะมี ปัญหาเกี่ยวกับระบบภูมิคุ้มกัน ทำให้ไขมัน โปรตีน คาร์โบไฮเดรตที่กำลังถูกเปลี่ยนเป็น ฮอริโมน หรือน้ำหล่อเลี้ยงส่วนต่างๆของร่างกาย ไม่สามารถ ทำงานได้สำเร็จ กลายเป็นไขมัน ติดอยู่ในท่อน้ำดี ในตับ และในถุงน้ำดี เมื่อมีไขมันเพิ่มขึ้นจำนวนมาก ใน‘ท่อน้ำดี’ ใน‘ตับ’ และใน‘ถุงน้ำดี’ ก็จะทำให้ **การย่อยไขมันลดลง** ทำให้ร่างกายต้องส่งไขมัน ไปพอกไว้ตามส่วนต่างๆของร่างกายก่อน ถ้า ตับ-ถุงน้ำดี-ม้าม แข็งแรงเมื่อใด ก็จะนำ‘ไขมัน’ เหล่านั้น มาย่อยเป็น ‘ฮอริโมน’ ต่อไป

สาเหตุที่ทำให้ระบบภูมิคุ้มกันอ่อนแอ

๑. ชอนนอนเมิดพัคคมจ่อร่างกาย

ร่างกายต้องปรับอุณหภูมิให้อยู่ที่ 37°C เสมอ แต่พอเปิดพัดลมจ่อมาที่ร่างกายเรา อุณหภูมิต้อง ลดลง **ร่างกายต้องปรับอุณหภูมิด้วยการหมุนเวียนเลือดมาให้เร็วขึ้น โดยเป็นหน้าที่ของ ‘ตับ’** ซึ่งช่วงที่ร่างกายหลับนั้น ‘ตับ’ ต้องทำ **หน้าที่ล้างและย่อยไขมัน-โปรตีน-คาร์โบไฮเดรต ให้เป็นฮอริโมน** ทำให้ตับต้องทำงานหนักขึ้นอีก ตับจึงอ่อนแอ พอตื่นเช้าขึ้นมา ก็จะมีอาการ **น้ำมูกไหล ปวดหัว ตึงเส้นขา ตาพร่า ปวด กระบอกตา เพราะลมแน่นในท้อง** เนื่องจาก ‘ตับ’ ยังย่อยไขมัน-โปรตีน-คาร์โบไฮเดรต ยังไม่สิ้นสุดกระบวนการ ทำให้ไขมันตกค้าง ใน‘ท่อน้ำดี’ ใน‘ตับ’จำนวนมาก ถ้าบวกกับ นอนดึกบ่อยๆ ก็จะมี‘แคลเซียม’ ลอยมาเกาะกับ ‘ไขมัน’ ในท่อน้ำดี หรือถุงน้ำดี กลายเป็น ‘นิ่วก้อน แข็ง’ ชอนอยู่ในถุงน้ำดี หรือในท่อน้ำดี ในตับ เป็นจำนวนมาก

๒. ชอนอมน้ำกระหมัดกั อามน้ำก่อนนอน อามน้ำบ่อยๆ แช่นานเกิน ๓๐ นาทีบ่อยๆ เมื่อร่างกาย **มีความชื้นเกิดขึ้นที่ผิวหนังบ่อยๆ** หน้าที่ของ‘ม้าม’ จะต้องปรับอุณหภูมิให้ร่างกายอยู่ที่ 37°C ทำให้เกิดอาการเมื่อยทั่วตัว และโดยเฉพาะ บริเวณ‘ช่อง’ จะเกิดอาการ **เกร็งง่าย ถึงขั้นเป็น**

ตะคริว ปวดเข่าง่าย ถ้ายกอะไรหนักๆ จะเกิดหมอนรองกระดูกเคลื่อนง่าย ถ้าเป็นนานๆ ขาจะมีอาการ โกงงอ ส่งผลให้การผลิต 'น้ำตาล' ไปย่อยไขมันลดลง ทำให้ร่างกายมีลมที่นอกลำไส้ อ้วนบวมแบบฉุๆ บางครั้งส่งผลให้เจ็บที่สันเท้า บ่อยๆ

๓. เม็ดแอรอนโดจน่มเข่าน้องเข็น (โดยเฉพาะไม่พันผ้าที่เอว) อากาศเย็นทำให้ 'ไต' และ 'ปอด' ต้องทำงานหนัก ทำให้หลอดเลือดหดตัวง่าย 'ไต' ต้องทำหน้าที่ปรับอุณหภูมิที่ 37°C ยิ่งเปิดแอร์เย็นมากๆ ทั้งคืน 'ไตและปอด' ก็จะต้องทำงานหนักด้วย ถ้าชอบดื่มน้ำเย็นประจำจะทำให้หลอดเลือดและไตอ่อนแอเช่นกัน ฉะนั้นเมื่อหลอดเลือดมีเม็ดเลือดเสียจำนวนมากและหลอดเลือดหดตัวเพราะน้ำเย็น ก็จะทำให้เป็น 'อัมพฤกษ์' ได้ง่าย มีอาการปวดหลังง่าย เมื่อ 'ไต' อ่อนแอลงมาก จะทำให้เกิดเสลดและเสมหะเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากที่คอ - ที่ขั้วปอด ทำให้เกิดการระคายคอ ไอ - เจ็บคอ วิธีแก้ระดับต้น ใช้การดีท็อกซ์สวนล้างลำไส้เพื่อลดมูกเมือกในลำไส้ ลดขยะที่ตกค้างในลำไส้ใหญ่ หลายคนบอกว่า เคยดีท็อกซ์ร่างกายไม่เห็นมีอะไรเปลี่ยนแปลง ถ้าร่างกายปกติก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงแน่นอน แต่ถ้ามีอาการผิดปกติในร่างกายแล้วทำดีท็อกซ์ ก็จะเห็นการเปลี่ยนแปลงเร็วกว่า กินยาเสียอีก บางคนมีแต่เสลดอย่างเดียว ดีท็อกซ์ประมาณ ๑ กระบอกก็พอ บางคนเสลดมากต้องเพิ่มขึ้นอีก ๑ กระบอก ถ้าเจ็บคออาจจะต้องใช้ถึง ๔ กระบอก อาการเจ็บคอจึงจะบรรเทา ทำง่ายแล้วไม่ลองทำ ก็เป็นต่อไป กินยาต่อไป หากหมอต่ไปจนกว่าจะหายก็แล้วกัน

๔. โยโย่โย่ง่าง นยุตงัดง่าง ใจร้อน อารมณ์เช่นนี้ ทำให้ 'ถุงน้ำดี' ปิดบ่อยๆ 'ถุงน้ำดี' จะขันเต็มไปด้วยไขมัน 'ท่อน้ำดีในตับ' ก็ขันไปด้วยไขมันเช่นกัน รุขุมชนจะเปิดกว้างหายาบเป็นรูหลุมตามอารมณ์ของเราอย่างเห็นได้ชัด แต่ถ้าปรับลมหายใจให้หายใจได้ยาวๆ รุขุมชนก็จะละเอียดขึ้น อารมณ์หงุดหงิด ขี้โมโห ใจร้อนก็จะลดลง เพราะมี 'สติ' ระลึกถึงลมหายใจได้สม่ำเสมอ

๕. อดอั้นน้ำ อั้น ทำให้พิษที่จะต้องถูกขับออกไปไม่ได้ ต้องถูกดูดกลับเข้าไปในกระแสเลือด ทำให้ตับ - ไต - ม้าม ต้องทำงานหนัก ทั้ง ๓ อวัยวะ ทำให้เลือดเป็นกรดบ่อยๆ ก็จะทำให้ท่อน้ำดีมีไขมันตกค้างอีกเช่นกัน ทำให้ตาพร่าได้ โบราณบอกไว้ว่า "ถ้าอั้นขี้และฉี่บ่อยๆ จะทำให้ตาบอดได้" ฉะนั้นพยายามดื่มน้ำอย่างน้อย ชั่วโมงละ ๑ แก้ว ตั้งแต่ตื่นนอนเช้าจนถึง ๑๗.๐๐ น. เพื่อขับสารพิษออกจากร่างกายทั้งวัน

๖. นางใจกัน อาจเป็นเพราะความเคยชิน ซึ่งอยู่ในสังคมเมืองหลวงที่อากาศมีแต่มลพิษ มีแต่เรื่องเร่งรีบ ทำให้ร่างกายหายใจสั้นโดยไม่รู้ตัว เพราะกลัวจะสูดเอาอากาศหรือควันพิษเข้าร่างกาย การหายใจสั้นบ่อยๆ จะทำให้ 'ถุงน้ำดี' ปิด 'ไขมัน' ก็จะมีขึ้นอีก เช่นกัน ทำให้เกิด นิ้วที่ท่อน้ำดี ได้

๗. นอนหลับไม่สนิท นอนดิ๊ก คนที่นอนไม่ค่อยหลับ หรือหลับไม่สนิท หรือหลับแล้วตื่นกลางดึกนั้น บอกถึงร่างกายส่งสัญญาณขออาหารที่จะมาปรับระดับฮอร์โมนในร่างกาย ซึ่งอาจเกิดจากมีอาการมึนงงหรืออายุมากแล้วสังขารเสื่อมหรือทำงานตรากตรำทั้งร่างกายและความคิด จึงต้องมีอาหารมาบำรุงร่างกายเพื่อเพิ่ม หรือปรับระดับ 'ฮอร์โมน' ในร่างกายให้สมดุล ถ้าฮอร์โมนยังไม่สมดุล ก็จะตื่นฉี่เพิ่มขึ้น ถ้าเราขาดฮอร์โมน ร่างกายจะร้อนวูบวาบ ร่างกายจะระบายความร้อนด้วยน้ำ ทำให้เราฉี่บ่อยๆ แม้จะดื่มน้ำน้อย แต่ร่างกายจะเรียกร้องให้ดื่มน้ำเพิ่มเข้าไปมากๆเอง อาการเช่นนี้จะทำให้เกิดนิ้วในท่อน้ำดีเช่นกัน (ควรดื่มน้ำที่อุณหภูมิปกติเท่าร่างกาย เริ่มดื่มตั้งแต่ตื่นนอนตี ๓ (เป็นน้ำอุ่นจะดี) และดื่มน้ำหลังอาหารสักหนึ่งชั่วโมง จนถึงเวลา ๕ โมงเย็นเป็นเวลาของ 'ไต' ควรจะหยุดดื่มน้ำเปล่าได้แล้ว เพราะไม่เช่นนั้น 'ไต' จะต้องทำงานหนัก แต่ดื่มเป็นสารอาหาร (หลัง ๑ ทุ่ม) เช่น น้ำปั่นเม็ดบัว-ลูกเดือยหรือเครื่องชงสกัดจากน้ำมันรำข้าว หรือน้ำเอ็นไซม์ จะช่วยให้นอนหลับ ไม่ฉี่ได้ ☺ (อ่านต่อฉบับหน้า)

● นายอิฐ วินเทอร์

ตำรวจเป็นของรัฐบาล
หรือเป็นของประชาชน?
ประชาชนเดือดร้อน ท่านเฉย
รัฐบาลเดือดร้อน ท่านช่วย !

ตำรวจไทย : ยอดมนุษย์หรืออมนุษย์?

รัฐบาลยิ่งลักษณ์ ตำรวจไทยมีผลงานดี ๆ เกิดขึ้นทุกวัน

จับยาบ้าได้ทุกวัน

จับเด็กแว้นซึ่งมอไซค์ที่โนนที่นี้

ปัญหาอาชญากรรม ประสานงานจับได้ไวน่าชื่นชม

ผิดกับสมัยรัฐบาลอภิสิทธิ์ ตำรวจไทยไร้ผลงาน รวากับไม่มีตัวไม่มีตน

ชาวบ้านร้องเรียนยาบ้า

ชาวบ้านร้องเรียนเด็กแว้น

ต่างจังหวัดไม่ต้องพูดถึง

ทุกอย่างเฉยมาก รวากับบ้านเมืองไม่มีตำรวจ

บอกตามตรงว่าเหมือนบ้านเมืองไร้ชื่อไร้แป

จากผลงาน ๒ รัฐบาล จึงตั้งข้อสังเกตดังนี้

ก) รัฐบาลยิ่งลักษณ์ทำงานเก่งกว่ารัฐบาลอภิสิทธิ์

ข) ตำรวจทำงานเก่ง

ทั้งข้อ ก และข้อ ข ไม่ว่าจะเลือกข้อไหน ก็ต้องหนาวตลอดไป ตราบใดที่ตำรวจก็ยังเป็นชุดเดิม ๆ

เพราะเราคงจะถามกันว่า

ตำรวจเป็นของรัฐบาลหรือเป็นของประชาชน?

ประชาชนเดือดร้อน ท่านเฉย

รัฐบาลเดือดร้อน ท่านช่วย !

คิดแล้วหนาวจ้ะ ! ☹

รักลูกผูกจิตเพียง รักตน

ในช่วงหน้าฝนพวกปลาน้ำจืดในบ่อ (สระน้ำ) หรือหนองน้ำใหญ่กลางทุ่งนาจะอพยพขึ้นมาอาศัยตามแปลงนาเพื่อวางไข่ขยายพันธุ์ แต่พอถึงช่วงหน้าปลายฝนจะเข้าสู่ฤดูหนาว พวกปลาน้ำจืดก็จะอพยพกลับไปที่สระน้ำหรือหนองน้ำใหญ่ตามเดิม เป็นวัฏจักรวนเวียนตามธรรมชาติ

ต้นฤดูฝนเช่นกัน เมื่อฝนแรกโปรยลงมา เสียงกบร้องระงมทั่วท้องทุ่ง เป็นเสียงร้องของกบตัวผู้ ซึ่งมีกล่องเสียงอยู่ใต้คาง กบตัวผู้ร้องเรียวกบตัวเมียเพื่อผสมพันธุ์ กบตัวเมียวางไข่ในโพรงดินตามท้องนาตั้งแต่ปลายฝนปีที่แล้ว เมื่อฝน

มาน้ำท่วมเจ็บนองก็ไหลขึ้นมาเตรียมวางไข่ เมื่อได้ยินเสียงร้องอ๊บ ๆ ของกบตัวผู้มันก็จะกระโดดไปยังทิศทางตำแหน่งนั้น เมื่อไปถึงกบตัวผู้จะขึ้นขี่ประกบหลังตัวเมีย แล้วในเวลาจังหวะที่เหมาะสมกบตัวเมียปล่อยไข่ กบตัวผู้จะขับน้ำเชื้อเข้าผสมกับไข่ที่ไหลออกมาพอดี ไข่กบเมื่อถูกผสมแล้วจะลอยเป็นแพบริเวณน้ำตื้นชายฝั่ง หรือตามพืชพันธุ์ไม้น้ำ และไม่ช้าไข่ก็จะกลายเป็นลูกอ๊อด หัวกลม หางแหลม ว่ายแหวกน้ำไปมา

ต้นข้าวกำลังงอกใบเขียวขจี แม่ปลาซ่อนตัวใหญ่เลี้ยงลูกน้อยตัวสีแดง ๆ ผุ่งใหญ่ ลำตัวยาว

ขนาดหนึ่งนิ้ว ต่อมาน้ำในแปลงนาก็แห้งลง ๆ แม่ปลาช่อนต้องหาแหล่งน้ำใหม่ มันอ้าปากดูดลูกปลาเข้าไว้เต็มปาก แล้วกระโดดข้ามคันนาไปสู่แปลงนาที่มีน้ำอยู่มาก พอปล่อยลูกปลาออกแล้วก็รีบกระโดดกลับมาเอาปากดูดลูกปลาชุดใหม่ที่ยังตกค้าง แม่ปลาช่อนกระโดดข้ามคันนาหลายสิบเที่ยว เพื่อวนส่งเอาลูก ๆ ไปยังแปลงนาที่ปลอดภัย เพราะความรักลูกของแม่ปลาช่อน จึงพยายามประกบลูก ๆ ใ้ว่ายวนเกาะกลุ่มอยู่แต่ในวงแคบ ๆ เพื่อแม่ปลาจะได้ระวังภัยที่มาจากรปลาใหญ่ตัวอื่น ที่มักจะแอบจับลูกปลาเอาไปกิน

มีคลิปจากอินเทอร์เน็ต ถ่ายทอดความรักที่พ่อกบมีต่อลูก ใครดูก็ประทับใจ ท่ามกลางแดดเปรี้ยงแองน้ำเล็กใกล้แห่งขอด มีลูกอ๊อดนับพันตัวที่กำลังจะแห้งตาย น้ำในแองแห้งลง ๆ แต่ใกล้กันนั้นมีหนองน้ำใหญ่ พ่อกบกระโดดไปที่หนองน้ำใหญ่ใช้สองขาหลังตะกุกดินโคลนออกอย่างเอาจริงเอาจัง แข่งกับแสงแดดแผดจ้าที่ทำให้น้ำระเหยอย่างรวดเร็ว ในที่สุดร่องน้ำจากความพยายามทุ่มสุด ๆ จากแรงกายของพ่อกบก็เกิดร่องน้ำเล็ก ๆ เชื่อมต่อหนองน้ำใหญ่ ลูกอ๊อดทั้งฝูงว่ายไปสู่หนองน้ำใหญ่อย่างเป็นสุข

ปลาช่อนและกบจับตัวอยู่ในจำพวกสัตว์ที่มีความสามารถน้อย แตกต่างกับพวกสัตว์ที่มีสี่ขา เช่นช้างม้าวัวควาย ที่ถูกฝึกให้เป็นสัตว์แสนรู้ได้ แต่ปลาช่อนและกบถึงแม้มันจะเป็นเพียงสัตว์เดรัจฉานติดดินอย่างไรก็ตาม แต่ความรู้สึกสัญชาตญาณความรักและห่วงใยลูกนั้นก็ไม่ได้หายไปจากพวกสัตว์สี่เท้าหรือแม้แต่ความรู้สึกของมนุษย์ที่มีต่อลูกเลย

มีนิยายชีวิตเรื่องหนึ่ง หลายคนได้อ่านแล้วถึงกับน้ำตาซึม เรื่องมีอยู่ว่า ลูกชายคนเดียวเกิดมาแล้วไขว่ห้างหนึ่งขาดหายไป ซึ่งจัดว่าเป็นปมด้อยอย่างที่สุด เมื่อลูกชายโตขึ้นเป็นหนุ่ม จึงมีผู้ไม่ประสงค์จะเปิดเผยตัวช่วยบริจาคไขว่ห้างให้ ลูกชายไม่ต้องน้อยใจหรืออับอายจากปมด้อยนี้แล้วมีอาการครบสามสิบสอง พร้อมมีงานทำ ฐานะ

เจริญรุ่งเรือง มีความสุข ไม่น้อยหน้าผู้คนในสังคมหลายปีผ่านไป แม่อยู่ในวัยชราและล้มป่วยลง ในที่สุดก็สิ้นลม พ่อเรียกลูกชายมาใกล้ ๆ แล้วพ่อก็ลูบผมแม่อย่างช้า ๆ นุ่มนวล ผมถูกเสยขึ้น ไบหูของแม่ขาดหายไปหนึ่งข้าง ลูกชายจึงรู้ว่าผู้ที่บริจาคไขว่ห้างหนึ่งข้างให้ตนนั้นคือแม่นั่นเอง

๑๒ สิงหาคม ตรงกับวันแม่แห่งชาติ แต่จะมีลูกสักกี่คนที่คิดถึงพระคุณของแม่ ที่ท่านทุ่มเททั้งชีวิตมอบให้แก่ลูก หลายครั้งแม่ยอมอดอดอมทิว แต่เพียงให้ผู้เป็นลูกได้กินอิ่มท้อง

แม่ลูกจะหลงผิดไปเป็นคนเลวร้าย เป็นที่เกลียดชังของคนอื่น แต่แม่ก็ยังรักไม่โกรธชัง แม่ยังคงเฝ้าคอยให้อภัยลูกอยู่เสมอ

วันนี้...แม่บางท่านอาจจะอยู่ที่บ้านพักคนชรา และคงอยู่ที่นี้จนกระทั่งวันสุดท้ายของชีวิต แต่แม่ก็ขอแค่เพียงได้เห็นหน้าลูกแวะเวียนมาเยี่ยมบ้าง เพียงเท่านั้นแม่ก็แสนจะดีใจเป็นที่สุดแล้ว **☞**

ผู้ตั้งใจฝึก ตั้งใจเพียร
ด้วยแนวทางปฏิบัติธรรมที่ดีที่ถูกต้อง
อย่างเอาจริงเอาจัง
นั่นแหละคือ ผู้ค้ำจุนโลก
ผู้จะเป็นคนช่วยมวลมนุษยชาติ
ให้มี “สันติภาพ” ที่แท้จริงในโลก
ทุกโอกาส
(๑๒ มิ.ย.๒๐)

● **พ่อครูสมณะโพธิรักษ์**
พจก.จ.บริการพุทธะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

“ปรัชญาข้าวตก” ไม่จำเป็นต้องเอาทั้งหมด

หลายคนอาจจะเคยได้ยินแต่ “ปรัชญา รวงข้าว” แต่กับ “ปรัชญาข้าวตก” หลายคนอาจจะเคยได้ยินเป็นครั้งแรก และฟังดูแปลก ๆ ก็แน่นอนครับ เพราะมันเป็น คำที่เพิ่งคิดค้นขึ้นโดยผมเอง

ด้วยความที่มาจากครอบครัวที่มีอาชีพชาวนา มาตั้งแต่รุ่นปู่ย่าตายาย ชีวิตผมจึงผูกพันกับ ท้องนามาตั้งแต่เด็ก ได้เห็นวิถีของการทำนาแบบ เตี ๆ ทุกปี ทุกปี เริ่มจากช่วงของการเพาะต้นกล้า ไถคราดเพื่อเตรียมดิน ปลูก ดูแลรักษา จน กระทั่งข้าวเหลืองสุกเก็บเกี่ยวได้ ซึ่งตอนเก็บ เกี่ยวนี้ชาวนาดอนสมัยที่ผมเป็นเด็กเล็กเขาจะใช้ เคียวเกี่ยวเป็นหลัก เกี่ยวทีละกำ ๆ มีข้าวหล่นบ้าง หลุดมือเกี่ยวไม่หมดบ้าง เมื่อเกี่ยวเสร็จแล้วเขาก็ จะปล่อยข้าวทิ้งไว้กับตอฟางข้าวในนาเพื่อปล่อย ให้รวงข้าวแห้งสักระยะ จากนั้นจึงนำข้าวที่เกี่ยว แล้วมากองรวมกันไว้เป็นกอง ๆ เพื่อรอการฟาด หรือสีเป็นข้าวเปลือก ซึ่งแต่ละชั้นละตอนก็จะมี เมล็ดข้าวที่ตกหล่นมากบ้างน้อยบ้าง เช่น ตอนที นำข้าวมากองรวมกันก็จะมีเมล็ดข้าวตกหล่น เนื่องจากแรงสั่นสะเทือนตอนแบกหาม ตอนสี บางครั้งก็มีข้าวกระฉอกออกจากกระสอบบ้าง ไม่มี ชาวนาคนไหนที่สามารถเก็บเกี่ยวข้าวแล้วนำข้าว ออกจากท้องนาของตัวเองได้หมดทุกรวงทุกเมล็ด ตอนเป็นเด็กผมได้เห็น “ข้าวตก” เหล่านี้ก็ ตั้งถามสงสัยว่ามันสูญเปล่าไหม แล้วผมก็ได้

คำตอบเมื่อโตขึ้นมาในอีกไม่นานคือไม่เลย ข้าวที่ หลุดจากการเก็บเกี่ยวหรือเกี่ยวไม่หมด ก็จะมี ชาวนาอีกกลุ่มที่ยากไร้ไม่มีนาเป็นของตัวเองมา เกี่ยวเอาไปเรียกว่าการ “เก็บข้าวตก” ส่วนเมล็ด ข้าวที่หล่นบนพื้นนาก็กลายเป็นอาหารของไก่ นก หนู และสัตว์เล็กสัตว์น้อยอื่น ๆ ทุกอย่างมัน เกื้อกูลกันหมด

วิถีชาวนาสอนผมว่า “ของบางอย่างเราอาจ ไม่ได้มันมาเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ อาจขาดตกไปบ้าง ระหว่างการเดินทาง ระหว่างกรรมวิธีเพื่อที่จะ ทำให้ได้มันมา แต่ส่วนที่ตกหล่นไปมันไม่ได้กลายเป็น ไร้ค่าเสมอไป มันยังทำประโยชน์ให้คนอื่น หรือสิ่งอื่นได้เสมอ ทุกสิ่ง ทุกอย่างล้วนเกื้อกูลกัน” ซึ่งผมเรียกมันว่า “ปรัชญาข้าวตก” นั่นเอง

ทุกวันนี้ถึงแม้ผมจะไม่ได้เป็น “ชาวนา” ตาม รอยบรรพบุรุษ แต่สิ่งที่ผมได้เรียนรู้ในวัยเด็กตอน นั้นยังสอนผมได้ดีอยู่เสมอ

ทุก ๆ ครั้งที่ผมนึกเสียดายสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น เงินหล่นหาย แม่ค่าทอนเงินผิด แท็กซีไม่มี เศษทอนให้ ของหาย ฯลฯ ผมจะนึกถึง “ปรัชญา ข้าวตก” คือ บางสิ่งบางอย่างเราไม่จำเป็นต้อง เอาทั้งหมด สละบ้างก็ได้ หยวน ๆ กันไปไม่ถึงสา แล้วมันก็ได้ทำให้เราเดือดร้อนมากมายอะไร เงิน ที่หล่นหายไปมันอาจช่วยให้ขอทานคนหนึ่งได้มี เงินซื้อข้าวกิน เงินทอนที่ยกให้แก่กซีไปมันอาจ ช่วยให้เขาได้มีเงินไปเลี้ยงดูปากท้องครอบครัว

ซึ่งวันนั้นเขาอาจจะไม่ได้ผู้โดยสารเลยก็ได้ ของที่หายไปเราก็ยังหาซื้อใหม่ได้

นอกจากที่มันขาดไปแล้ว ผมยังใช้ “ปรัชญาข้าวตอก” กับสิ่งที่มันเกินมาด้วย ของที่เราได้มาแล้วมันเกินความจำเป็นต่อชีวิตเรา เราก็กะให้คนอื่นหรือบริจาคให้คนอื่นบ้างก็ได้ เช่น ตอนกิจกรรมแลกเปลี่ยนของขวัญปีใหม่ของแผนกในบริษัทที่ผมทำงานอยู่เมื่อครั้งที่ผ่านมา ผมแลกเปลี่ยนของขวัญชิ้นหนึ่งเป็นชิ้นวางของมันชิ้นใหญ่เกินไปทำให้ผมเอากลับไม่สะดวกเพราะไม่มีรถยนต์ส่วนตัว และคิดแล้วว่าของชิ้นนี้ยังไม่จำเป็นสำหรับเรา ถ้าเอาไปคงรกห้องเปล่า จึงบอกพี่แอดมินที่ออฟฟิศว่าขอบริจาคให้ออฟฟิศ และในวันต่อมาที่ออฟฟิศก็เอาไปทำชิ้นวางหนังสือ ของชิ้นนั้นแทนที่จะกลายเป็นของที่เกินความจำเป็นสำหรับเราก็กลับกลายเป็นของที่มีประโยชน์ต่อคนหมู่มากซะอย่างนั้น แล้วเราก็ได้รับคำขอบคุณ ถือเป็นสิ่งที่ไม่คาดคิด แต่ที่รู้สึกภูมิใจอยู่ลึก ๆ

เสื้อผ้าที่คับใส่ไม่ได้ก็ไม่ควรจะเสียดายแล้วแขวนไว้ในตู้เสื้อผ้าให้เกะกะเปล่า ๆ แล้วผืนลม ๆ แล้ง ๆ ว่าสักวันจะผอมแล้วกลับมาใส่ได้อีกครั้ง โอกาสความเป็นไปได้คงแค่หนึ่งในร้อย

ตามชนบทยังมีผู้ยากไร้ไม่มีเสื้อผ้าใส่ตั้งเยอะแยะ แล้วก็มีมูลนิธิที่รับบริจาคของไปให้คนเหล่านี้ เช่น มูลนิธิกระจกเงาเป็นต้น ผมว่าลองบริจาคไปบ้างก็ได้นะ เพื่อตู้เสื้อผ้าจะได้มีที่วางสำหรับเสื้อผ้าตัวใหม่

หนังสือที่กองเป็นตั้ง ๆ แล้วไม่ได้อ่าน ผมว่าลองคัดแล้วส่งไปบริจาคบ้างก็ได้นะ ยังมีเด็กนักเรียนในโรงเรียนยากจนจำนวนมากที่ไม่มีแม่ แต่หนังสือจะอ่าน ได้บุญแถมบ้านสะอาดขึ้นอีกต่างหาก

นักอ่านส่วนมากจะหวงหนังสือ ผมเองก็เคยเป็น แต่เดี๋ยวนี้ไม่แล้ว เพราะผมซื้อหนังสือใหม่เกือบทุกเดือน จนอ่านไม่ทัน แล้วก็โอกาสที่ผมจะมีเวลามาอ่านเล่มเดิมรอบสองนั้นแทบจะไม่มี ดังนั้นผมจะคัดไว้เฉพาะเล่มที่รักมากจริง ๆ เท่านั้น

นอกจากนั้นสงบริจาคหมด ให้มันไปเป็นประโยชน์ต่อคนอื่นดีกว่าที่จะกองไว้เฉย ๆ

และนอกจากนี้ผมยังใช้ “ปรัชญาข้าวตอก” กับเงินเงินเดือนที่ผมได้ทุก ๆ เดือน จำได้ไหมครับในบทความ “บริหารเงินน้อยสไตล์อ้ายคำป็น” ผมบอกว่าผมมีบัญชีอยู่บัญชีหนึ่งชื่อว่า “บัญชีการให้” ถ้าใครจำไม่ได้หรือเพิ่งเข้ามาอ่าน “ยิ้มแถมผืน” ครั้งแรกลองเข้าไปอ่านที่นี่นะครับ <http://www.yimtamphan.com/?p=903> คือ ทุก ๆ เดือนผมจะแบ่งเงินเดือน ๕-๑๐ % เข้าบัญชีนี้เพื่อทำบุญ บริจาคทาน หรือบริจาคให้มูลนิธิที่ทำงานเกี่ยวกับการช่วยเหลือสังคมต่าง ๆ ผมถือว่าเงินที่ได้มาต้องคืนให้แก่สังคมส่วนหนึ่ง ไม่จำเป็นที่เราต้องรับไว้เองทั้งหมดครับ เพราะเราใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางสังคมก็ควรคืนให้กับสังคมบ้าง

ถ้าเปรียบ “การให้” เหมือนการลงทุนก็คงเป็นการลงทุนที่เหนือกว่าการลงทุนทั้งหมดครับ เพราะมันคือการลงทุนข้ามชาติ (ข้ามภพข้ามชาติ!)

เพื่อน ๆ เชื้อใหม่ครับแทนที่ผมจะมีเงินเก็บน้อยลงแต่เปล่าเลยครับ มันกลับยิ่งเพิ่มขึ้น พอร์ตหุ้นของผมตอนที่เขียนบทความเมื่อประมาณกลางปีที่แล้วกับตอนนี้โตขึ้นหลายเท่าครับ

มีคนกล่าวไว้ว่า “ยิ่งให้ ยิ่งได้รับ” ครับ ผมก็เป็นคนหนึ่งที่ชอบอย่างนั้น

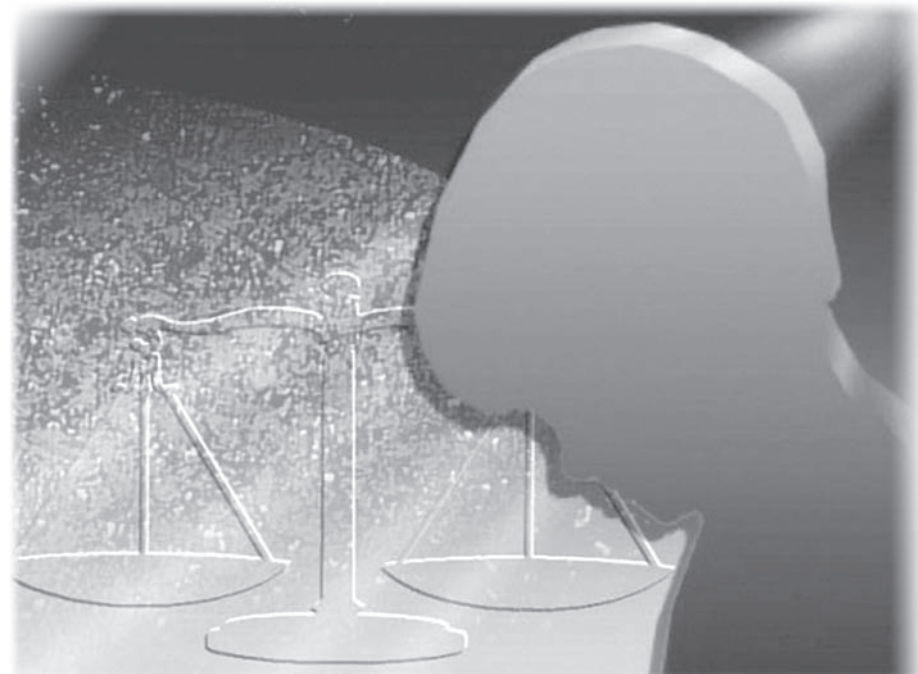
ทุก ๆ ครั้งที่ผมได้รับใบอนุโมทนาบุญหรือหนังสือขอบคุณจากมูลนิธิ สถาบัน หรือองค์กรที่ผมการบริจาคเงินให้ ผมว่ามันปีตินะ เงินแค่หลักร้อย หลักพันยังสามารถเป็นประโยชน์ต่อคนหมู่มากได้

เขาได้รับ เราก็ได้รับ สุขใจครับ

บางอย่างไม่จำเป็นต้องเอาทั้งหมด ปล่อยให้มันขาดตกบ้าง ยอมสละบ้างก็ได้ ดูจ “ข้าวตอก” บนพื้นน่ายังประโยชน์ให้สัตว์เล็กสัตว์น้อยได้อิ่มท้องฉันทิด สิ่งของมันขาดตกไปก็ยังเป็นประโยชน์ให้กับคนอื่นสิ่งอื่นได้ฉันทิด **☺**

● ขอบพระคุณ FW manuwadee@yahoo.com

การสืบสวนในคดีอาญานั้น ศาลจะต้องกระทำต่อหน้าจำเลย
อนึ่ง ระหว่างการพิจารณา ห้ามมิให้ใช้เครื่องพันธนาการกับเด็กหรือเยาวชน
และระหว่างควบคุมตัวก่อนนำเข้าห้องพิจารณา ห้ามปะปนกับจำเลยที่เป็นผู้ใหญ่

ศาลเยาวชนและครอบครัว

● ต่อจากฉบับที่ ๒๖๔

๓. ขั้นตอนสถานพินิจ

เมื่อเด็กหรือเยาวชนถูกจับกุมและพนักงานสอบสวนหรือศาลมีคำสั่งให้ผู้ปกครองนำตัวเด็กหรือเยาวชนไปพบผู้อำนวยการสถานพินิจตามวันนัด หรือศาลมีคำสั่งให้ควบคุมตัวผู้ต้องหาไว้ในสถานพินิจ จะมีการดำเนินการดังนี้

๓.๑ การปฏิบัติงานของสถานพินิจ

(๑) พนักงานคุมประพฤติจะสอบปากคำเด็กหรือเยาวชนและผู้ปกครอง สืบเสาะและจัดทำรายงานข้อเท็จจริง และแสดงความเห็นเกี่ยวกับสาเหตุแห่งการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน แล้วส่งรายงานและความเห็นนั้นไปยังพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการแล้วแต่กรณี

และถ้ามีการฟ้องร้องเด็กหรือเยาวชนต่อศาล ให้เสนอรายงานและความเห็นนั้นต่อศาล พร้อมทั้งความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษ หรือการใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน

- (๒) กรณีศาลมีคำสั่งให้ควบคุมตัวเด็กหรือเยาวชนในสถานพินิจ เมื่อสถานพินิจได้รับตัวเด็กหรือเยาวชนซึ่งไม่ได้ประกันตัว จะดำเนินการดังนี้
 - ก. ให้เด็กหรือเยาวชนทำความสะอาดร่างกาย และเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย
 - ข. ให้แพทย์ตรวจสุขภาพร่างกายและสภาพจิตใจในเบื้องต้น และถ้าเห็นสมควรให้จัดแพทย์ตรวจสภาพจิตใจด้วย
 - ค. ถ้าเด็กหรือเยาวชนเจ็บป่วยให้ได้รับการ

รักษาพยาบาลในสถานพินิจ หรือสถานพยาบาลอื่นตามที่เห็นสมควร

ง. พิจารณาความเสี่ยงและความจำเป็นในการแก้ไขบำบัดฟื้นฟู จัดประชุมคณะกรรมการสหวิชาชีพ คัดกรองเด็กและเยาวชนเข้าสู่มาตรการพิเศษในชั้นสถานพินิจ และจัดทำรายงานข้อเท็จจริงและสาเหตุแห่งการกระทำ ความผิดของเด็กหรือเยาวชนเสนอศาล

๓.๒ หน้าที่ของผู้ปกครอง

(๑) นำตัวเด็กหรือเยาวชนไปพบผู้อำนวยการสถานพินิจ หรือพนักงานคุมประพฤติตามวันนัดพร้อมหลักฐานแสดงอายุเด็กหรือเยาวชน เช่น สำเนาทะเบียนบ้าน สูติบัตร บัตรประจำตัวประชาชน หากเป็นนักเรียนให้นำหลักฐานการเป็นนักเรียนไปแสดงด้วย (พร้อมสำเนาเอกสาร)

(๒) ให้ถ้อยคำต่อพนักงานคุมประพฤติ

๔. การมัดฟ้อง

เมื่อมีการจับกุมเด็กหรือเยาวชน ซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดครบ ๓๐ วัน แล้วหากเกิดความจำเป็น ไม่สามารถฟ้องเด็กหรือเยาวชนต่อศาลได้ เช่น ยังสอบสวนไม่เสร็จ หรือมีการสั่งให้สอบสวนเพิ่มเติม พนักงานสอบสวน หรือพนักงานอัยการแล้วแต่กรณี ต้องยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอมัดฟ้อง ดังนี้

(๑) คดีที่มีอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกเกิน ๖ เดือน แต่ไม่เกิน ๕ ปี ขอมัดฟ้องต่อไปได้ไม่เกิน ๒ ครั้งครั้งละ ๑๕ วัน รวม ๒ ครั้ง ไม่เกิน ๓๐ วัน ทั้งนี้เมื่อรวมระยะเวลา นับแต่ถูกควบคุมตัวแล้ว ต้องไม่เกิน ๖๐ วัน

(๒) คดีที่มีอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกเกิน ๕ ปี ขอมัดฟ้องต่อไปได้อีกไม่เกิน ๔ ครั้งครั้งละไม่เกิน ๑๕ วัน รวม ๔ ครั้ง ไม่เกิน ๖๐ วัน ทั้งนี้ เมื่อรวมระยะเวลา นับแต่ถูกควบคุมตัวแล้ว ต้องไม่เกิน ๙๐ วัน

เด็กหรือเยาวชนผู้ต้องหาที่มีสิทธิตั้งที่ปรึกษา กฎหมาย เพื่อแถลงขอคัดค้านหรือซักถามพยาน ในการพิจารณาคำร้องขอมัดฟ้องได้

๕. การฟ้องคดีอาญา

การฟ้องคดีอาญาที่จำเลยยังเป็นเด็กหรือเยาวชนในวันที่กระทำความผิดได้เกิดขึ้น ต้องยื่นฟ้องต่อศาลเยาวชนและครอบครัว ไม่คำนึงว่าขณะยื่นฟ้องจำเลยมีอายุพ้นเกณฑ์เยาวชนแล้วหรือไม่

๖. การให้การและการแต่งตั้งที่ปรึกษากฎหมาย

เมื่อศาลประทับรับฟ้องแล้ว ศาลจะกำหนดวันนัดพร้อม โดยศาลจะออกหมายนัดโจทก์ จำเลย (เด็กหรือเยาวชน) ผู้ปกครองของจำเลย ให้มาศาลในวันนัดพร้อม หากจำเลยยังไม่มีที่ปรึกษากฎหมาย ศาลจะแต่งตั้งให้ เมื่อจำเลยมีที่ปรึกษากฎหมายแล้ว ศาลจะอ่านและอธิบายฟ้อง ให้จำเลยฟัง และถามว่าได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ จำเลยจะให้การหรือไม่ให้การก็ได้ หากจำเลยไม่ให้การถือว่าจำเลยให้การปฏิเสธ จำเลยที่ประสงค์จะให้การควรปฏิบัติ ดังนี้

๖.๑ ถ้าจำเลยกระทำความผิดจริง ควรให้การรับสารภาพต่อศาล เพราะการรับสารภาพเป็นเหตุบรรเทาโทษอย่างหนึ่ง ซึ่งโดยปกติศาลจะปรานีลดโทษให้ อันเป็นผลดีแก่จำเลยที่จะได้รับโทษโดยสถานเบา

๖.๒ ถ้าจำเลยมิได้กระทำความผิดหรือประสงค์จะต่อสู้คดี ควรให้การปฏิเสธ ส่วนจะให้การในรายละเอียดอย่างไรจึงจะเป็นผลดีแก่จำเลย ควรปรึกษาที่ปรึกษากฎหมาย

๖.๓ ในศาลเยาวชนและครอบครัว จำเลยในคดีอาญาจะมีทนายความแก้คดีแทนไม่ได้ แต่จำเลยมีที่ปรึกษากฎหมาย ซึ่งทำหน้าที่เช่นเดียวกับทนายความ หากจำเลยไม่มีที่ปรึกษากฎหมาย ศาลจะแต่งตั้งที่ปรึกษากฎหมายให้

๖.๔ กรณีที่ศาลแต่งตั้งที่ปรึกษากฎหมายแก่จำเลย จำเลยไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียม และไม่ต้องเสียค่าตอบแทน หรือค่าปวยการใด ๆ ให้แก่ที่ปรึกษากฎหมายทั้งสิ้น เว้นแต่จำเลยประสงค์จะหาที่ปรึกษากฎหมายเอง จำเลยต้องเสียค่าใช้จ่ายในการนั้นเอง

๗. มาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดี

อาญา

กฎหมายบัญญัติให้นำมาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีอาญามาใช้ในชั้นก่อนฟ้อง และในชั้นพิจารณาคดี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขปรับเปลี่ยนความประพฤติของเด็กหรือเยาวชนและบรรเทา ทดแทน หรือชดเชยความเสียหายแก่ผู้เสียหาย ตลอดจนมุ่งให้เกิดความปลอดภัยแก่ชุมชนและสังคมในชั้นปลาย โดยมีแนวทางและหลักเกณฑ์ ดังนี้

๗.๑ มาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีในชั้นสถานพินิจ (ก่อนฟ้องคดี) มีหลักเกณฑ์ ดังนี้

(๑) ต้องเป็นคดีที่เด็กหรือเยาวชนต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา ซึ่งมีอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกไม่เกินห้าปี ไม่ว่าจะมิโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตาม

(๒) เด็กหรือเยาวชนต้องไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ

(๓) เด็กหรือเยาวชนต้องสำนึกในการกระทำก่อนฟ้องคดี

(๔) ผู้อำนวยการสถานพินิจพิจารณาอายุ ประวัติความประพฤติ สถิติปัญญา การศึกษาอบรม สภาพร่างกาย สภาพจิต อาชีพ ฐานะ และเหตุแห่งการกระทำความผิดแล้ว เห็นว่าเด็กหรือเยาวชนอาจกลับตนเป็นคนดีได้โดยไม่ต้องฟ้อง

(๕) ต้องได้รับความยินยอมจากผู้เสียหาย และเด็กหรือเยาวชนด้วย

ในการจัดทำแผนแก้ไขบำบัดฟื้นฟู ผู้อำนวยการสถานพินิจจะเชิญให้เด็กหรือเยาวชนผู้กระทำความผิด ผู้เสียหาย ผู้ปกครอง นักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์ และผู้แทนชุมชนหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หรือพนักงานอัยการเข้าร่วมประชุมด้วย โดยต้องจัดทำแผนให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่เด็กหรือเยาวชนสำนึกในการกระทำ และกำหนดเงื่อนไขให้เด็กหรือเยาวชน และบิดา มารดา ผู้ปกครองปฏิบัติ ให้

ชดใช้เยียวยาความเสียหาย ทำงานบริการสังคม และมาตรการอื่น ๆ เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูเด็กหรือเยาวชน แล้วเสนอพนักงานอัยการให้ความเห็นชอบและรายงานให้ศาลทราบ กรณีฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามให้ผู้อำนวยการสถานพินิจรายงานให้พนักงานอัยการทราบ และแจ้งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีต่อไป

๗.๒ มาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีอาญาในชั้นศาล มีหลักเกณฑ์ดังนี้

(๑) จะดำเนินการได้เมื่อมีการฟ้องคดีแล้ว

(๒) คดีที่เด็กหรือเยาวชนต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา ซึ่งมีอัตราโทษอย่างสูงให้จำคุกไม่เกิน ๒๐ ปี

(๓) เด็กหรือเยาวชนไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกมาก่อน เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ

(๔) เด็กหรือเยาวชนสำนึกในการกระทำ

(๕) ผู้เสียหายยินยอมและใจทักไม่คัดค้าน

(๖) พฤติการณ์แห่งคดีไม่เป็นภัยร้ายแรงต่อสังคมเกินควร

(๗) ศาลเห็นว่าเด็กหรือเยาวชนนั้นอาจกลับตนเป็นคนดีได้

(๘) ผู้เสียหายได้รับการเยียวยาตามสมควร และเป็นประโยชน์ต่ออนาคตของเด็กหรือเยาวชน และต่อผู้เสียหายมากกว่าการที่จะพิจารณาลงโทษ ลักษณะการจัดทำแผนแก้ไขบำบัดฟื้นฟูจะคล้ายกับการจัดทำแผนในชั้นสถานพินิจ ทั้งนี้ ศาลจะมอบหมายให้ผู้อำนวยการสถานพินิจหรือบุคคลที่ศาลเห็นสมควรดำเนินการจัดทำแผนดังกล่าว เมื่อมีการจัดทำแผนเสร็จแล้ว หากศาลเห็นชอบด้วยตามแผนแก้ไขบำบัดฟื้นฟู ให้เด็กหรือเยาวชนและผู้ปกครอง หรือผู้เกี่ยวข้องปฏิบัติตามแผน หากปฏิบัติตามแผนได้สำเร็จ ศาลจะสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ หากเด็กหรือเยาวชนฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามแผน ศาลอาจมีคำสั่งตามที่เห็นสมควรหรือยกคดีขึ้นพิจารณา

๘. การพิจารณาคดีในศาล

การพิจารณาคดีในศาลเยาวชนและครอบครัว

ให้กระทำเป็นการลับ และเฉพาะบุคคลเกี่ยวข้องกับคดีเท่านั้นจึงมีสิทธิเข้าฟังการพิจารณาคดี การพิจารณาคดีไม่ต้องดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยการพิจารณาความอาญาโดยเคร่งครัด ให้โอกาสจำเลย รวมทั้งบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่จำเลยอาศัยอยู่ หรือบุคคลที่ให้การศึกษา หรือให้การทำงาน หรือมีความเกี่ยวข้องด้วย แลกงข้อเท็จจริง ความรู้สึกหรือความเห็นได้ ไม่ว่าจะในเวลาใดๆ ในระหว่างที่มีการพิจารณาคดีนั้น

การพิจารณาคดีอาญา ศาลจะรับฟังรายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอายุ ประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ และฐานะของจำเลย ตลอดจนสิ่งแวดล้อมทั้งปวงเกี่ยวกับจำเลย บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่จำเลยอาศัยอยู่ หรือบุคคลที่ให้การศึกษา หรือให้ทำการงาน หรือมีความเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดที่ถูกฟ้อง โดยไม่ต้องมีพยานบุคคลประกอบรายงานนั้นก็ได้ แต่ถ้าศาลจะรับฟังรายงานเช่นนั้น ให้เป็นผลร้ายแก่จำเลย ให้ศาลแจ้งข้อความตามรายงานนั้นให้จำเลยทราบ ในกรณีเช่นว่านี้จำเลยมีสิทธิที่จะแถลงคัดค้านและสืบพยานหักล้างได้

๙. การสืบพยาน

การสืบสวนในคดีอาญานั้น ศาลจะต้องกระทำต่อหน้าจำเลย อนึ่ง ระหว่างการพิจารณาห้ามมิให้ใช้เครื่องพันธนาการกับเด็กหรือเยาวชน และระหว่างควบคุมตัวก่อนนำเข้าห้องพิจารณา ห้ามปะปนกับจำเลยที่เป็นผู้ใหญ่

๑๐. การสืบพยานเด็ก

พยานเด็ก คือ บุคคลอายุไม่เกิน ๑๔ ปีบริบูรณ์ การสืบพยานเด็กซึ่งไม่ใช่จำเลยในศาล ศาลจะจัดให้มีการสืบพยานด้วยวิธีการพิเศษ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้พยานที่เป็นเด็กอยู่ในสถานที่ซึ่งแยกต่างหากจากห้องพิจารณาคดีหรือที่เรียกทั่วไปว่า “ห้องสืบพยานเด็ก”

(๒) ห้องสืบพยานเด็กและห้องพิจารณาคดีจะติดต่อกันได้ โดยมีการถ่ายทอดภาพและเสียง

ระหว่างห้องพิจารณากับห้องสืบพยานเด็ก

(๓) คู่ความสามารถถาม ถามค้าน หรือถามตักพยานที่เป็นเด็กได้ โดยตั้งคำถามผ่านทางนักจิตวิทยา หรือนักสังคมสงเคราะห์ที่อยู่ในห้องสืบพยานเด็กเท่านั้น จะถามไปที่เด็กโดยตรงไม่ได้

๑๑. การพิพากษาคดีอาญา

การอ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งให้กระทำเป็นการลับ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับคดีเท่านั้นมีสิทธิเข้าฟังได้

จำเลยจะต้องมาฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งตามวันเวลาที่ศาลนัด ถ้าจำเลยไม่มาและศาลมีเหตุสงสัยว่าจำเลยหลบหนี หรือจงใจไม่มาศาล ศาลจะออกหมายจับจำเลย ถ้ายังไม่ได้ตัวจำเลยมาศาลภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันออกหมายจับ ศาลอาจอ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นลับหลังจำเลยได้ โดยถือว่าจำเลยได้ฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นแล้ว

เมื่อศาลเยาวชนและครอบครัวพิพากษาว่าเด็กหรือเยาวชนกระทำผิดจริง กรณีผู้กระทำผิดอายุกว่า ๑๕ ปี แต่ไม่ถึง ๑๘ ปี ศาลเยาวชนและครอบครัวมีอำนาจที่จะลงโทษทางอาญา หรือเลือกใช้วิธีการเปลี่ยนโทษทางอาญา มาใช้วิธีการสำหรับเด็กหรือเยาวชนก็ได้ สำหรับผู้กระทำผิดที่อายุกว่า ๑๐ ปี แต่ไม่เกิน ๑๕ ปี ศาลเยาวชนและครอบครัวจะลงโทษทางอาญาไม่ได้ แต่ต้องใช้วิธีการสำหรับเด็กหรือเยาวชนแทนการลงโทษทางอาญา ซึ่งศาลอาจสั่งให้คุมความประพฤติเด็กหรือเยาวชน หรือให้ส่งตัวเด็กหรือเยาวชนไปฝึกและอบรม แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินกว่าผู้นั้นมีอายุครบ ๒๔ ปีบริบูรณ์ (กรณีผู้กระทำผิดอายุกว่า ๑๐ ปี แต่ไม่เกิน ๑๕ ปี ศาลส่งตัวไปฝึกอบรมได้ไม่เกินกว่าผู้นั้นมีอายุครบ ๑๘ ปีบริบูรณ์) แต่ถ้าศาลเยาวชนและครอบครัวเห็นว่า ผู้นั้นไม่สำนึกกลับตัวและปฏิบัติผิดเงื่อนไข ศาลมีอำนาจส่งตัวผู้นั้นไปจำคุกไว้ในเรือนจำต่อไป ตามเวลาที่ศาลกำหนดไว้ในคำพิพากษา

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ศาลยังไม่ยอมประกันตัว
ไตสวนเพิ่ม
กำชับ-เตือนระวังกำหนด

ภาพอินเทอร์เน็ต

คางคกหนอคางคก

ฮึกเหิมหาญห่ามห้าว	กำแหง เกินการ
กำพืดสืบสำแดง	ส่อซี้
ดีหรือชั่วลายแทง	กำเนิด
ตั้งศัพท์สำเนียงนี้	บงไป้ตระกูล
สูญสติวิปลาสถิ้น	ลำนึก ดีแฮ
มีอาจหวนรำลึก	ชอบได้
จึงเห็นผิดตราตริก	หยัดต่อ ตามนา
เหตุครุ่นทบทวนไว้	เหนียวรังใจเหลิง
เริงชูคอเสียดฟ้า	มิกลัว
คางคกลืมเงาหัว	ก่อนก็
เคยหยามหมิ่นเมามัว	อำมาตย์
ไฉนจึง ฦ บัดนี้	แย่งยื้อครอบครอง
ครรลองกรรมบ่งชี้	กำพืด
สลุดถ้อยตามไยยัด	ชั่วร้าย
กระแสบื้อมัวมิด	มิดบอด
ครราวเคราะห์กรรมแรงร้าย	ยิ่งย่ำวิบัติภัย
ตั้งฝูงหมาป่าได้	บงการ
มีอาจหยุดภัยพาล	สงบได้
จนกว่าจักสยบหาญ	หัวหมู่
ความรุ่มเย็นขาดไว้	ซ่อนซ่อนการเมือง
ทำดีทำชั่วเปลื้อง	ปลดดี
ทำแค่เอา (หน้า) อับรีย์	ยิ่งแท้
ครองตำแหน่งรัฐมนตรี	ไบตั้ง
ไยจึงลืมหั้วแม่	มุ่งล้างตุลาการ

๒